CEL MAI ÎNDEPĂRTAT ȚĂRM

URSULA K. LE GUIN

Cel mai îndepărtat țărm

Ursula K. Le Guin

Traducere de Raluca Pușcău și Diana Groza

CUPRINS

CAPITOLUL 1 SCORUȘUL
CAPITOLUL 2 MAESTRU DIN ROKE
CAPITOLUL 3 ORAȘUL HORT
CAPITOLUL 4 LUMINA MAGICĂ
CAPITOLUL 5 VISE PE MARE
CAPITOLUL 6 LORBANERY
CAPITOLUL 7 NEBUNUL
CAPITOLUL 8 COPII DIN MAREA LARGĂ
CAPITOLUL 9 ORM EMBAR
CAPITOLUL 10 CALEA DRAGONILOR
CAPITOLUL 11 SELIDOR
CAPITOLUL 12 TĂRÂMUL PUSTIIT
CAPITOLUL 13 PIATRA DURERII

CAPITOLUL 1
SCORUȘUL

ÎN CURTEA FÂNTÂNII SOARELE DE martie strălucea printre frunzele fragede ale frasinilor și ulmilor, iar apa țâșnea și cădea prin umbră și lumină clară. Curtea era descoperită și împrejmuită de patru ziduri înalte de piatră. Dincolo de acestea se întindeau camere și curți, pasaje, coridoare, turnuri, iar mai încolo zidurile masive exterioare ale Marii Case din Roke, în stare să reziste oricărui fel de asalt, fie el război, cutremur sau chiar al mării însăși, fiind construite nu doar din piatră, ci și din magie de netăgăduit. Căci Roke este Insula Înțelepților, locul unde se învață arta magiei, iar Marea Casă este școala și centrul practicării magiei; iar centrul Casei este acea curte micuță, închisă între ziduri, unde susură fântâna iar copacii stau de strajă în ploaie sau în soare sau în lumina stelelor.

Copacul cel mai apropiat de fântână, un scoruș vajnic, curbase și străpunsese cu rădăcinile sale lespezile de marmură. Nervuri de mușchi de un verde viu umpleau crăpăturile, întinzându-se de la petecul de iarbă ce împrejmuia bazinul. Pe mica ridicătură de marmură și mușchi ședea un băiat cu privirea ațintită la șuvoiul care țâșnea din mijlocul fântânii. Era aproape bărbat, dar totuși încă băiat; zvelt, purta veșminte alese. Chipu-i era atât de fin modelat și atât de nemișcat încât părea sculptat în bronz aurit.

În spatele său, cam la cincisprezece pași distanță, sub copacii din celălalt capăt al micuței pajiști, stătea un om, sau cel puțin așa părea. Era greu de spus sub acea pâlpâire de umbră și lumină caldă. Fără îndoială, cineva stătea acolo: un bărbat îmbrăcat în alb, nemișcat. În vreme ce băiatul privea fântâna, bărbatul îl privea pe băiat. Nu se auzea nici un sunet, nu se simțea nici o mișcare, doar jocul frunzelor și jocul apei și cântecul ei nesfârșit.

Bărbatul înaintă. O pală de vânt învolbură scorușul, iar frunzele proaspăt deschise prinseră a fremăta. Băiatul sări în picioare, vioi și surprins. Se întoarse către bărbat și se înclină în fața acestuia.

— Stăpâne Arhimag – spuse el.

Bărbatul se opri în fața lui: o figură scundă, dreaptă și viguroasă într-o mantie albă de lână, cu glugă. Deasupra faldurilor glugii lăsate

pe spate, chipu-i era arămiu, cu nasul acvilin, un obraz brăzdat de vechi cicatrici. Ochii-i erau strălucitori și aprigi. Totuși, vocea-i era blândă:

— Curtea Fântânii este un loc de popas tare plăcut – zise el și prevăzând scuzele băiatului, adăugă:

— Vii de foarte departe și nu te-ai odihnit. Așează-te la loc.

Îngenunche pe marginea albicioasă a jgheabului și întinse mâna către inelul de picături scânteietoare care cădeau din talgerul superior al fântânii, lăsând apa să-i șiroiască printre degete. Băiatul se așeză la loc pe lespezile curbate și, preț de un minut, nici unul nu vorbi.

— Tu ești fiul Prințului din Enlad și al Enladelor – zise Arhimagul – moștenitor al Principatului lui Morred. Nu există vreo moștenire mai străveche sau mai îndreptățită în întreaga Terramare. Mi-a fost dat să văd livezile din Enlad pe timp de primăvară și acoperișurile aurite din Berila... Cum te numești?

— Mă cheamă Arren.

— Trebuie să fie vreun cuvânt în dialectul ținutului tău. Ce înseamnă în limba noastră comună?

Băiatul răspunse:

— Sabie.

Arhimagul încuviință. Se așternu din nou tăcerea, apoi băiatul spuse, fără multă îndrăzneală, dar și fără să se sfiască:

— Credeam că Arhimagul cunoaște toate limbile.

Bărbatul clătină din cap, urmărind fântâna.

— Și toate numele...

— Toate numele? Numai Segoy, cel care rosti Primul Cuvânt, pe când înălța insulele din adâncimea mării, știa toate numele. Fii sigur – iar privirea-i strălucitoare și aprigă se opri pe chipul lui Arren – că dacă aș avea nevoie să-ți știu numele adevărat, l-aș ști. Dar nu este necesar. O să-ți spun Arren; iar eu sunt Șoimanul. Spune-mi, cum ți-a fost călătoria până aici?

— Prea lungă.

— Vânturile ți-au fost potrivnice?

— Vânturile au fost așa cum trebuie, dar veștile pe care le aduc sunt rele, Lordule Șoiman.

— Spune-le atunci – îl îndemnă grav Arhimagul, dar cu aerul cuiva care cedează în fața nerăbdării unui copil; în vreme ce Arren vorbea, își întoarse din nou privirea către perdeaua de cristal din stropii de apă ce cădeau din talgerul superior în cel inferior. Nu dădea impresia că nu ascultă, ci din contră, părea să asculte dincolo de

cuvintele băiatului.

— Știi, stăpâne, că tatăl meu, prințul, este înzestrat în ale vrăjitoriei, trăgându-se din neamul lui Morred și că în tinerețe și-a petrecut un an aici, la Roke. Are o anumită putere și ceva cunoaștere, deși rareori își folosește măiestria, fiind mai degrabă preocupat să-și conducă regatul, să-și cârmuiască orașele și să facă negoț. Flotele insulei noastre se aventurează departe înspre apus, chiar și până la Capătul Vestic, târguindu-se pentru safire, piei tăbăcite și cositor, iar pe la începutul iernii căpitanul unei corăbii s-a întors în orașul nostru, Berila, cu o poveste ce a ajuns la urechile tatălui meu, care a trimis apoi după el, ca să i-o istorisească și lui.

Băiatul vorbea rapid, cu voce sigură. Fusese educat printre curteni rafinați și nu avea stângăcia tinerilor.

— Căpitanul a povestit că pe insula Narveduen, cam la cinci sute de mile în linie dreaptă spre apus, nu mai există magie. *Vrăjile nu mai aveau nici o putere acolo,* spunea el, *iar cuvintele magice fuseseră uitate.* Tatăl meu l-a întrebat dacă asta se datora plecării tuturor vrăjitorilor și vrăjitoarelor de pe insulă; și căpitanul i-a răspuns: *Nu, mai sunt câțiva care erau vrăjitori, dar nu mai fac vrăji, nici măcar o vrajă cât de mică de reparare a unui ceainic sau de găsit un ac pierdut.* Atunci tatăl meu l-a întrebat: *Nu sunt îngroziți oamenii din Narveduen?* Și atunci căpitanul a spus din nou: *Nu, par nepăsători. Și într-adevăr,* a continuat, *boala plutește printre ei și recoltele de toamnă sunt slabe și, totuși, ei par nepăsători.* Mai spuse – eram de față când vorbea cu prințul – că: *Sunt ca niște bolnavi, ca un om căruia i s-a spus că trebuie să moară într-un an și care-și spune că nu este adevărat și că va trăi veșnic. Își văd de viață nepăsători,* zicea el, *fără să vadă nimic în jurul lor.* Când ceilalți negustori s-au întors, au repetat și ei povestea despre Narveduen care devenise un tărâm sărac și care-și pierduse artele magiei. Dar toate acestea erau doar niște povestiri de la Capete, iar astea sunt mereu ciudate și numai tatăl meu s-a gândit serios la ele.

— Apoi, de Anul Nou, la Festivalul Mieilor pe care îl ținem în Enlad, când nevestele ciobanilor coboară în oraș cu primii miei, tatăl meu i-a cerut vrăjitorului Root să spună vrăjile de creștere asupra mieilor. Dar Root s-a întors cu un aer nenorocit și și-a lepădat toiagul, zicând: *Lordul meu, nu pot spune vrăjile.* Tatăl meu a încercat să-l descoasă, dar el nu putea spune decât: *Am uitat cuvintele și modelarea.* Așa că tatăl meu s-a dus la sărbătoare și a rostit el însuși vrăjile, iar festivalul fu încheiat. Dar când l-am văzut întorcându-se la

palat în seara aceea, arăta înnegurat și frânt de oboseală și mi-a spus: *Am rostit cuvintele, dar nu știu dacă aveau vreun înțeles.* Și, într-adevăr, primăvara asta au fost probleme cu turmele, oi care au murit fătând, mulți miei născuți morți și unii... deformați.

Vocea fermă și înflăcărată a băiatului se stinse; se cutremură când rosti cuvântul acela și înghiți.

— Pe unii i-am văzut cu ochii mei – adăugă el.

Apoi urmă o pauză.

— Tatăl meu crede că toate acestea, împreună cu povestea din Narveduen, arată că ceva rău unelteşte prin partea noastră de lume. Doreşte sfatul celor Înțelepți.

— Faptul că te-a trimis dovedeşte că dorința sa nu suportă amânare – spuse Arhimagul. – Ești singurul său fiu, iar călătoria de la Enlad până la Roke nu este una scurtă. Ar mai fi ceva de adăugat?

— Numai povestirile unor bătrâne de la munte.

— Ce spun bătrânele?

— Că toate ghicitoarele care citesc în fum și în bălți prevestesc de rău și că poțiunile lor de dragoste dau greș. Dar aceștia sunt oameni care nu cunosc adevărata magie.

— Ghicitul norocului și poțiunile de dragoste nu prea contează, dar merită să dăm ascultare bătrânelor. Bine, mesajul tău va fi într-adevăr discutat de Maeștrii din Roke. Dar nu știu, Arren, ce sfat ar putea ei să îi dea tatălui tău. Căci Enlad nu este primul ținut de unde ne-au venit asemenea veşti.

Drumul lui Arren dinspre nord, pe lângă Insula Havnor și prin Marea Tăinuită înspre Roke, fusese prima sa călătorie. Numai în aceste ultime săptămâni văzuse atât de multe ținuturi care erau atât de deosebite de casă, devenise conștient de distanțe și de diversitate și înțelesese că, dincolo de dealurile din Enlad, se întindea o lume largă, plină de oameni. Mintea lui nu era obișnuită să cuprindă toate astea, așa că îi luă o vreme până să înceapă să înțeleagă.

— De unde altundeva? – întrebă el, puțin înspăimântat. Căci sperase să aducă grabnic un remediu înapoi, la Enlad.

— Mai întâi din Capătul Sudic. În ultimul timp chiar și din sudul Arhipelagului, din Wathort. Oamenii spun că nu mai există pic de magie în Wathort. Nu putem fi siguri. De multă vreme ținutul se află în mâinile rebelilor și ale piraților și se spune că să dai ascultare unui negustor din sud înseamnă să pleci urechea la o minciună. Totuși, povestea este mereu aceeași: izvoarele magiei au secat.

— Dar aici, la Roke...

— Aici, la Roke, nu am simțit nimic din toate astea. Aici suntem protejați de furtuni, de schimbări și de orice nenorociri. Poate chiar prea protejați. Prințe, ce vei face acum?

— Mă voi întoarce la Enlad atunci când îi voi putea duce tatălui meu un răspuns clar despre ce este acest rău și cum i se poate pune capăt.

Arhimagul îl privi din nou și, de data aceasta, cu toată educația lui, Arren întoarse privirea. Nu știa de ce, căci nu era nimic neplăcut în căutătura acelor ochi întunecați. Erau nepărtinitori, calmi, plini de înțelegere.

În Enlad toată lumea îl privea cu respect pe tatăl său, iar precum era tatăl, așa era și fiul. Nimeni nu îl mai privise așa vreodată, nu ca pe Arren, Prințul din Enlad, fiu al Prințului Domnitor, ci ca pe Arren pur și simplu. Nu-i plăcea să creadă că se temea de privirea lungă a Arhimagului, doar că nu putea să i-o întâlnească. Părea să lărgească și mai mult lumea din jurul lui și acum nu doar Enladele își pierduseră importanța, ci și el însuși, astfel încât, în ochii Arhimagului, era doar o figură mică, foarte mică, într-un peisaj imens de tărâmuri împresurate de mare peste care atârnă întunericul.

Rămase așezat, smulgând bucățele din mușchiul viu ce crescuse printre lespezile de marmură și, când vorbi, își auzi propria-i voce, care se îngroșase doar în ultimii doi ani de zile, sunând slab și răgușit:

— Și voi face așa cum poruncești.

— Datoria ta este față de tatăl tău, nu față de mine – spuse Arhimagul.

Ochii-i erau încă ațintiți asupra lui Arren și acum băiatul își ridică privirea. Îndeplinind acest act de supunere uitase orice altceva și acum îl vedea cu adevărat pe Arhimag: cel mai mare vrăjitor din Terramare, bărbatul care astupase Puțul cel Negru din Fundaur, recuperase Inelul lui Erreth-Akbe din Mormintele din Atuan și construise stăvilarul bine înfipt în apele din Nepp; navigatorul care cunoștea toate mările de la Astowell până la Selidor; singurul Lord al Dragonilor aflat în viață. Și iată-l acolo, îngenuncheat lângă o fântână, un bărbat scund și nu prea tânăr, cu o voce liniștită și cu ochi adânci ca amurgul.

În mare grabă, Arren se ridică și îngenunche ceremonios.

— Domnul meu – zise bâlbâindu-se – lasă-mă să te slujesc.

Siguranța de sine i se evaporase, fața-i era îmbujorată, vocea-i tremura.

La șold purta o sabie cu teaca din piele nouă, încruntată cu

ornamente roșii și aurii; dar sabia era extrem de simplă, cu mânerul în formă de cruce din bronz suflat cu argint. Trase cu repeziciune sabia din teacă și întinse mânerul acesteia către Arhimag, precum un vasal către prințul său.

Arhimagul nu întinse mâna să atingă mânerul sabiei. Se uită la sabie și apoi la Arren.

— Asta îți aparține ție, nu mie – spuse el. – Iar tu nu ești servitorul nimănui.

— Dar tatăl meu mi-a spus că pot rămâne la Roke până voi afla ce este acest rău și poate voi învăța și puțină măiestrie: nu stăpânesc nici o artă, nu cred să am vreo putere, dar unii dintre strămoșii mei au fost magi... dacă aș putea să învăț oarecum să îți fiu de folos...

— Înainte de a fi magi – spuse Arhimagul – strămoșii tăi au fost regi.

Se ridică în picioare și, cu pași înfundați și puternici, se apropie de Arren, trăgându-l de mână și făcându-l să se ridice în picioare.

— Îți mulțumesc pentru că te-ai oferit să mă servești. Cu toate că nu accept acum, s-ar putea să o fac după ce ne vom fi sfătuit despre toate astea. O ofertă venită din partea unui suflet generos nu se refuză cu ușurință. Și nici sabia fiului lui Morred nu se poate respinge așa ușor!... Du-te acum. Băiatul care te-a condus aici va avea grijă să mănânci, să te speli și să te odihnești. Du-te – și, cu mâna pe spatele lui Arren, îl împinse ușor, o familiaritate pe care nimeni nu și-o mai permisese vreodată și care l-ar fi ofensat pe tânărul prinț dacă ar fi venit din partea altcuiva; dar atingerea Arhimagului îi provocă un fior de exaltare. Căci Arren se îndrăgostise.

Fusese un băiat vioi, care-și găsea desfătarea în jocuri, mândrindu-se și bucurându-se de capacitățile corpului și ale minții, îndeplinindu-și sarcinile ceremoniale și de stăpânire, care nu erau nici ușoare și nici simple. Cu toate acestea, nu găsise nimic căruia să i se dedice pe de-a-ntregul. Totul îi venise de-a gata și tot ceea ce făcuse fusese cu ușurință, fusese totul un joc, iar el se jucase de-a dragostea. Dar acum simțămintele sale cele mai profunde fuseseră deșteptate, nu de un joc sau de un vis, ci de onoare, pericol, înțelepciune, de o față însemnată de cicatrici, de o voce liniștită și de o mână negricioasă ce ținea, fără a-și lua în seama puterea, un toiag de tisă cu Runa cea Pierdută a Regilor inscripționată în argint, pe lemnul negru, aproape de mâner.

Astfel, primul pas spre ieșirea din copilărie fu făcut dintr-odată, fără a privi înainte sau înapoi, fără nici o precauție și fără nici o

rezervă.

Uitând de orice rămas bun ceremonios se grăbi către poartă, stingher, radiind, ascultător. Iar Ged Arhimagul îl privi plecând.

GED MAI RĂMASE O VREME SUB FRASINUL de lângă fântână, apoi își înălță privirea înspre cerul inundat de soare.

— Un mesager blând pentru veşti proaste – spuse cu jumătate de voce, de parcă ar fi vorbit cu fântâna. Aceasta nu-l asculta, ci continua să vorbească în propria-i limbă argintată, iar el o ascultă o vreme. Apoi, mergând spre o altă uşă, pe care Arren nu o văzuse şi pe care, într-adevăr, foarte puţini ochi ar fi văzut-o, indiferent cât de îndeaproape ar fi privit, spuse:

— Maestre Gardian.

Un bărbat mărunt, fără vârstă, își făcu apariția. Tânăr nu era, așa că se putea spune că era bătrân, dar cuvântul nu i se potrivea. Fața-i era uscată, de culoarea fildeșului și avea un zâmbet plăcut care-i trasa curbe lungi pe obraji.

— Care este problema, Ged? – spuse el.

Întrucât erau singuri, iar el era una dintre cele şapte persoane din întreaga lume care ştia numele Arhimagului. Ceilalţi erau Maestrul Numelor din Roke; şi Ogion cel Tăcut, vrăjitorul din Re Albi, cel care cu multă vreme în urmă, pe muntele din Gont, îi dăduse lui Ged acest nume; şi Doamna cea Albă din Gont, Tenar cea cu Inelul; şi vrăjitorul unui sat din Iffish pe nume Vetch; şi, tot în Iffish, nevasta unui dulgher, mama a trei fete, neştiutoare într-ale vrăjitoriei, dar înţeleaptă în toate celelalte, care se numea Yarrow; şi, în sfârşit, în celălalt capăt din Terramare, în apusul îndepărtat, doi dragoni: Orm Embar şi Kalessin.

— Ar trebui să ne întâlnim diseară – spuse Arhimagul. – O să merg la Modelator. Şi o să trimit vorbă la Kurremkarmerruk să-şi pună liftele deoparte, să-şi lase discipolii să se odihnească diseară şi să vină la noi, chiar dacă nu în persoană. Vorbeşti tu cu ceilalţi?

— Da – zise Gardianul zâmbind şi dispăru; Arhimagul dispăru la rândul său, în timp ce fântâna continua să vorbească de una singură, liniştită, fără întrerupere, în lumina soarelui primăvăratic.

UNDEVA ÎNSPRE VEST DE MAREA CASĂ DIN ROKE şi, deseori, oarecum la sud de ea, se poate vedea, de cele mai multe ori, Dumbrava Statornică. Nu apare pe nici o hartă şi nu poate fi găsită decât de cei care ştiu drumul către ea. Dar chiar şi novicii, orăşenii şi

sătenii o pot vedea, întotdeauna de la o oarecare distanţă, un crâng de copaci înalţi în verdele căror frunze mai stăruie un strop de auriu chiar şi primăvara. Iar aceştia – novicii, orăşenii, sătenii – cred că Dumbrava îşi schimbă locul în mod misterios. Dar aici se înşală, căci Dumbrava nu se clinteşte. Rădăcinile sale sunt însăşi rădăcinile existenţei. Ceea ce se mişcă este tot restul.

Ged mergea pe câmpurile din împrejurul Marii Case. Îşi scosese mantia albă, căci era la miezul zilei. Un ţăran ce ara o coastă de deal pământie ridică mâna în semn de salut, iar Ged îi răspunse în acelaşi fel. Stoluri de păsărele se înălţau în aer, cântând. Iarba-scânteii tocmai ce dăduse în floare pe ogoare şi pe lângă marginea drumurilor. Departe, în înalturi, un şoim tăie un arc larg pe cer. Ged privi în sus şi ridică braţul din nou. Pasărea ţâşni într-un iureş vijelios de aripi şi se năpusti direct către încheietura întinsă, încătuşând-o cu ghearele-i galbene. Nu era un uliu, ci un imens şoim Ender din Roke, un şoim pescar, dungat în alb şi maroniu. Se uită pieziş către Arhimag, cu un ochi rotund, auriu-strălucitor, apoi îşi încleştă ciocul încovoiat şi îl fixă cu ambii ochi aurii-strălucitori şi rotunzi.

— Neînfricatule – îi spuse Arhimagul în limba Facerii.

Şoimul cel mare flutură din aripi şi îşi încleştă şi mai tare ghearele, fixându-l cu privirea.

— Du-te atunci, frate neînfricat.

Ţăranul, departe pe coasta dealului sub cerul strălucitor, se oprise să privească. Odată, toamna trecută, îl văzuse pe Arhimag cu o pasăre sălbatică pe braţ, iar un moment mai târziu nu mai era nici urmă de om, doar doi şoimi înălţându-se pe o adiere de vânt.

De data asta se despărţiră sub privirile ţăranului: pasărea înălţându-se în văzduh, omul reluându-şi drumul prin câmpurile noroioase.

Ajunse la cărarea care ducea înspre Dumbrava Statornică, un drum îngust care ducea întotdeauna drept şi direct, indiferent cât de anapoda se întortocheau în jurul său timpul şi lumea. Urmând acea cale ajunse în curând la umbra copacilor.

Unii dintre aceştia aveau trunchiuri imense. Văzându-i, aveai certitudinea că Dumbrava nu se mişcase vreodată: erau ca nişte turnuri de când lumea, cernite de ani, iar rădăcinile lor erau ca rădăcinile munţilor. Cu toate acestea, printre cei mai bătrâni, erau unii cu frunzişuri rărite, cu ramuri moarte. Nu erau nemuritori. Printre copacii giganţi creşteau şi puieţi înalţi şi viguroşi, cu coroane de frunze luminoase, şi lăstari cu vergele abia înfrunzite, a căror înălţime

nu depășea statura unei fete.

Pământul de la poalele copacilor era moale, mănos datorită frunzelor putrezite de-a lungul anilor. Din el creșteau ferigi și plante mici de pădure și doar un singur soi de copac, care nu avea nici un nume în graiul hardic din Terramare. Pe sub crengi aerul mirosea a pământ proaspăt și avea gust de apă pură de izvor.

În luminișul care se formase cu mulți ani prin căderea unui arbore enorm, Ged se întâlni cu Maestrul Modelator, care trăia în Dumbravă, neieșind decât arareori sau chiar niciodată de acolo. Avea părul galben, de culoarea untului: nu era din Arhipelag. După ce Inelul lui Erreth-Akbe fusese recuperat, barbarii din Kargad își încetaseră raidurile și încheiaseră înțelegeri de negoț și pace cu cei din Ținuturile Interioare. Nu erau oameni prietenoși și se țineau deoparte. Dar, din când în când, un tânăr războinic sau fiul vreunui negustor se hazarda de unul singur către apus, atras de dragostea de aventură sau de dorința de a învăța vrăjitorie. Așa fusese și Maestrul Modelator cu zece ani în urmă: un tânăr sălbatic din Karego-At, cu o sabie la cingătoare și un coif cu pene roșii, care sosise la Roke într-o dimineață ploioasă, spunându-i Gardianului, într-o hardică sărăcăcioasă și pruncitoare: *Am venit să învăț!* Iar acum stătea acolo, în lumina verde-aurie de sub copaci, un bărbat înalt și frumos, cu păr lung bălai și ochi verzi ciudați, Maestrul Modelator din Terramare.

Se poate să fi știut și el numele lui Ged, dar, chiar și așa, nu îl spusese vreodată. Se salutară în tăcere.

— La ce te uitai? – întrebă Arhimagul, iar celălalt răspunse:

— La un păianjen.

Un păianjen își țesuse pânza, un cerc delicat suspendat între două fire înalte de iarbă, acolo, în luminiș. Firele argintate captau lumina soarelui. În mijlocul pânzei aștepta țesătorul negru-cenușiu, nu mai mare decât pupila ochiului.

— Deci și el este un modelator – spuse Ged, studiind pânza meșteșugită.

— Ce este rău? – întrebă cel mai tânăr dintre ei.

Pânza cea rotundă, cu centrul său negru, părea să îi urmărească pe amândoi.

— Pânza pe care o creăm noi, oamenii – răspunse Ged.

În această pădure nu cântau păsările. Era liniște și cald în lumina amiezii. Deasupra lor străjuiau copacii și umbrele.

— Ne-au ajuns vești de la Narveduen și Enlad: aceleași.

— Sud și sud-vest. Nord și nord-vest – zise Modelatorul, fără a-și

desprinde privirea de la pânza cea rotundă.

— Ne vom întruni aici diseară. Este cel mai potrivit loc să ne sfătuim.

— Nu am nici un sfat.

Modelatorul își aţinti privirea spre Ged, iar ochii săi verzui erau reci.

— Mă tem – spuse el. – Plutește teama. Plutește teama la rădăcini.

— Da – replică Ged. – Cred că trebuie să cercetăm izvoarele cele mai adânci. Ne-am bucurat prea mult de lumina soarelui, lăfăindu-ne în pacea adusă de Inel, făcând lucruri mărunte, pescuind în vaduri. În seara asta trebuie să cercetăm adâncimile – Astfel îl lăsă pe Modelator singur, continuând să privească nemișcat păianjenul din iarba însorită.

La marginea Dumbrăvii, acolo unde frunzele copacilor se întindeau către pământ, se așează cu spatele sprijinit de o rădăcină puternică, cu toiagul pe genunchi. Închise ochii de parcă s-ar fi odihnit și trimise un sol al spiritului său peste dealurile și câmpurile din Roke, înspre nord, către capul insulei asaltat de ape unde se înalță Turnul Izolat.

— Kurremkarmerruk – spuse în spirit, iar Maestrul Numelor își înălță privirea din cartea cea groasă cu numele rădăcinilor și ierburilor și frunzelor și semințelor și petalelor din care le citea discipolilor săi și răspunse:

— Sunt aici, domnul meu.

Apoi prinse a asculta, un bărbat înalt și slab, cu părul albit sub gluga închisă la culoare, în timp ce discipolii aflați la mesele lor de scris din camera turnului îl urmăreau atenți, aruncându-și câte o privire.

— Voi veni – zise Kurremkarmerruk, plecându-și capul din nou asupra cărții și continuând – *Așadar, petala florii de usturoi sălbatic are un nume, și anume iebera, la fel ca și sepala care este partonath, iar pedunculul, frunza și rădăcina au fiecare câte un nume...*

De sub copacul său, Arhimagul Ged, care cunoștea toate numele usturoiului sălbatic, își retrase chemarea și, întinzându-și picioarele mai comod și ținându-și în continuare ochii închiși, adormi curând în lumina soarelui ce se strecura prin frunziș.

CAPITOLUL 2
MAESTRU DIN ROKE

ȘCOALA DIN INSULA ROKE ESTE locul unde băieții care par înzestrați într-ale vrăjitoriei sunt trimiși din toate Ținuturile Interioare din Terramare ca să învețe marile arte ale magiei. Acolo devin pricepuți în multele feluri de a face vrăji, învață nume și rune și măiestrie și farmece, ceea ce ar trebui și ceea ce nu ar trebui să fie făcut și de ce. Și tot acolo, după mult exercițiu, și dacă mâna, mintea și spiritul reușesc să meargă împreună, vor putea fi numiți vrăjitori și vor primi toiagul puterii. Adevărații vrăjitori pot fi făcuți numai la Roke.

Iar pentru că pe toate insulele există vrăjitori și vrăjitoare, iar foloasele magiei le sunt necesare oamenilor ca pâinea și îi încântă precum muzica, Școala de Vrăjitorie este un loc respectat. Cei nouă magi care sunt Maeștrii Școlii sunt considerați egalii marilor prinți ai Arhipelagului. Stăpânul lor, gardianul insulei Roke, Arhimagul, nu poate să fie tras la răspundere în fața nimănui, în afară de Regele Tuturor Insulelor, iar asta numai printr-un act de credință, izvorât din adâncul inimii, căci nici chiar un rege nu ar fi putut să constrângă un mag atât de puternic să se supună legilor oamenilor dacă n-ar fi fost după voia lui. Și totuși, chiar și de-a lungul secolelor în care n-au fost regi, Arhimagii din Roke au fost credincioși și s-au supus acelor legi. La Roke se înfăptuia totul, așa cum se făcea de multe sute de ani. Era un loc adăpostit de orice primejdie, unde râsetele băieților răsunau în ecourile curților și de-a lungul coridoarelor reci și largi ale Marii Case.

Ghidul lui Arren în Școală era un băiat îndesat a cărui mantie era prinsă la gât cu o închizătoare din argint, semn că trecuse de ucenicie și era de-acum un vrăjitor dovedit, învățând pentru a-și dobândi toiagul. Îl chema Gamble[1], *pentru că,* spunea el, *părinții mei au avut șase fete, iar al șaptelea copil, spunea tatăl meu, a fost un pariu cu Soarta.* Era o companie plăcută, iute la minte și la vorbă. În alte împrejurări, lui Arren i-ar fi plăcut umorul său, dar astăzi mintea îi era prea plină. De fapt, nici nu era prea atent la ce îi spunea. Iar Gamble, din dorința firească de a i se aprecia exigența, începu să profite de neatenția musafirului. Îi spuse lucruri ciudate despre Școală, iar la

toate Arren îi răspundea: *A, da* sau: *înțeleg* într-atât încât Pariu îl crezu un idiot regal.

— Bineînțeles că aici nu se gătește – spuse el, conducându-l pe Arren pe lângă imensele bucătării de piatră animate de sclipirea cazanelor de aramă, de zăngănitul cuțitelor tocând și de mirosul înțepător de ceapă. – Sunt doar de formă. Venim în refectoriu și fiecare își face din farmece orice are poftă să mănânce. Ne scutește și de spălatul vaselor.

— Da, înțeleg – spuse Arren politicos.

— Bineînțeles că novicii care nu au învățat încă vrăjile slăbesc destul de mult în primele luni petrecute aici. Dar cu timpul, învață. Este un băiat din Havnor care încearcă mereu să-și facă pui fript, dar tot ce-i iese e un amărât de terci de mei. Nu reușește nicicum să treacă de terciul de mei. Ieri i-a ieșit totuși și un egrefin uscat.

Gamble răguși de-a binelea de cât încercă să-și convingă musafirul. Până la urmă se dădu bătut și tăcu.

— De unde... din ce ținut vine Arhimagul? – spuse musafirul – fără să arunce măcar o privire la galeria grandioasă prin care treceau, ce avea pereții încrustați cu Copacul cu O Mie de Frunze și tavanul arcuit.

— Din Gont – spuse Gamble. – Era căprar într-un sat de acolo.

Acum, la auzirea acestui lucru bine știut, băiatul din Enlad se întoarse și-l privi neîncrezător pe Gamble.

— Un căprar?

— Cam asta sunt mai toți cei din Gont, dacă nu cumva sunt pirați ori vrăjitori. Dar n-am spus că mai e căprar și acum, să știi!

— Dar cum de a putut un căprar să devină Arhimag?

— La fel cum poate și un prinț! Prin faptul că a venit la Roke și i-a întrecut pe toți Maeștrii, a furat Inelul din Atuan, a trecut pe mare Calea Dragonilor, a devenit cel mai mare vrăjitor de la Erreth-Akbe – cum altfel?

Ieșiră din galerie pe ușa din nord. Amurgul târziu se așternu cald și strălucitor pe dealurile brăzdate și pe acoperișurile orașului Thwil și pe golful din depărtare. Acolo se opriră să vorbească. Gamble spuse:

— Bineînțeles că asta a fost cu mult timp în urmă. Nu a mai prea făcut altceva de când a fost numit Arhimag. Nu prea mai fac ei apoi alte fapte mari. Stau doar la Roke și veghează Echilibrul, cred. Iar el e bătrân acum.

— Bătrân? Cât de bătrân?

— Păi, are patruzeci sau cincizeci de ani.

— L-ai văzut vreodată?

— Bineînțeles că l-am văzut – spuse răspicat Gamble. Idiotul regal părea să mai fie și snob.

— L-ai văzut des?

— Nu. Se ține deoparte. Dar când am venit prima dată la Roke l-am văzut, în Curtea Fântânii.

— Am vorbit azi cu el acolo – spuse Arren.

Tonul lui îl făcu pe Gamble să-l privească și să continue:

— L-am văzut acum trei ani. Eram atât de speriat că nici nu m-am uitat la el. Sigur, eram destul de tânăr. Dar acolo este greu să vezi lucrurile clar. Îmi amintesc cel mai bine vocea lui și susurul fântânii.

După un moment, adăugă:

— Chiar vorbește cu accent din Gont.

— Dacă aș putea să le vorbesc dragonilor în propria lor limba – spuse Arren – puțin mi-ar păsa de accentul meu.

Când auzi acestea, Gamble se uită la el într-o oarecare măsură aprobator, apoi întrebă:

— Ai venit aici pentru a te alătura școlii, prințe?

— Nu. Am adus un mesaj de la tatăl meu pentru Arhimag.

— Enlad este unul dintre Principatele din Regat, nu-i așa?

— Enlad, Ilien și Way. Havnor și Ea, făceau și ele parte odată din regat, dar linia de descendență a regilor s-a stins în acele ținuturi. Ilien se trage din Gemal Seaborn prin Maharion, care a fost Regele tuturor Insulelor. Way vine din Akambar și Casa de Shelieth. Enlad, cel mai vechi principat, din Morred prin fiul său Serriadh și Casa de Enlad.

Arren recită aceste neamuri cu un aer visător, ca un învățat bine pregătit a cărui minte e la alt subiect.

— Crezi că ne va mai fi dat să vedem din nou un rege în Havnor în timpul vieții noastre?

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta.

— În Ark, de unde vin eu, oamenii se gândesc la asta. Acum facem parte din Principatul Ilien, de când a fost încheiată pacea. Cât a trecut, șaptesprezece sau optsprezece ani de când Inelul cu Runa Regelui a fost adus înapoi la Turnul Regilor din Havnor? Lucrurile se îndreptaseră pentru o vreme atunci, dar acum sunt mai rău ca niciodată. A venit vremea să fie din nou un rege pe tronul din Terramare, care să poarte Semnul Păcii. Oamenii s-au săturat de războaie și atacuri și negustori care pun prețuri prea mari și prinți care cer biruri prea grele și toată confuzia unor puteri fără de stăpân.

Insula Roke călăuzește, dar nu poate conduce. Aici se află Echilibrul, dar Puterea ar trebui să fie în mâinile regelui.

Gamble vorbea cu interes real, lăsând gluma la o parte, iar atenția lui Arren fu în sfârșit îndreptată asupra spuselor sale.

— Enlad este un ținut bogat și pașnic – spuse el încet. – Nu s-a amestecat niciodată în aceste rivalități. Auzim despre nenorocirile din alte ținuturi. Dar de când a murit Maharion, pe tronul din Havnor nu stă nici un rege: de opt sute de ani. Ar putea acele ținuturi să accepte într-adevăr un rege după atâta timp?

— Dacă ar aduce pace și putere și dacă Roke și Havnor l-ar recunoaște, s-ar putea.

— Mai este și o profeție care trebuie îndeplinită, nu-i așa? Maharion spunea că următorul rege trebuie să fie mag.

— Maestrul Incantațiilor este havnorian și preocupat de acest subiect și de trei ani încoace ne vorbește întruna despre asta. Maharion spunea că: *îmi va moșteni tronul acela care a trecut viu tărâmul întunericului și a ajuns la îndepărtatele țărmuri ale zilei.*

— Prin urmare, un mag.

— Da, căci numai un vrăjitor sau un mag poate să meargă printre morți pe tărâmul întunecat și-apoi să se întoarcă. Deși ei nu-l trec. Cel puțin vorbesc mereu de el ca și când ar avea un singur hotar și dincolo de acesta, nici un sfârșit. Ce să fie atunci țărmurile îndepărtate ale zilei? Dar altfel grăiește profeția Ultimului Rege și, de aceea, într-o bună zi, se va naște cel care o va îndeplini. Va fi recunoscut și de Roke, iar flotele și armatele și popoarele i se vor alătura. Atunci vor exista din nou regi în centrul lumii, în Turnul Regilor din Havnor. M-aș alătura unui astfel de rege. Aș servi un rege adevărat cu toată inima și arta mea – spuse Gamble, apoi râse și ridică din umeri ca să nu cumva să creadă Arren că vorbise cu prea mare înflăcărare. Dar Arren îl privi cu prietenie, gândindu-se: *ar simți pentru rege ceea ce simt și eu față de Arhimag.* Apoi spuse cu voce tare:

— Un rege ar avea nevoie de astfel de oameni în jurul lui.

Stăteau așa, fiecare cu gândurile lui, și totuși, ținându-și companie, până când din spatele lor, din Casa cea Mare, răsună un gong.

— În sfârșit! – spuse Gamble. – Supă de linte și ceapă în seara asta. Haide.

— Parcă spuneai că aici nu se gătește – spuse Arren, încă visător, urmându-l pe băiat.

— A, câteodată mai gătesc, din greșeală.

LA CINĂ NU FU NICI O MAGIE, chiar era destul de consistentă. După cină, o luară pe câmp în albastrul molatec al amurgului.

— Acesta este Dealul Roke – spuse Gamble, în timp ce începură să urce dealul rotunjit. Iarba stropită de rouă le atingea ușor picioarele, iar de jos, dinspre mlăștinosul Thwilburn, se auzea un cor de broscuțe vestind primele zile calde și nopțile înstelate, de-acum mereu mai scurte.

Pământul acela era plin de mister. Gamble spuse încet:

— Acest deal este primul care s-a înălțat deasupra mării atunci când a fost rostit Primul Cuvânt.

— Și va fi ultimul care se va scufunda, când toate lucrurile vor fi desfăcute – spuse Arren.

— Este așadar un loc sigur unde să fii – spuse Gamble, alungându-și emoția, dar apoi exclamă uluit: – Privește! Dumbrava!

La sud de dealul Knoll apăru pe pământ o lumină puternică, ca un răsărit de lună, dar luna palidă se stingea deja la vest peste culmea dealului. În strălucirea aceasta era o pâlpâire, ca mișcarea frunzelor în vânt.

— Ce să fie?

— Vine din Dumbravă – Maeștrii trebuie să fie acolo. Se spune că la fel se luminase și acum cinci ani, când se întâlniră să-l aleagă pe Arhimag, cu o lumină ca de lună, toată noaptea. Dar de ce se întâlnesc acum? Din pricina veștilor pe care le-ai adus tu?

— Se poate – spuse Arren.

Gamble, agitat și tulburat, vru să se întoarcă la Casa cea Mare să afle orice zvon despre Sfatul Maeștrilor. Arren îl urmă, întorcându-se mereu să privească Strălucirea aceea stranie, până când coasta dealului o ascunse și se mai vedeau doar stelele primăverii și cum apunea luna nouă.

SINGUR ÎN ÎNTUNERIC, ÎN CELULA de piatră care-i servea drept dormitor, Arren stătea întins cu ochii deschiși. Dormise toată viața lui în pat, acoperit cu blănuri moi. Chiar și pe galera cu douăzeci de vâsle cu care venise din Enlad avusese mai mult confort ca aici – o saltea de paie pe podeaua de piatră și o pătură de pâslă zdrențuită. Dar tânărul prinț nici nu luă seama la toate astea. *Sunt în centrul lumii,* gândi el. *Maeștrii stau la sfat în locul sacru. Ce vor face? Vor țese o mare magie ca să salveze magia însăși? Este oare adevărat că vrăjitoria din lume este pe cale să se stingă? Există o primejdie care*

amenință chiar și insula Roke? Voi rămâne aici. Nu voi merge acasă. Mai bine îi mătur camera decât să fiu prinț în Enlad. Oare o să mă lase să rămân ca ucenic? Dar poate nu se va mai putea învăța arta-magie, nu se vor mai putea învăța numele adevărate ale lucrurilor. Tatăl meu are darul vrăjitoriei, dar eu nu-l am. Poate că într-adevăr se stinge din lume. Și totuși, aș rămâne în preajma lui, chiar de-ar fi să-și piardă puterea și arta. Chiar dacă nu l-aș mai vedea niciodată. Chiar dacă nu ar mai vorbi cu mine niciodată. Dar imaginația lui arzătoare îl purtă mai departe, așa încât într-o clipă se văzu din nou în curtea de sub scorușș, față în față cu Arhimagul, iar cerul era întunecat și copacul desfrunzit și fântâna tăcută. Și spunea: *Domnul meu, furtuna este asupra noastră, dar eu îți voi rămâne alături și te voi servi,* iar Arhimagul îi zâmbi... Dar aici imaginația îl părăsi, căci nu-i văzuse chipul întunecat zâmbind.

DE DIMINEAȚĂ SE TREZI, simțind că ieri fusese un băiat, iar azi era bărbat. Era pregătit de orice. Dar când fu chemat, rămase cu gura căscată.

— Arhimagul dorește să-ți vorbească, Prințe Arren – îi spuse din ușă un băiețandru ucenic, care așteptă o clipă, apoi fugi înainte ca Arren să-și poată aduna gândurile să-i răspundă.

Își croi drumul spre Curtea Fântânii în jos pe scara turnului și prin coridoarele de piatră, neștiind încotro ar fi trebuit să meargă. Un bătrân îl aștepta pe coridor, zâmbind atât de larg încât obrajii i se brăzdară de riduri adânci de la nas până la bărbie. Era tot cel care-l întâmpinase ieri la ușa Casei celei Mari, când sosise din port și-i ceruse să-și spună numele adevărat înainte de a intra.

— Vino pe aici – spuse Maestrul Gardian.

Holurile și pasajele din această parte a clădirii erau liniștite, departe de iureșul și zarva băieților care animau restul Casei. Aici se simțea marea vechime a pereților. Aici, farmecele cu care erau așezate și protejate pietrele străvechi erau palpabile. Pe pereți, la anumite distanțe, erau gravate Rune, tăiate adânc, unele încrustate cu argint. Arren învățase Runele hardice de la tatăl său, dar dintre acestea nu știa nici una, deși unele păreau să aibă un înțeles pe care aproape că-l știa sau pe care-l știuse, dar nu putea să și-l amintească exact.

— Am ajuns, băiete – spuse Gardianul, care nu ținea seama de titluri de Lord sau Prinț. Arren îl urmă într-o încăpere lungă, cu grinzi joase, unde într-o parte ardea un foc într-o vatră de piatră, cu flăcările reflectându-se pe podeaua de stejar, iar în cealaltă, ferestrele ascuțite

lăsau să pătrundă înăuntru lumina palidă și rece a ceții. În fața vetrei, stătea un grup de bărbați. Toți îl priviră când intră, dar dintre toți nu-l văzu decât pe Arhimag. Se opri, făcu o plecăciune și rămase uluit.

— Aceștia sunt Maeștrii din Roke, Arren – spuse Arhimagul – șapte din cei nouă. Maestrul Modelator nu-și părăsește Dumbrava, iar Maestrul Numelor e la el în Turn, la treizeci de mile către nord. Toți știu pentru ce ai fost trimis aici. Domnii mei, acesta este fiul lui Morred.

Nici **o** urmă de mândrie nu-l cuprinse pe Arren când auzi asta, ci doar un soi de teamă. Era mândru de descendența sa, dar se considera doar un moștenitor al prinților, un prinț al Casei de Enlad. Morred, cel din care descindea acea casă, murise de două mii de ani. Faptele sale erau legendare și nu mai aparțineau lumii de-acum. Era ca și când Arhimagul l-ar fi numit fiu al miturilor, moștenitor al viselor.

Nu îndrăzni să privească fețele celor opt magi. Privi fix la vârful de fier al toiagului Arhimagului și simți cum i se învolburează sângele.

— Haideți să luăm micul-dejun împreună – spuse Arhimagul, și-i conduse la o masă așezată sub ferestre. Pe masa întinsă se găseau lapte și bere acră, pâine, unt proaspăt și brânză. Arren se așeză cu ei și mâncă.

Toată viața lui fusese în preajma nobililor, a moșierilor, a negustorilor bogați. Curtea tatălui său din Berila era plină de ei. Erau oameni cu multe avuții, care cumpărau și vindeau mult, care erau bogați în lucrurile lumești. Mâncau carne și beau vin și vorbeau tare. Mulți se certau, mulți lingușeau, cei mai mulți căutau să tragă foloase doar pentru ei înșiși. Deși era tânăr, Arren învățase multe despre manierele și prefăcătoriile oamenilor. Însă în preajma unor astfel de oameni nu mai fusese niciodată. Mâncau pâine și vorbeau puțin, iar chipurile le erau liniștite. Dacă urmăreau ceva, n-o făceau pentru ei. Și totuși, erau înzestrați cu mari puteri. Arren își dădu seama și de asta.

Șoimanul, Arhimagul stătea în capul mesei și părea că ascultă la ce se spune și, în același timp, o tăcere-l înconjura și nu-i vorbea nimeni. Arren fu lăsat în pace ca să aibă timp să-și revină. În stânga lui, era Gardianul, iar în dreapta, un bărbat cărunt cu ochi blajini care-i spuse într-un sfârșit:

— Noi suntem din același ținut, Prințe Arren. Eu m-am, născut în estul Enladului, lângă Pădurea Aol.

— Am vânat în pădurea aceea – răspunse Arren, și vorbiră puțin despre codri și orașele din Insula Miturilor, astfel încât Arren se simți mângâiat de amintirea casei sale.

Când terminară masa, se adunară din nou în fața vetrei, unii stând jos, alții în picioare, și o vreme se lăsă tăcerea.

— Azi-noapte – spuse Arhimagul – ne-am întâlnit la sfat. Îndelung am vorbit, dar nu am hotărât nimic. Aș vrea să-mi spuneți acum, la lumina dimineții, dacă vă păstrați sau schimbați judecata din timpul nopții.

— Faptul că nu am hotărât nimic – spuse Maestrul Ierburilor, un bărbat îndesat și negricios, cu ochii calmi – este în sine o hotărâre. În Dumbravă se găsesc modele. Însă nu găsirăm acolo decât ceartă.

— Asta doar pentru că n-am putut vedea modelul limpede – spuse magul cel cărunt din Enlad, Maestrul Preschimbător. – Nu știm încă destule. Zvonuri din Wathort, vești din Enlad. Vești ciudate ce trebuie ascultate. Dar să iscăm o mare teamă din atât de puține motive nu este de dorit. Puterea noastră nu este sub amenințare doar pentru că o mână de vrăjitori și-au uitat vrăjile.

— Așadar zic – spuse un bărbat slab și cu ochi pătrunzători, Maestrul Cheii-Vântului – nu mai avem toate puterile noastre? Nu mai cresc copacii din Dumbravă și nu mai dau frunze noi? Nu ne mai ascultă cuvântul furtunile din ceruri? Cine se teme că s-ar pierde arta vrăjitoriei, cea mai veche din artele omului?

— Nimeni – spuse Maestrul Chemărilor, cu vocea profundă, înalt, tânăr, cu chipul întunecat și nobil – nici un om, nici putere nu poate lega firele vrăjitoriei sau curma cuvintele puterii. Căci acestea sunt chiar cuvintele Facerii, iar cel care le-ar reduce la tăcere ar putea să desfacă însăși lumea.

— Da, iar cel ce ar putea să facă asta nu ar fi la Wathort sau la Narveduen – spuse Preschimbătorul. – Ar fi aici, la porțile insulei Roke, iar sfârșitul lumii ar fi aproape. Încă nu am ajuns acolo.

— Și totuși, ceva nu e bine – spuse un altul, iar ceilalți îl priviră: cu pieptul larg, tare ca un butoi de stejar, stătea lângă foc, iar vocea-i era caldă și clară ca sunetul unui clopot mare. Acesta era Maestrul Incantațiilor. – Unde e regele care ar trebui să fie în Havnor? Inima lumii nu este Roke, ci acel turn pe care stă înfiptă sabia lui Erreth-Akbe și în care stă tronul lui Serriadh, al lui Akambar, al lui Maharion. De opt sute de ani stă goală inima lumii! Avem coroana, dar n-avem regele care s-o poarte. Runa Pierdută, Runa Regelui, Runa Păcii, ne-a fost redată, dar avem pace? Să fie dar un rege pe tron și vom avea pace și, până în cele mai îndepărtate Capete, vrăjitorii își vor practica artele cu mintea netulburată, va fi ordine și o vreme potrivită pentru toate lucrurile.

— Da – spuse Maestrul Mânuitor, un bărbat subțire și iute, modest la port, dar cu ochii limpezi și atenți. – Sunt de-acord cu tine, Incantatorule. Să ne mai mirăm că vrăjitoria o ia razna când toate celelalte o iau razna? Dacă toată turma o ia din loc, o să rămână oile noastre negre în staul?

La spusele sale. Gardianul râse, dar nu rosti nimic.

— Atunci nici unuia dintre voi – spuse Arhimagul – nu se pare că se întâmplă ceva foarte rău. Sau de-ar fi, e fiindcă ținuturile noastre nu sunt guvernate sau sunt prost guvernate, iar toate artele, și marile deprinderi ale oamenilor sunt lăsate de izbeliște. Cu atâta pot să fiu de acord. Tocmai pentru că în Sud nu se mai poate face comerț pașnic, trebuie să ne încredem în zvonuri. Iar din Vest, cine a mai avut vești sigure în afară de aceasta de la Narveduen? Dacă corăbiile ar merge și s-ar întoarce în siguranță ca înainte, dacă ținuturile noastre din Terramare ar fi bine legate, am putea ști cum stau lucrurile în locurile cele mai îndepărtate și am putea face ceea ce trebuie. Și cred că am face sigur ceva! Căci, domnii mei, atunci când Prințul din Enlad ne spune că a rostit cuvintele Facerii într-o vrajă și n-a mai știut ce înseamnă, când Maestrul Modelator spune că există teamă la rădăcini și mai mult nu vrea să spună, să fie acestea prea neînsemnate temeiuri de neliniște? Atunci când vine furtuna, la orizont nu se vede decât un norișor.

— Tu ai un simț aparte pentru cele negre, Șoimanule – spuse Gardianul. – Ai avut mereu. Spune ce crezi că e rău.

— Nu știu. Există o slăbire a puterii. Există o lipsă de hotărâre. Există o umbrire a soarelui. Am senzația, domnii mei... mă simt de parcă noi, cei care stăm aici și vorbim, am fost toți răniți de moarte și, în timp ce vorbim și iar vorbim, sângele ni se scurge încet din vene.

— Iar tu ai fi gata să faci ceva în privința asta!

— Aș fi – spuse Arhimagul.

— Păi – spuse Gardianul – ar putea oare bufnițele să împiedice șoimul să zboare?

— Dar unde te-ai duce? – întrebă Preschimbătorul, iar Maestrul Incantațiilor îi răspunse:

— Să-l caute pe regele nostru și să-l aducă la tronul său!

Arhimagul îl privi pătrunzător pe Maestrul Incantațiilor, însă răspunse doar atât:

— Aș merge acolo unde e nenorocirea.

— La sud sau la vest – spuse Maestrul Cheii-Vântului.

— Și la nord sau la est, dacă e nevoie – spuse Gardianul.

— Dar este nevoie de tine aici, domnul meu – spuse Preschimbătorul. – Decât să pornești orbește în căutare printre neamuri neprietenoase pe mări ciudate, nu ar fi mai înțelept să stai aici, unde toată magia este puternică și să aflăm folosindu-ne de artele noastre ce este răul sau dezechilibrul acesta?

— Artele mele ar fi zadarnice – spuse Arhimagul.

Era ceva în vocea lui ce-i făcu pe toți să-l privească serios și cu neliniște în ochi.

— Eu sunt Străjerul Insulei Roke. N-o părăsesc cu inima împăcată. Mi-aș fi dorit ca gândul meu să fie același cu al vostru, dar nu pot să aștept asta. Hotărârea trebuie să fie a mea, iar eu trebuie să plec.

— Ne supunem acestei judecăți – spuse Maestrul Chemărilor.

— Voi merge singur. Voi sunteți Sfatul din Roke, iar Sfatul nu trebuie întrerupt. Totuși, o să iau pe cineva cu mine, dacă vrea să mă urmeze. – Se uită la Arren. – Ieri mi-ai oferit serviciul tău. Azi-noapte, Maestrul Modelator spunea că: *Nimeni nu vine întâmplător la țărmurile insulei Roke. Nu întâmplător cel care ne aduce aceste vești e fiul lui Morred.* Și nu ne mai spuse alte vorbe toată noaptea. De aceea te întreb, Arren, vrei să vii cu mine?

— Da, domnul meu – spuse Arren, cu gâtul uscat.

— Tatăl tău, prințul, sigur nu te-ar lăsa să mergi către primejdia asta – spuse Preschimbătorul oarecum tăios, și către Arhimag:

— Băiatul este prea tânăr și neinstruit în vrăjitorie.

— Am eu ani și vrăji destule pentru amândoi – spuse Șoimanul sec. – Arren, ce crezi c-ar face tatăl tău?

— M-ar lăsa să merg.

— De unde știi? – întrebă Maestrul Chemărilor.

Arren nu știa unde i se cerea să meargă, nici când, nici de ce. Era uimit și stânjenit de acești oameni impunători, sinceri și grozavi. De-ar fi avut timp să se gândească, n-ar mai fi putut să spună nimic. Dar nu avea timp de gândire, iar Arhimagul îl întrebase: *Vrei să vii cu mine?*

— Când tatăl meu m-a trimis aici, mi-a spus: *Mă tem că o să vină timpuri negre asupra lumii, timpuri primejdioase. Așa că te trimit pe tine în locul oricărui alt mesager, căci tu poți să judeci dacă ar trebui să cerem ajutorul Insulei Înțelepților sau să le oferim noi ajutorul Enladului.* Așa că dacă e nevoie de mine, pentru asta mă aflu aici.

Văzu că Arhimagul zâmbește la auzul acestor vorbe. Era o mare candoare în acel zâmbet, deși fusese scurt.

— Vedeți – le spuse celor șapte magi. – Ar putea vârsta sau vrăjitoria să mai adauge ceva spuselor acestea?

Arren simți atunci că îl priveau aprobator, dar încă cugetând sau măsurându-l din priviri. Maestrul Chemărilor vorbi, cu sprâncenele-i arcuite îndreptate într-o încruntare:

— Nu înțeleg, domnul meu. Faptul că tu ești hotărât să mergi, îl înțeleg. Ai fost închis aici cinci ani. Dar înainte ai fost mereu singur, ai mers întotdeauna singur. De ce să mergi însoțit acum?

— Înainte n-am avut nevoie de ajutor – spuse Șoimanul cu o urmă de amenințare sau ironie în glas. – Și am găsit însoțitorul potrivit.

Avea un aer primejdios, iar Maestrul Chemărilor nu-i mai puse nici o întrebare, deși rămăsese încruntat.

Dar Maestrul Ierburilor, cu ochii calmi și întunecați ca un bivol înțelept și răbdător, se ridică de la locul său și rămase în picioare, impunător.

— Du-te, domnul meu – zise el – și ia-l și pe băiat. Toată credința noastră va merge cu voi.

Unul câte unul, încuviințară tăcut și ceilalți și se retraseră câte unul, câte doi, până când dintre toți șapte nu rămase decât Maestrul Chemărilor.

— Șoimanule – spuse el – nu caut să mă-ndoiesc de judecata ta. Îți spun doar atât: dacă ai dreptate, dacă există într-adevăr un dezechilibru sau primejdia unui mare rău, atunci o călătorie către Wathort sau în Capătul Vestic sau la capătul lumii tot n-ar fi destul de departe. Dar oriunde-ar fi să mergi, poți să-ți iei acest însoțitor și este drept față de el?

Stăteau deoparte de Arren și Maestrul Chemărilor vorbea încet, dar Arhimagul vorbi deschis:

— Este drept.

— Nu-mi spui tot ce știi – spuse Maestrul Chemărilor.

— De-aș ști mai multe, ți-aș spune. Nu știu nimic. Îmi închipui multe.

— Lasă-mă să vin cu tine.

— Cineva trebuie să păzească porțile.

— Gardianul face asta –

— Nu doar porțile din Roke. Rămâi aici. Rămâi aici și urmărește răsăritul să vezi dacă e strălucitor și zidul de piatră să vezi cine-l trece și încotro le sunt îndreptate chipurile. Există o ruptură, Thorion, o deschizătură, o rană și asta o să caut. Dacă eu mă voi pierde, atunci

poate o vei găsi tu. Dar așteaptă-mă. Te rog să mă aștepți. – Vorbea acum în Vechea Glăsuire, limba Facerii, în care sunt făcute toate vrăjile adevărate și de care depind toate marile fapte de magie. Este foarte rar vorbită în conversație, numai dragonii o folosesc. Maestrul Chemărilor nu se mai împotrivi în nici un fel, ci-și înclină în tăcere capul înalt atât către Arhimag, cât și spre Arren, și plecă.

Focul trosni în vatră. Nu se mai auzea nici un alt sunet. Ceața întunecată și fără formă apăsa de-afară ferestrele.

Arhimagul privi fix la flăcări, de parcă ar fi uitat de prezența lui Arren. Băiatul stătea la ceva distanță de vatră, neștiind dacă ar fi trebuit să se retragă sau să aștepte să fie lăsat să plece, șovăitor și oarecum însingurat, simțindu-se iar ca o mică figură într-un spațiu neguros, fără limite și confuz.

— Vom merge întâi în orașul Hort – spuse Șoimanul, întorcându-și spatele la foc. – Acolo se adună vești din tot Capătul Sudic și poate găsim un indiciu. Corabia ta încă așteaptă în golf. Vorbește cu căpitanul și trimite-i vorbă tatălui tău. Cred că trebuie să plecăm cât de repede cu putință, chiar mâine în zori. Să vii la treptele de lângă debarcader.

— Domnul meu, ce – vocea i se poticni o clipă. – Ce anume cauți?

— Nu știu, Arren.

— Atunci...

— Atunci cum să-l caut? Nici eu nu știu. Poate că ceea ce caut mă va căuta pe mine. – Îi zâmbi puțin lui Arren, dar chipu-i părea de fier în lumina gri a ferestrelor.

— Domnul meu – spuse Arren, și vocea-i era sigură acum – este adevărat că mă trag din neamul lui Morred, dacă vreo urmărire a unei descendențe atât de străvechi poate fi adevărată. Iar dacă te pot servi o voi lua drept cea mai mare șansă și onoare a vieții mele și nu este nimic ce mi-aș putea dori mai mult să fac. Dar mă tem că mă socoți drept ceva mai mult decât sunt eu de fapt.

— Poate că așa e – spuse Arhimagul.

— Nu am fost înzestrat cu daruri sau măiestrii însemnate. Știu să mă duelez cu sabia scurtă și cu spada. Pot să conduc o barcă. Cunosc dansurile de curte și cele de la țară. Pot să mijlocesc o ceartă între doi curteni. Pot lupta corp la corp. Sunt un arcaș slab și mă pricep la jocul cu mingea și plasa. Știu să cânt cu vocea, la harpă și la lăută. Și asta e tot. Mai multe nu știu. De ce folos ți-aș putea fi? Maestrul Chemărilor are dreptate...

— Ah, ți-ai dat seama, nu? Este gelos. Își cere privilegiul loialității

mai vechi.

— Și al măiestriei mai mari, domnul meu.

— Atunci ai vrea mai bine să mă însoțească el?

— Nu! Dar mă tem...

— De ce te temi?

Din ochii băiatului țâșniră lacrimi.

— Să nu te dezamăgesc – spuse el.

Arhimagul se întoarse din nou la foc.

— Stai jos, Arren – zise, iar băiatul veni la scaunul de piatră din colțul vetrei. – Nu te iau drept vrăjitor sau războinic sau orice lucru desăvârșit. Nu știu ce ești, deși mă bucur să aflu că știi să cârmești o corabie... Ceea ce o să devii, nu știe nimeni. Dar atât pot să știu cu siguranță: tu ești fiul lui Morred și al lui Serriadh.

Arren tăcu.

— Așa este, domnul meu – zise într-un sfârșit. – Dar...

Arhimagul nu spuse nimic și fu nevoit să-și termine propoziția:

— Dar eu nu sunt Morred. Eu sunt doar eu însumi.

— Nu te mândrești cu descendența ta?

— Ba da, pentru că datorită acesteia eu sunt prinț. Este o responsabilitate, ceva de care trebuie să fiu demn.

Arhimagul încuviință o dată, scurt, din cap.

— Asta am vrut să spun. A nega trecutul înseamnă a nega viitorul. Omul nu-și face singur destinul, ci îl acceptă sau îl neagă. Dacă rădăcinile scorușului nu sunt adânci, nu poate avea o coroană de frunze. – La aceasta, Arren își ridică speriat privirea, căci numele său adevărat, Lebannen, însemna scoruș. Însă Arhimagul nu-i rostise numele.

— Rădăcinile tale sunt adânci – continuă el – ai putere și ai nevoie de loc, loc să poți să crești. Astfel, îți ofer, în locul unei călătorii în siguranță acasă în Enlad, o călătorie primejdioasă într-un scop neștiut. Nu ești obligat să vii. Alegerea este a ta. Dar eu îți ofer alegerea. Sunt sătul de locuri sigure și de acoperișuri, de ziduri în jurul meu.

Sfârși dintr-o dată, privind în jur cu ochi sfredelitori, fără să vadă, cu gândul departe. Arren văzu neliniștea ascunsă a magului și se sperie. Frica însă întețește entuziasmul și-i răspunse cu inima tresărindu-i în piept:

— Domnul meu, aleg să merg cu tine.

ARREN LĂSĂ ÎN URMĂ CASA CEA MARE CU inima și mintea

pline de mirare. Își spuse că era fericit, dar cuvântul nu păru să se potrivească. Își spuse că Arhimagul îl numise puternic, un om cu destin mare și era mândru de așa cinstire. Dar nu era mândru. De ce să nu fie? Cel mai puternic vrăjitor din lume i-a spus: *Mâine vom naviga până la capătul pierzaniei,* iar el încuviințase și merse cu el. N-ar trebui să se simtă mândru? Dar nu se simțea astfel. Nu simțea decât uimire.

O luă în jos pe străzile piezișe și întortocheate ale Orașului Thwil, îl găsi pe căpitanul corăbiei sale la Chei și-i zise:

— Mâine ridic ancora împreună cu Arhimagul către Wathort și Capătul Sudic. Spune-i tatălui meu, Prințul, că atunci când voi fi eliberat din slujba lui mă voi întoarce acasă la Berila.

Căpitanul corăbiei se posomorî. Știa cum ar fi primit de Prințul Enladului mesagerul unei altfel de vești.

— Trebuie să am ceva scris de mâna ta, prințe – spuse el.

Știind că avea dreptate, Arren plecă în grabă – simțea că totul trebuie făcut pe loc – și găsi o prăvălie mică și ciudată de unde cumpără călimară, penel și o bucată de hârtie moale, groasă ca postavul, apoi se-ntoarse în grabă la chei și șezu pe marginea debarcaderului să le scrie părinților. Când se gândi la mama sa ținând în mână această bucată de hârtie, citind scrisoarea, îl cuprinse un val de deznădejde. Era o femeie veselă și răbdătoare, dar Arren știa că el era lumina ochilor ei și că abia aștepta să se întoarcă. Nu avea cum s-o aline pentru lunga sa absență. Scrisoarea-i fii rece și scurtă. Semnă cu runa-sabie, o sigilă cu puțină smoală dintr-un cazan de calafat din apropiere și i-o dădu căpitanului. Apoi spuse: *Așteaptă!,* de parcă corabia ar fi fost gata să plece chiar în clipa aceea și fugi iar în sus, pe străzile pline de pietre până la mica prăvălie ciudată. O găsi cu greu, căci străzile din Thwil parcă se schimbau mereu, părea că de fiecare dată cotiturile erau diferite. În sfârșit ajunse la strada bună și intră ca săgeata în prăvălie pe sub firele cu mărgele de lut roșu care-i împodobeau intrarea. Când cumpărase cerneala și hârtia, observase pe o tavă cu catarame și broșe, o broșă de argint în formă de roză, iar mama sa se numea Rose.

— O s-o iau pe aceea – spuse, în stilul său princiar, grăbit.

— Lucrătură în argint din Insula O. Văd că știi să apreciezi vechiul meșteșug – spuse proprietarul prăvăliei, uitându-se la mâner, și nu la teaca frumoasă a sabiei lui Arren. – Costă patru bani de fildeș.

Arren plăti prețul cam mare fără să șovăie. Avea în tolbă destui bani de fildeș care servesc ca monedă în Ținuturile Interioare. Îi

plăcea ideea de a-i face mamei sale un dar. Îi plăcea și actul de a cumpăra. Plecând de la prăvălie, atinse mânerul sabiei, fălindu-se puțin.

Tatăl său îi dăduse acea sabie în ajunul plecării sale din Enlad. O primise solemn și de-atunci o purtase de parc-ar fi fost de datoria lui s-o poarte, chiar și la bordul corăbiei. Era mândru de greutatea pe care-o simțea atârnându-i la șold, greutatea imensei sale vechimi pe spiritul său. Căci era sabia lui Serriadh, fiul lui Morred și-al lui Elfarran. Nu mai era nici una mai veche în lume, în afară de sabia lui Erreth-Akbe, care stătea în vârful Turnului Regilor din Havnor. Sabia lui Serriadh nu fusese niciodată pusă la păstrare sau expusă, ci purtată, și totuși, trecerea veacurilor n-o uzase și n-o slăbise căci fusese făurită cu o mare putere de fermecare. Povestea sa spunea că nu fusese folosită niciodată și nici nu putea să fie trasă din teacă vreodată, decât în slujba vieții. Nu s-ar fi lăsat mânuită pentru a potoli nici o sete de sânge, răzbunare ori lăcomie, în nici un război dus pentru câștig. De la ea, marea comoară a familiei sale, își primise Arren numele: *Arrendek* fusese numit în copilărie. *Mica Sabie.*

Nu folosiseră sabia, nici el, nici tatăl, nici bunicul său. În Enlad fusese pace de mult timp.

Iar acum, pe strada din straniul oraș al Insulei Vrăjitorilor, mânerul sabiei i se părea ciudat la atingere. I se părea stânjenitor și rece la mână. Grea, sabia-l împiedica la mers, îl trăgea în spate. Iar uimirea pe care o simțise încă-i stăruia în suflet, dar acum se răcise.

Coborî din nou la chei și-i dădu căpitanului corăbiei broșa pentru mama sa, își luă rămas bun și-i ură călătorie ferită de primejdii înapoi către casă. Întorcându-se, își trase mantia peste teaca ce ținea străvechea armă de neclintit, teribila sa moștenire. Îi pierise cheful să se fălească. *Ce fac?,* își spuse, urcând drumurile înguste, fără să se mai grăbească spre Casa cea Mare ce se-ntindea ca o fortăreață deasupra orașului. *Cum de nu mă întorc acasă? De ce caut ceva ce nu înțeleg, alături de un om pe care nu-l cunosc?*

Și nu avea nici un răspuns la propriile-i întrebări.

CAPITOLUL 3
ORAȘUL HORT

ÎN ÎNTUNERICUL DE DINAINTEA ZORILOR, Arren se îmbrăcă cu hainele ce-i fuseseră date, straie de marinar, ponosite de atâta purtat, dar curate și se grăbi, de-a lungul coridoarelor cufundate în tăcere din Casa cea Mare, către poarta dinspre est, sculptată din corn și colț de dragon. Acolo Gardianul îl lăsă să treacă, arătându-i drumul pe care s-o ia, cu o urmă de surâs în colțul gurii. O luă pe cea mai de sus stradă din oraș, apoi pe o cărare ce ducea în jos, către docurile Școlii, către sud de-a lungul țărmului golfului, dincolo de docurile din Thwil. De-abia reușea să vadă drumul. Copaci, acoperișuri, dealuri înghesuite unele într-altele ca niște năluci gigante în obscuritate; aerul întunecat era deplin nemișcat și tăios; totul era încremenit, închis și înnegurat. Doar înspre răsărit, peste marea sumbră, se întrezărea o dungă slabă, luminoasă: orizontul înclinându-se către soarele încă nevăzut.

Ajunse la treptele debarcaderului. Nu era nici țipenie de om acolo, nu se mișca nimic. Îi era destul de cald, îmbrăcat cum era cu haina greoaie de marinar și cu căciula de lână, dar tremura așteptând în întuneric, pe treptele de piatră. Docurile se întrezăreau întunecate deasupra apei negre și, dintr-odată, dinspre ele se auzi un sunet nedeslușit, înfundat, ca un bubuit, de trei ori la rând. Lui Arren i se făcu părul măciucă. O umbră prelungă aluneca ușor și pe nesimțite peste apă. Era o barcă ce se-ndrepta lin către debarcader. Arren coborî în fugă scările ce duceau către chei și, dintr-un salt, sări în barcă.

— Ia cârma – îi spuse Arhimagul, o siluetă zveltă și întunecată la proră – și ține-o fermă cât ridic pânzele.

Erau deja în larg, pe mare, cu vela desprinzându-se de catarg ca o aripă albă, prinzând în pânza ei lumina din ce în ce mai puternică.

— Un vânt, dinspre apus, să ne scutească de vâslit până ieșim din golf, e un dar de drum bun de la Maestrul Cheii-Vântului, fără îndoială. Ia privește, băiete, cât de ușor se cârmește! Așa deci. Un vânt de apus și un revărsat de zori luminos pentru Ziua Echilibrului de primăvară.

— Barca asta este *Orizont?* – Arren auzise de barca Arhimagului

în cântece și povestiri.

— Da – răspunse celălalt, ocupat cu frânghiile. Pe măsură ce vântul se întețea barca se chinuia să străpungă valurile și să vireze. Arren strânse din dinți și încercă să o țină fermă.

— Într-adevăr, se cârmește foarte ușor, domnul meu, dar după bunu-i plac.

Arhimagul începu să râdă.

— Las-o în voia ei; este o barcă înțeleaptă. Ascultă, Arren – făcu o pauză, îngenunchind pe banca vâslașului pentru a-l privi în față pe Arren – acum eu nu mai sunt lord, așa cum nici tu nu mai ești prinț. Sunt un negustor pe nume Șoim, iar tu ești nepotul meu, care învață tainele mării alături de mine, pe nume Arren; și venim din Enlad. Din ce oraș? Unul mare, în caz că ne întâlnim cu cineva de acolo.

— Temere, de pe coasta sudică? Cei de acolo fac negoț peste tot pe la Capete.

Arhimagul încuviință.

— Dar – spuse Arren precaut – nu prea ai accentul celor din Enlade.

— Știu. Am accent din Gont – râse tovarășul său, înălțându-și privirea către răsăritul luminos. – Dar cred că aș putea împrumuta de la tine ceea ce-mi trebuie. Așadar venim din Temere în barca noastră, *Delfin,* iar eu nu sunt nici lord, nici mag și nici Șoimanul, ci... cum mă numesc?

— Șoim, lordul meu.

Apoi Arren își mușcă limba.

— Exercițiu, nepoate – zise Arhimagul – E nevoie de exercițiu. N-ai fost niciodată altceva decât prinț. Pe când eu am fost multe lucruri și, în cele din urmă, poate cel mai puțin dintre toate, Arhimag... Mergem către sud în căutare de pietre de emmel, lucrușoarele alea albastre din care se cioplesc farmece. Știu că sunt la mare căutare în Enlad. Pot fi transformate în farmece împotriva guturaiului, a scrântirilor, a gâturilor înțepenite și a bâlbâielilor.

După un moment, Arren începu să râdă și, când își înălță capul, barca se înălță pe o creastă de val, iar el văzu marginea soarelui atingând linia oceanului, o flacără aurie și neașteptată în fața lor.

Șoimanul stătea cu o mână pe catarg, căci micuța barcă sălta printre valurile învolburate și, cu fața către răsăritul echinoxului de primăvară, începu să cânte. Arren nu cunoștea Vechea Glăsuire, limba vrăjitorilor și a dragonilor, dar deslușea preamăriri și exaltare în cuvintele care aveau un ritm grandios, precum eternul echilibru al

succesiunii dintre flux și reflux sau zi și noapte. Pescărușii țipau în bătaia vântului, iar țărmurile Golfului Thwil alunecau de-o parte și de alta, în timp ce ei pătrundeau pe Marea Tăinuită, pe creste lungi și luminoase.

CĂLĂTORIA DE LA ROKE PÂNĂ în orașul Hort nu este lungă, dar petrecură trei nopți pe mare. Arhimagul se grăbise să plece, dar, odată ce plecară, era mai mult decât răbdător. Vânturile le devenită potrivnice de îndată ce se-ndepărtară de vremea fermecată din Roke, dar nu invocă vântul magic să le sufle în pânze, așa cum ar fi făcut orice alt stăpânitor al vremii. În schimb, petrecu ore în șir învățându-l pe Arren cum să cârmească barca prin marea împânzită de stânci colțoase de la est de Issel, atunci când vântul e potrivnic. În cea de-a doua noapte, o ploaie aspră și rece de martie căzu asupra lor, dar nu rosti nici o vrajă să o țină departe. În noaptea următoare, într-o beznă calmă, rece și cețoasă, pe când să intre în Portul Hort, Arren cugetă la toate astea și realiză că, în scurtul timp de când îl cunoscuse, Arhimagul nu folosise deloc magia.

Cu toate acestea, era un marinar fără pereche. Arren învățase mai mult în trei zile de navigat cu el decât în ani întregi de plimbări și întreceri cu barca prin Golful Berila. La urma urmei, nu e mare diferență între un vrăjitor și un marinar: amândoi lucrează cu forțele cerului și ale mării și mânuiesc marile vânturi după bunul lor plac, aducând aproape de ei ceea ce era departe. Arhimagul sau negustorul Șoim erau, până la urmă, cam același lucru.

Era o persoană cam tăcută, deși era mereu binedispus. Nu se supăra când Arren se dovedea neîndemânatic, era prietenos și, gândea Arren, nu putea exista un tovarăș de drum mai bun ca el. Dar apoi se cufunda în gânduri și rămânea tăcut ore în șir, iar când într-un sfârșit vorbea, vocea-i era oarecum aspră și se uita prin Arren. Dragostea pe care băiatul o simțea pentru el nu slăbise din cauza asta, îl plăcea poate ceva mai puțin: era destul de copleșitor. Poate că Șoimanul simțise toate astea, căci în noaptea aceea cețoasă, aproape de țărmurile din Wathort, începu, șovăitor, să-i povestească despre el.

— Nu vreau ca mâine să pășesc iar printre oameni – zise el. – M-am prefăcut că sunt liber... Că nu e nimic rău pe lume. Că nu sunt Arhimagul, că nu sunt nici măcar vrăjitor. Că sunt Șoim din Temere, fără vreo responsabilitate sau vreun privilegiu, fără să datorez nimănui nimic...

Se-ntrerupse și, după o vreme, continuă:

— Arren, când va veni momentul marilor alegeri, încearcă să alegi cu înțelepciune. Când eram tânăr, a trebuit să aleg între a fi și a face în viață. Și m-am aruncat orbește pe cea din urmă. Dar fiecare faptă săvârșită, fiecare acțiune, te leagă de ea și de consecințele ei și te obligă să acționezi iar și iar. Și atunci doar rareori mai dai peste un spațiu și un răgaz ca acum, între o acțiune și cealaltă, când te poți opri și, pur și simplu, poți să fii. Sau să te întrebi cine ești, la urma urmei, cu adevărat.

Cum putea un astfel de om, se întreba Arren, *să aibă îndoieli cu privire la cine și ce anume era?* Crezuse că astfel de îndoieli frământau doar mintea celor tineri, care nu făcuseră încă nimic.

Barca se legăna în întunecimea aceea impunătoare și răcoroasă.

— De asta îmi place mie marea – se auzi vocea Șoimanului în întuneric.

Arren îl înțelegea; dar gândurile sale zburau înainte, așa cum făceau de trei zile și de trei nopți încoace, la căutarea lor, scopul călătoriei lor. Întrucât tovarășul său de drum părea, în sfârșit, că avea chef să vorbească, îl întrebă:

— Crezi că vom găsi ceea ce căutăm în orașul Hort?

Șoimanul clătină din cap, ca și când ar fi vrut să spună că nu sau că nu știe.

— N-ar putea fi vreo molimă, o epidemie care plutește de la un ținut la altul, distrugând recolte și turme și spiritele oamenilor?

— Molima este o perturbare a marii Balanțe, a însuși Echilibrului, pe când aceasta este altfel. Aduce cu ea duhoarea răului. Poate ne va afecta când balanța lucrurilor va fi restabilită, dar nu ne vom pierde speranța, nu vom renunța la artă și nu vom uita cuvintele Facerii. Natura nu este nenaturală. Asta nu e o îndreptare, ci o tulburare a balanței. Numai o singură ființă poate face asta.

— Un om? – se hazardă Arren.

— Noi, oamenii.

— Cum?

— Printr-o nemăsurată poftă de viață.

— De viață? Dar nu e greșit să vrei să trăiești?

— Nu. Dar când râvnim să avem putere asupra vieții, bogății fără sfârșit, siguranță inatacabilă, nemurire, atunci dorința nemărginită devine lăcomie. Iar dacă lăcomia se aliază cu cunoașterea, apare răul. Atunci balanța lumii se tulbură și distrugerea cântărește ca plumbul în balanță.

Arren cugetă o vreme la toate astea și, într-un final, zise:

— Crezi că ceea ce căutăm noi este un om?

— Un om și un mag. Da, așa cred.

— Dar credeam, din ceea ce m-au învățat tatăl meu și maeștrii pe care i-am avut, că marile arte ale vrăjitoriei depind de Balanță, de Echilibrul lucrurilor, așadar nu pot fi folosite în slujba răului.

— Asta – precizează Șoimanul oarecum ironic – e discutabil. *Infinite sunt discuțiile magilor...* În fiecare tărâm din Terramare se știe de vrăjitoare care urzesc vrăji necurate, de vrăjitori care-și folosesc artele ca să adune bogății. Dar mai sunt și alte grozăvii. Lordul Focului, care a încercat să desfacă tenebrele și să încremenească soarele la prânz, era un mare mag; chiar și lui Erreth-Akbe i-a fost greu să-l învingă. La fel a fost și Dușmanul lui Morred. Când își făcea apariția, orașe întregi îngenuncheau în fața lui, armate întregi luptau pentru el. Vraja pe care a țesut-o împotriva lui Morred a fost atât de puternică încât nu s-a destrămat nici la moartea lui, iar Insula Solea a pierit, înghițită de ape, cu tot ceea ce era pe ea. Marea putere și cunoaștere ce sălășluiau în acești oameni erau în slujba răului și se hrăneau din el. Nu știm dacă vrăjitoria în slujba binelui se dovedește întotdeauna mai puternică. Putem doar să sperăm.

Când te aștepți la siguranță, dar dai numai peste speranță, te cuprinde o oarecare dezamăgire. Lui Arren nu-i plăcu deloc senzația de răceală de pe acele culmi. După un timp, spuse:

— Cred că înțeleg de ce spui că doar oamenii fac rău. Chiar și rechinii sunt inocenți, ei ucid pentru că trebuie să o facă.

— De asta nimic nu ne poate sta în cale. Un singur lucru pe lumea asta se poate opune unui om cu suflet negru: un alt om. În gloria noastră stă și rușinea noastră. Numai spiritul, care e în stare să facă rău, e în stare să-l și învingă.

— Dar dragonii – zise Arren – Ei nu fac rău? Sau sunt inocenți?

— Dragonii! Dragonii sunt hrăpăreți, nesătui, perfizi, fără milă și fără remușcări. Dar sunt ei oare răi? Cine sunt eu, să judec faptele dragonilor?... Sunt mai înțelepți decât oamenii. Cu ei e ca și cu visele, Arren. Noi, oamenii, avem vise, facem vrăji, facem bine, facem rău. Dragonii în schimb nu visează. Ei sunt vise. Ei nu fac vrăji, căci magia este substanța, însăși esența lor. Ei nu fac: ei sunt.

— În Serilune – povesti Arren – se găsește pielea lui Bar Oth, cel ucis acum trei sute de ani de Keor, Prințul din Enlad. Din ziua aceea, nici un dragon n-a mai fost văzut în Enlad. Am văzut pielea lui Bar Oth. E grea ca plumbul și atât de largă încât se spune că, întinsă, ar acoperi întreaga piață din Serilune. Colții-i sunt lungi ca brațul meu.

Totuși, se spune că Bar Oth era un dragon tânăr, nu ajunsese încă la maturitate.

— În tine sălășluiește o dorință – spuse Șoimanul – de a vedea dragoni.

— Da.

— Sângele le e rece și veninos. Nu trebuie priviți în ochi. Sunt mai bătrâni decât omenirea... – Tăcu o vreme, apoi continuă: – Și, chiar de-aș ajunge să uit sau să regret tot ce am făcut cândva, dar mi-aș aminti că odată am văzut dragonii înălțându-se pe vânt la asfințit, pe deasupra insulelor dinspre apus, aș fi mulțumit.

Tăcerea se așternu peste ei și, în întunericul de smoală, nu se mai auzea decât apa șoptind către barcă. Și, într-un sfârșit, legănați pe apele adânci, adormiră.

ÎN CEAȚA STRĂLUCITOARE A DIMINEȚII, își făcură intrarea în Portul Hort, unde se vedeau vreo sută de vase, unele ancorate, altele gata de plecare: bărci de pescuit, bărci cu plase întinse pentru prins raci, traulere, vase de negoț, două galere cu câte douăzeci de rame, o galeră impresionantă cu șaizeci de rame, dar care avea mare nevoie de reparații, și câteva vase lungi și sprintene, cu pânze înalte, triunghiulare, menite să prindă vânturile înalte din aerul fierbinte și neclintit din Capătul Sudic.

— Nava aceea e cumva una de război? – întrebă Arren când trecură pe lângă una dintre galerele cu douăzeci de rame, iar tovarășul său de drum îl lămuri:

— Nava unor negustori de sclavi, aș zice, după lanțurile legate de podea. Duc oamenii la vânzare, în Capătul Sudic.

Arren cugetă puțin, apoi se îndreptă spre cutia cu unelte, trase afară sabia pe care o învelise cu grijă și o ascunsese bine acolo, în dimineața plecării. O dezveli, apoi rămase așa, nehotărât, ținând cu ambele mâini sabia învelită în teacă, cu cordonul legându-se.

— Asta nu e sabie de negustor – zise. – Teaca e prea măiestrită.

Șoimanul, ocupat să manevreze cârma, îi aruncă o privire:

— Poart-o dacă îți face plăcere.

— Mă gândeam că poate ar fi înțelept să o port.

— Dintre săbii, asta e una înțeleaptă – sublinie, cu ochii în patru, căci își croiau drum prin portul aglomerat. – Nu-i așa că e o sabie care se-mpotrivește să fie folosită?

Arren încuviință.

— Așa se spune. Deși a ucis. A omorât oameni. – Își coborî

privirea înspre mânerul îngust și cu semne de îndelungă folosință. – Dar eu nu. Mă face să mă simt ca un neghiob... E mult mai veche decât mine... O să-mi iau cuțitul – se hotărî el, învelind sabia la loc și îndesând-o în cutia cu unelte. Fața-i era nedumerită și mânioasă.

Șoimanul nu mai zise nimic câtva timp, apoi îi ceru:

— Iei tu vâslele, flăcăule? Ne îndreptăm către debarcaderul de acolo, din dreptul treptelor.

Orașul Hort, unul dintre cele Șapte Mari Porturi din Arhipelag, se înălța dintre digurile zgomotoase în sus, către pantele celor trei dealuri abrupte, într-un mozaic de culori. Casele din lut erau tencuite în roșu, portocaliu, galben și alb, acoperișurile erau din țigle roșii-purpurii și pendici înfloriți se-ntindeau în mănunchiuri de roșu închis de-a lungul celor mai de sus străzi. Tende dungate și țipătoare se întindeau de la un acoperiș la altul, umbrind piețele înguste. Cheiurile erau scăldate în lumina soarelui, iar străzile care se întindeau dinspre debarcader păreau niște crestături întunecate, înțesate de umbre, de oameni și de zgomote.

Legară barca, iar Șoimanul se aplecă pe lângă Arren, de parcă ar fi verificat nodul, și spuse:

— Arren, mulți oameni din Wathort mă știu destul de bine. Așa că uită-te cu atenție la mine, ca să mă recunoști.

Când se îndreptă nu mai era nici urmă de cicatrice pe fața lui. Părul era pe deplin cenușiu, nasul gros și oarecum în vânt, iar în locul toiagului de tisă cât el de înalt, ținea o baghetă de fildeș, pe care o ascunse sub cămașă.

— Mă recunoscuși? – îl întrebă cu un zâmbet larg, vorbindu-i cu accentul celor din Enlad. – Au nu-ți mai văzuși unchiașul așa?

Arren mai văzuse vrăjitorii de la curtea din Berila schimbându-și fețele când mimau *Vitejiile lui Morred* și știa că era doar o iluzie, așa că reuși să-și păstreze cumpătul și să răspundă:

— O da, unchiașule Șoim!

Dar, în timp ce magul se târguia cu un paznic din port pentru prețul de acostare și pază a corăbiei, Arren continuă să-l măsoare cu privirea, ca să se asigure că-l poate recunoaște. Dar pe măsură ce-l privea, transformarea îl tulbura tot mai adânc. Era prea completă, acela nu era deloc Arhimagul, nu era un conducător, un ghid înțelept... Prețul cerut de paznic era mare, iar Șoimanul îl plăti mormăind nemulțumit și se îndepărtă cu pași mari, alături de Arren, încă bodogănind.

— Asta mi-a cam încercat răbdarea – zise el. – Să-l plătesc pe

hoțul și fanfaronul ăla pântecos ca să-mi păzească barca, când și numai o jumătate de vrajă ar fi făcut o treabă de două ori mai bună! Mda, ăsta e prețul plătit pentru deghizare... Și-am uitat și accentul potrivit, nu-i așa, nepoate?

Străbăteau o stradă țipătoare și urât mirositoare, plină ochi de oameni, străjuită de o parte și de alta de prăvălii un pic mai mari decât niște gherete. Proprietarii acestora, proptiți în pragul prăvăliilor, printre grămezi și ghirlande de mărfuri, își lăudau cu voce tare frumusețea și ieftinătatea oalelor, ciorapilor, pălăriilor, hârleților, acelor, poșetelor, ceainicelor, coșurilor, vătraielor, cuțitelor, frânghiilor, șuruburilor, așternuturilor de pat și orice alt fel de unelte și marfa.

— E un târg cumva?

— Eh? – făcu omul cu nasul cârn, aplecându-și capul cenușiu.

— E un târg, unchiașule?

— Târg? Nu, nu. Aici, o țin așa tot anul. Ține-ți turtele de pește, jupâneaso, am mâncat deja!

Arren încerca să scape de un bărbat ce se ținea tânguindu-se după el cu o tavă mică, plină de vase de alamă:

— Cumpără, încearcă, frumosul meu domnișor, nu o să fi dezamăgit, răsuflarea-ți va fii dulce ca trandafirii din Numima, vrăjind femeile către tine, încearcă-le, tânăr stăpân al mării, prințișorule...

Dintr-odată Șoimanul se puse între Arren și negustorul ambulant, întrebând:

— Ce talismane sunt astea?

— Nu sunt talismane! – scânci omul, trăgându-se dinspre el. – Eu nu vând talismane, stăpâne al mărilor! Sunt numai siropuri ce îndulcesc răsuflarea după băuturi sau după rădăcinile de *hazia,* numai siropuri, preamărite prinț!

Se făcuse mic acolo, pe strada pietruită, cu tava plină de vase zăngănind, unele hurduindu-se atât de tare că o picătură vâscoasă, rozalie sau purpurie, se prelinse dintr-un vas.

Șoimanul îi întoarse spatele fără a rosti vreo vorbă și se îndepărtă alături de Arren. În curând, mulțimea de oameni se rări, iar prăvăliile erau tot mai prăpădite, niște cocioabe ce aveau drept marfă o mână de cuie încovoiate, un pistil spart și un darac vechi de când lumea. Sărăcia asta lucie îl scârbea pe Arren mai puțin decât restul, căci la capătul legat al străzii se simțise sufocat și îngrețoșat de grămezile de obiecte de vânzare și de vocile ce urlau înspre el să cumpere, să cumpere. Iar mizeria negustorului ambulant îl șocase. Se gândi la străzile răcoroase și luminoase din orașul său de baștină din nord.

Nimeni în Berila, cugetă el, nu s-ar înjosi într-atât în faţa vreunui străin.

— Sunt un neam stricat – zise.

— Pe aici, nepoate – fu singurul răspuns al tovarăşului său.

O cotiră printr-un pasaj, printre zidurile înalte, roşii, fără ferestre ale caselor care se înşirau de-a lungul dealului, trecând pe sub un arc împodobit cu stindarde putrezite şi ajungând din nou în bătaia soarelui ce lumina o piaţă abruptă, dădură peste un alt târg, înţesat cu chioşcuri şi prăvălioare şi roiuri de oameni şi muşte.

De jur împrejurul pieţei o mulţime de bărbaţi şi femei stăteau sprijiniţi sau întinşi pe spate, nemişcaţi. Gurile lor aveau o culoare ciudată, cumva negricioasă, de parcă ar fi fost învineţite, iar în jurul buzelor roiau muşte adunate ca nişte ciorchine de coacăze.

— Cât de mulţi – se auzi vocea înceată şi aspră a Şoimanului, de parcă şi el ar fi avut un şoc. Dar când Arren se uită înspre el nu văzu decât chipul plat şi blând al inimosului negustor Şoim, pe care nu se citea nici urmă de îngrijorare.

— Ce se întâmplă cu oamenii ăştia?

— *Hazia.* Linişteşte şi amorţeşte, eliberând mintea de trup. Iar mintea hălăduieşte de una singură. Dar când se întoarce în corp are nevoie de şi mai multă *hazia*... Aşa creşte nevoia şi se scurtează viaţa, căci rădăcina asta e otravă. Începe cu tremurături, apoi cu paralizie şi, în cele din urmă, duce la moarte.

Arren se uită la o femeie ce stătea sprijinită cu spatele de zidul încălzit de soare. Îşi ridicase mâna de parcă intenţiona să alunge muştele de pe faţă, dar mâna-i făcu o mişcare smucită şi circulară în aer, de parcă ar fi uitat de ea însăşi şi se mişca numai datorită unei zvâcniri sau a unui tremur al muşchilor. Gestul era precum o incantaţie golită de intenţie, o vrajă lipsită de înţeles.

Şoimul o privea şi el, cu faţa lipsită de orice expresie.

— Haide! – îl îndemnă.

Străbătu piaţa, îndreptându-se către o dugheană umbrită de o tendă. Raze de soare colorate în verde, portocaliu, galben pai, carmin şi azuriu poposeau pe hainele, şalurile şi curelele de lână înşirate şi dansau, multiplicându-se, în micuţele oglinzi care împodobeau turbanul înalt şi cu pene al vânzătoarei. Era o femeie solidă care-şi lăuda marfa cântând cu voce puternică:

— Mătăsuri, satinuri, pânze, blănuri, pâsle, lână, şaluri din Gont, voaluri din Sowl, mătăsuri din Lorbanery! Hei, nordicilor, lepădaţi-vă cojoacele; nu vedeţi că e soarele pe cer? Cum vi se pare asta ca dar de

dus unei fete din îndepărtatul Havnor? Ia uitați-vă, mătase din Sud, fină ca aripa unei libelule!

Cu mișcări dibace întinse o bucată de mătase transparentă, rozalie, țesută cu fire de argint.

— Nu, stăpână, soațele noastre nu sunt regine – zise Șoim, iar vocea femeii se auzi ca o trompetă:

— Și cam cu ce vă îmbrăcați voi, femeile, cu pânză groasă de sac sau din cea pentru vele? Zgârciți ce nu vor să cumpere o bucățică de mătase pentru o biată femeie care îngheață în zăpezile nesfârșite din nord! Atunci ce ziceți de asta, un șal din Gont, ca să-i țină de cald în nopțile de iarnă!

Aruncă peste tejghea un pătrat mare, maro cu bej, țesut din părul mătăsos al caprelor din insule nordice. Așa-zisul negustor întinse mâna să-l pipăie și zâmbi.

— Ești cumva din Gont? – se interesă vocea ca o trompetă, iar clătinarea turbanului făcu miile și miile de punctulețe colorate să danseze pe tendă și peste stofe.

— Asta e țesătură din Andrade, vezi? Sunt numai patru fire urzite de grosimea degetului, iar în Gont se folosesc șase sau chiar mai multe. Dar spune-mi, mai degrabă, de ce-ai renunțat la magie ca să vinzi fleacuri. Cu ani în urmă, când am fost pe aici, te-am văzut scoțând flăcări din urechile oamenilor și transformându-le în păsărele și clopoțele aurii: cu siguranță era un meșteșug mai bun decât ce faci acum.

— Acela nu era un meșteșug – răspunse femeia, iar pentru o clipă, Arren îi simți ochii duri și aprigi ca niște agate, sfredelindu-i pe amândoi pe sub strălucirea și neastâmpărul penelor unduitoare și al oglinzilor sclipitoare.

— Da, scosul focului din urechi era un truc tare drăguț – continuă Șoim pe un ton aspru, dar simplu. – Mă gândeam că nepotului meu i-ar plăcea să-l vadă.

— Păi, uite – se îmbună femeia, sprijinindu-și brațele groase și brune și pieptul mare de tejghea. – Nu se mai fac astfel de trucuri. Oamenii nu le mai vor. Le-au ghicit. Oglinzile astea, văd că ți le amintești – și-și scutură capul împrăștiind în jurul lor o puzderie de punctulețe de lumini colorate. – Păi poți zăpăci mintea cuiva cu strălucirea Oglinzilor, cu vorbe meșteșugite și cu alte trucuri despre care mai bine nu mai zic, până ce crede că vede ceea ce nu vede, ceea ce nici măcar nu este. Precum flăcările și clopoțeii auriți sau precum zorzoanele aurite cu diamante de mărimea piersicilor cu care îi

împodobeam pe marinarii ce plecau mândrindu-se de parcă ar fi fost Regele Tuturor Insulelor... Dar erau doar trucuri, neghiobii. Oamenii sunt foarte ușor de păcălit. Sunt ca niște găini vrăjite de șarpe, de un deget fluturat prin fața ochilor. Oamenii sunt precum găinile. Dar, în cele din urmă, își dau seama că au fost păcăliți și zăpăciți, devin furioși și nu se mai bucură de astfel de lucruri. Așa că m-am întors la acest meșteșug și poate că mătăsurile nu sunt mătăsuri și lâna nu vine toată din Gont, dar oricum vor ține, vor ține. Sunt adevărate, nu sunt simple minciuni și aer precum costumele din stofe de aur.

— Măi să fie – zise Șoim – atunci nu mai e nimeni în tot orașul Hort care să scoată focul din urechi sau să facă vreo magie, așa cum se făcea odată?

La aceste cuvinte femeia se încruntă, îndreptându-se de spate și începu să împăture șalurile cu grijă:

— Cei ce vor minciuni și viziuni mestecă *hazia* – zise ea. – Vorbiți cu ei dacă vreți! – Arătă cu capul spre siluetele nemișcate din jurul pieței.

— Dar cândva erau aici vrăjitori, dintre cei care vrăjeau vânturile pentru marinari și urzeau vrăji de adus noroc asupra încărcăturilor. S-au apucat cu toții de alte meșteșuguri?

Dar, cuprinsă de o furie neașteptată, glasul ei ca de trompetă îl acoperi pe al lui:

— Dacă vrei un vrăjitor, unul mare, un vrăjitor cu toiag și toate cele, iată-l, îl vezi acolo? A navigat cu însuși Egre, fermecând vânturile și descoperind galioane pline de comori, cel puțin așa spune el, dar nu sunt decât minciuni, iar într-un final Căpitanul Egre l-a răsplătit după cum i se cuvenea: i-a retezat mâna dreaptă. Și acum stă pe aici, uită-te la el, cu gura plină de *hazia* și cu burta plină de aer. Aer și minciuni! Aer și minciuni! Numai din astea e făcută magia ta. Căpitane Turbat!

— Bine, bine, jupânească – rosti Șoim blând, dar cumpătat – întrebam și eu.

Femeia se întoarse cu spatele ei lat către ei, într-un vârtej de oglinjoare scânteietoare, iar el o luă într-o parte, cu Arren alături.

Dar mersul îi era îndreptat anume. Îi dusese aproape de bărbatul pe care li-l arătase femeia. Stătea sprijinit de perete, holbându-se în gol. Chipu-i întunecat și bărbos fusese tare chipeș odinioară. Încheietura ciuntită cu pielea ridată-i zăcea pe dalele de piatră în bătaia fierbinte și strălucitoare a soarelui, de parcă s-ar fi rușinat.

O oarecare vânzoleală se stârni pe la dughenele din spatele lor, dar lui Arren îi era greu să-și desprindă privirea de la bărbatul acela: o

fascinație amestecată cu sila pusese stăpânire pe el.

— A fost într-adevăr vrăjitor? – întrebă foarte încet.

— Ar putea fi cel ce se numește Hare{2}, care fermeca vremea pentru piratul Egre. Erau niște hoți faimoși... Trage-te deoparte, Arren.

Un bărbat țâșni în goana mare dintre dughene, aproape intrând în ei. Un altul tropăia în urma sa, luptându-se cu greutatea unei tarabe pliante, plină de șnururi și panglici și dantelării. O dugheană se prăbuși cu o bufnitură; apărătoarele din pânză fură împinse sau strânse în mare grabă; grupuri și grupuri de oameni se împingeau și se luau la bătaie prin întreaga piață, vocile lor ridicându-se în strigăte și urlete. Deasupra tuturor răzbătea țipătul de trompetă al femeii cu turbanul de oglinjoare. Arren o surprinse cu coada ochiului în timp ce mânuia un fel de țăruș sau băț împotriva unui grup de oameni, îndepărtându-i cu mișcări largi, precum un spadasin aflat la ananghie. Nu îți puteai da seama dacă fusese o simplă ceartă care se-ntinse într-o revoltă, un atac pornit de o ceată de hoți sau o bătaie între două grupuri rivale de vânzători ambulanți. Oamenii se îmbulzeau cu brațele pline de mărfuri care puteau fi pradă sau poate le aparțineau și le salvaseră de la jaf. Peste tot prin piață oamenii se încăierau, se băteau cu pumni și cuțite.

— Pe acolo – zise Arren, arătând către o străduță lăturalnică din apropiere, care i-ar fi scos din piață. Porni într-acolo, căci era clar că trebuiau să plece numaidecât, dar tovarășul său îl apucă de braț. Arren se uită în spate și-l văzu pe bărbat, pe Hare, chinuindu-se să se ridice. Când reuși să stea în picioare se clătină o clipă și apoi, fără a arunca vreo privire în jur, porni către marginea pieței, târându-și mâna rămasă de-a lungul pereților casei de parcă i-ar fi fost ghid sau sprijin.

— Nu-l scăpa din ochi – îi spuse Șoimanul, și începură să-l urmărească.

Nimeni nu-i atacă, nici pe ei, nici pe bărbatul pe care-l urmăreau, iar un minut mai târziu erau deja ieșiți din piață și coborau dealul în tăcere, pe o străduță îngustă și întortocheată.

Deasupra capetelor lor, podurile caselor aflate de o parte și de cealaltă a străzii aproape că se atingeau, blocând lumina; sub tălpi pietrele erau alunecoase din cauza apei și a mizeriei. Hare mergea înainte, într-un ritm susținut, deși continua să-și târască mâna de-a lungul zidurilor ca un orb. Trebuiau să stea destul de aproape în urma lui, altfel riscau să-l piardă la vreo răscruce. Pe neașteptate, Arren se

simți cuprins de exaltarea vânătorii; toate simțurile-i intrară în alertă, cum se întâmpla în timpul partidelor de vânătoare de cerbi din pădurile din Enlad; vedea clar fiecare față pe lângă care trecea și trăgea în piept mirosul greu și dulce al orașului: un miros de gunoi, de tămâie, de stârvuri și de flori. Pe când se strecurau de-a lungul unei străzi largi și înțesate de oameni, auzi bătaia unei tobe și surprinse cu coada ochiului un șir de bărbați și femei dezbrăcați, legați unul de altul de mâini și de talie, cu părul încâlcit atârnându-le pe fețe: doar o privire și apoi dispărură, în timp ce el îl urmă pe Hare în jos pe scări și apoi într-o piață îngustă care era pustie în afară de câteva femei care bârfeau în jurul fântânii.

Acolo Șoimanul îl prinse din urmă pe Hare și-i puse o mână pe umăr. Acesta se chirci cuprins de frică, sări ca ars și se trase îndărăt, adăpostindu-se sub o arcadă imensă. Rămase acolo, tremurând și holbându-se la ei, cu privirea oarbă a celui vânat.

— Tu ești cel numit Hare? – întrebă Șoimanul, vorbind cu vocea sa adevărată, care suna aspru, dar avea o intonație blândă. Bărbatul nu zise nimic, nu părea să-i fi dat atenție sau să-l fi auzit. – Vreau ceva de la tine – continuă Șoimanul. Din nou nici un răspuns. – Plătesc.

Răspunse lent:

— Fildeș sau aur?

— Aur.

— Cât?

— Vrăjitorul știe valoarea vrăjii.

Pe chipul lui Hare se văzu o tresărire și apoi o transfigurare, fața însuflețindu-i-se pentru o clipă scurtă ca o fluturare de aripi, apoi din nou înnegurarea și golul.

— S-a dus – zise el – s-a dus totul.

Un acces de tuse îl făcu să se încovoaie și scuipă negru. Când se îndreptă, era pierdut cu desăvârșire, tremura și părea să fi uitat despre ce vorbiseră.

Arren îl privea, captivat din nou. Colțul în care stătea era creat de două statui imense, așezate de o parte și de alta a arcadei. Capetele statuilor erau plecate sub greutatea frontonului, iar corpurile mușchiuloase și noduroase ieșeau doar în parte din zid, ca și cum ar fi încercat să se elibereze din piatră pentru a prinde viață și ar fi dat greș la jumătate. Ușa pe care o păzeau avea balamalele putrezite, iar casa, cândva somptuoasă, era în paragină. Chipurile lugubre și proeminente erau pline de fisuri în care crescuseră licheni. Între cele două figuri greoaie stătea moale și vlăguit, bărbatul numit Hare, cu ochii la fel de

întunecați ca și ferestrele acelei case goale, își ridică mâna ciuntită între el și Șoiman și se tângui:

— Fă-ți pomană pentru un schilod amărât, stăpâne...

Magul îl privi mânios, de parcă ar fi suferit sau s-ar fi rușinat.

Arren intui că, preț de o clipă, îi văzuse chipul adevărat sub masca deghizării. Își puse din nou mâna pe umărul lui Hare și rosti, încet, câteva cuvinte în limba aceea vrăjitorească pe care Arren nu o înțelegea.

Dar Hare înțelese. Se agăță de Șoiman cu singura mână teafără, bâlbâindu-se:

— Poți încă vorbi... vorbi. Vino cu mine, vino...

Magul aruncă o privire înspre Arren, apoi încuviință.

Coborâră pe străzile abrupte într-una dintre văile dintre cele trei dealuri din Hort. Pe măsură ce coborau, drumurile deveneau mai înguste, mai întunecate și mai tăcute. Cerul era doar o fâșie palidă printre streșinile ieșite în afară, iar zidurile caselor ce se înșirau de o parte și de alta erau umede. La capătul străduței înguste curgea un pârâiaș ce duhnea ca un canal de scurgere deschis, iar casele se înghesuiau de-a lungul malurilor, printre podurile arcuite. Hare o coti pe sub arcada uneia dintre case, dispărând ca flacăra unei lumânări. Îl urmară.

Scările neluminate scârțâiau și li se clătinau sub picioare. La capătul scărilor Hare împinse o ușă, deschizând-o și putură în sfârșit să vadă unde erau: o cameră goală cu o saltea umplută cu paie într-un colț și cu o fereastră fără geamuri, cu obloane prin care se strecura doar o fărâmă de lumină prăfuită.

Hare se întoarse cu fața către Șoiman, apucându-l din nou de braț. Buzele i se mișcară. Într-un sfârșit rosti, bâlbâindu-se:

— Dragon... dragon...

Șoimanul îi întoarse ferm privirea, fără a scoate vreun cuvânt.

— Nu pot vorbi – zise Hare, dându-i drumul la braț și ghemuindu-se pe podeaua goală, plângând.

Magul îngenunche lângă el și începu să-i vorbească în Vechea Glăsuire. Arren rămase în picioare lângă ușa închisă, cu mâna pe mânerul cuțitului. Lumina cenușie și camera prăfuită, cele două siluete îngenuncheate, sunetul moale, ciudat al vocii magului glăsuind în limba dragonilor, toate se învălmășeau ca într-un vis, rupte de ceea ce se întâmpla în afară sau de timpul care se scurgea.

Hare se ridică încet în picioare. Își scutură genunchii de praf cu singura mână pe care o mai avea și-și ascunse brațul ciung la spate. Se

uită împrejur, se uită la Arren: acum vedea la ce se uita. Numaidecât se întoarse și se așeză pe saltea. Arren rămase în picioare, de pază, dar Șoimanul, cu simplitatea celui care-și petrecuse copilăria într-o sărăcie lucie, se așeză cu picioarele încrucișate pe podeaua goală.

— Povestește-mi cum ți-ai pierdut arta și glasul artei tale – zise el.

O vreme, Hare nu zise nimic. Apoi începu să-și lovească brațul mutilat de coapsă, într-un gest convulsiv, de neliniște, iar în cele din urmă vorbi, de parcă ar fi trebuit să-și smulgă cuvintele cu cleștele:

— Mi-au tăiat mâna. Nu mai pot țese vrăji. Mi-au tăiat mâna. Sângele a tot curs, până ce s-a uscat.

— Dar asta a fost după ce ți-ai pierdut puterea, Hare, altfel nu ți-ar fi putut face așa ceva.

— Puterea...

— Puterea asupra vânturilor și a valurilor și a oamenilor. Le chemai pe numele lor adevărate și toate acestea ți se supuneau.

— Da, îmi amintesc că eram viu – rosti el cu o voce joasă și răgușită. – Și știam cuvintele și numele...

— Dar acum ești mort?

— Nu. Viu. Viu. Doar că odată eram dragon. Nu sunt mort. Dorm câteodată. Somnul e foarte aproape de moarte, oricine știe asta. Morții intră în vise, oricine știe asta. Vin la tine, vii, și îți spun anumite lucruri. Ies din moarte prin vise. Există o cale. Și dacă mergi suficient de departe, există mereu o cale înapoi, de unde ai pornit. Poate fi găsită, dacă știi unde să o cauți. Și dacă ești dispus să plătești prețul cuvenit.

— Care e prețul? – vocea Șoimanului pluti prin aerul întunecat precum umbra unei frunze căzătoare.

— Viața, ce altceva? Cu ce poți cumpăra viața, dacă nu cu viață?

Hare se legăna înainte și înapoi pe saltea, cu o strălucire vicleană, nefirească, în priviri.

— Vezi – continuă el – pot să-mi taie mâna. Pot să-mi taie și capul. Nu contează. Pot găsi calea înapoi. Știu unde să caut. Numai oamenii înzestrați cu putere pot ajunge acolo.

— Vrăjitori, vrei să spui?

— Da. – Hare ezită, părând să încerce de câteva ori să pronunțe acel cuvânt, dar fără să reușească. – Oameni înzestrați cu putere – repetă. – Și care trebuie... care trebuie să renunțe la ea. Să plătească.

Apoi se închise în sine, de parcă cuvintele *să plătească* i-ar fi adus aminte cine știe ce și și-ar fi dat seama că dădea de bunăvoie

informații pe care ar fi putut să le vândă. Nu mai putură scoate nimic altceva de la el, nici măcar despre referirile și bâlbâielile despre *drumul înapoi* pe care Șoimanul părea să le găsească pline de înțeles, iar în curând magul se ridică.

— Ei bine, jumătate de răspunsuri sunt tot mai bune decât nici un fel de răspunsuri – zise el – și asta e valabil și pentru plată. – Cu agilitatea unui scamator aruncă o monedă de aur pe patul din paie, în fața lui Hare.

Hare o ridică. Se uită la ea, apoi la Șoiman și la Arren, smucindu-și capul.

— Așteaptă – se bâlbâi. De îndată ce lucrurile luau o altă întorsătură, nu mai era în stare să se controleze, iar acum bâjbâia disperat, căutând cuvintele pentru ce avea de spus. – Diseară – zise în cele din urmă. – Așteaptă. Diseară. Am *hazia.*

— N-am nevoie.

— Ca să-ți arăt... ca să-ți arăt calea. Diseară. O să te duc acolo. O să-ți arăt. Tu poți ajunge acolo, căci tu... căci ești... – Bâjbâi după cuvânt, până ce Șoimanul completă:

— Sunt un vrăjitor.

— Da! Așa că putem... putem ajunge acolo. La cale. Când visez. În vis. Vezi? O să te duc. O să mergi cu mine la... cale.

Șoimanul rămase așa, nemișcat și gânditor, în mijlocul camerei întunecate.

— Poate – rosti într-un sfârșit. – Dacă venim, vom fi aici până pe înserate. – Apoi se întoarse către Arren care deschise ușa în grabă, nerăbdător să plece.

Strada umedă și cufundată în umbre părea luminoasă ca o grădină în comparație cu camera lui Hare. Apucară pe drumul cel mai scurt către partea de sus a orașului, un șir de scări abrupte de piatră printre pereții acoperiți de iederă ai caselor. Arren respira greoi ca un leu de mare.

— Uff! Ai de gând să te întorci acolo?

— Păi, o s-o fac, dacă nu reușesc să aflu același lucru dintr-altă parte, mai puțin periculoasă. E foarte probabil să încerce să ne întindă o capcană.

— Dar nu ești protejat împotriva hoților și a celor asemenea lor?

— Protejat? – se miră Șoimanul. – Ce vrei să spui? Ai impresia că mă plimb înfășurat în vrăji precum o bătrână care se teme de reumatism? N-am timp pentru așa ceva. Îmi ascund fața ca să ne ascund căutarea, asta-i tot. Ne putem purta de grijă unul altuia. Dar

adevărul este că în această călătorie nu ne vom putea feri de pericole.

— Bineînțeles că nu – zise Arren cu răceală, mânios, cu mândria rănită. – Nu asta încercam să fac.

— Numai bine atunci – replică magul neînduplecat, dar cu o anumită bună dispoziție care calmă supărarea lui Arren. În realitate, era surprins de propria sa furie, căci nu crezuse vreodată că i-ar putea vorbi astfel Arhimagului. Dar la urma urmei, acesta era și parcă nu era Arhimagul, acest Șoim cu nasul lui în vânt și cu chipu-i pătrățos și obraji prost bărbieriți, cu vocea care o dată era a unuia, o dată a altuia: un străin pe care nu te puteai bizui.

— Are noimă ceea ce ți-a spus? – întrebă Arren, care nu ardea deloc de nerăbdarea să se întoarcă în camera aceea obscură de deasupra râului urât mirositor. – Toate vorbele alea fără rost despre a fi în viață și a fi mort și a se întoarce cu capul retezat?

— Nu știu dacă are sens. Vroiam să vorbesc cu un vrăjitor care și-a pierdut puterea. El zice că nu și-a pierdut-o, ci că a renunțat la ea, a dat-o la schimb. În schimbul a ce? Viață pentru viață, zice el. Putere pentru putere. Nu, nu-l înțeleg, dar merită să fie ascultat.

Înțelepciunea fermă a Șoimanului îl făcu pe Arren să se simtă și mai rușinat. Se simțea capricios și irascibil ca un copil. Se simțise vrăjit de Hare, dar acum, când vraja se rupsese, se simțea cuprins de dezgust, de parcă ar fi mâncat ceva stricat. Se hotărî să nu mai vorbească până când nu reușea să-și recapete stăpânirea de sine. În clipa următoare puse greșit piciorul pe treptele tocite și lucioase, alunecă și-și recăpătă echilibrul zdrelindu-și mâinile de pietre.

— Oh, blestemat fie orașul ăsta murdar! – izbucni, cuprins de furie.

Magul replică, pe un ton uscat:

— Nu cred că mai are nevoie să fie blestemat.

Într-adevăr, era ceva în neregulă cu orașul Hort, ceva ce plutea chiar și în aer, dând impresia că asupra orașului fusese aruncat un blestem. Și totuși, nu era vorba de vreun anume fel de prezență, cât mai degrabă de o absență, o slăbiciune în toate cele, ca o maladie care molipsea cu repeziciune spiritul oricărui vizitator. Până și căldura soarelui de după-amiază era bolnăvicioasă, o căldură mult prea apăsătoare pentru martie. Piețele și străzile forfoteau de activități și mișcare, dar nu era nici ordine nici belșug. Mărfuri sărăcăcioase, prețuri mari și piețe periculoase atât pentru vânzători, cât și pentru cumpărători, mișunând de hoți și grupuri de răufăcători care hoinăreau de colo-colo. Nu prea erau femei pe stradă, iar puținele care

se vedeau ieșeau mai mult în grupuri. Era un oraș fără de lege sau stăpânire. Vorbind cu oamenii, Arren și Șoimanul aflară în curând că, într-adevăr, în Hort nu mai exista nici un sfat sau primar sau lord. Câțiva dintre cei care conduseseră cândva orașul muriseră, alții renunțaseră, iar unii fuseseră omorâți. Mai multe căpetenii domneau peste diferitele cartiere ale orașului, paznicii controlau portul și-și umpleau buzunarele și altele la fel.

Orașul își pierduse sufletul. În ciuda activităților neîntrerupte, oamenii păreau lipsiți de orice scop. Meșteșugarilor părea să le lipsească dorința de a lucra bine și chiar și hoții furau numai pentru că era singurul lucru pe care știau să-l facă. Aparent nu lipsea nimic, se vedea întreaga agitație strălucitoare a unui mare oraș-port, dar, de jur împrejurul acestuia, zăceau nemișcați mestecătorii de hazia. Iar dincolo de această aparență lucrurile nu păreau complet reale, nici măcar chipurile, sunetele, mirosurile. Din când în când, păreau să se piardă în acea lungă și călduroasă după-amiază pe care Șoimanul și Arren și-o petrecură bătând străzile orașului și vorbind cu unul și cu altul. Ajunseră chiar să se dizolve cu totul. Apărătoarele din pânză dungată, străzile prăfuite, pereții coloraţi și toată vivacitatea vieții dispăreau, lăsând în urmă un oraș iluzoriu, pustiu și posomorât în lumina înceţoşată a soarelui.

Doar în partea de sus a orașului, unde poposiră un răstimp în după-amiaza târzie, reușiră să se elibereze o vreme de starea aceea bolnăvicioasă de visare.

— Ăsta nu-i un oraș cu noroc! – apreciase Șoimanul în urmă cu câteva ceasuri, iar acum, după ore întregi de hoinărit pe străzi și de discuții zadarnice cu străini, părea obosit și tenebros. Deghizarea pălise puțin și o oarecare asprime și întunecime răzbăteau prin chipul înșelător de negustor. Arren nu reușise încă să se lepede de starea de nervozitate ce-l cuprinsese de dimineață. Se așezaseră pe iarba netăiată de pe coasta dealului, într-un crâng de pendici, la umbra frunzișului întunecat și presărat de boboci roșii dintre care unii se deschiseseră. De acolo nu vedeau orașul, ci numai țiglele acoperișurilor ca o înșiruire de trepte ce ducea înspre mare. Golful își deschidea larg brațele, albastru precum ardezia prin ceața primăvăratecă, întinzându-se către linia orizontului. Fără linii trasate, fără limite. Stăteau așa, cu privirea pierdută în acea imensitate albastră de spațiu. Arren își simți mintea limpezindu-i-se, deschizându-se să întâlnească și să sărbătorească lumea.

Când se duseră să-și astâmpere setea dintr-un râuleț din

apropiere, ce curgea limpede peste bolovanii maronii și care izvora dintr-una dintre grădinile princiare de pe dealul din spatele lor, sorbi cu nesaț și-și cufundă capul în apa rece. Apoi se ridică și începu să recite din *Vitejiile lui Morred.*

Preaslăvite sunt Fântânile din Shelieth,
Cu a lor ape ce susură ca harpe de argint,
Dar binecuvântat fie de-a pururea
Acest râuleț ce setea mi-a astâmpărat!

Șoimanul râse auzindu-l și începu și el să râdă... își scutură capul așa cum face un câine și o ploaie strălucitoare de stropi fini se răspândi în ultimele raze aurite de soare.

Trebuiră să părăsească crângul și să coboare iar pe străzi, iar pe când terminară de mâncat la o dugheană unde se vindeau turte de pește unsuroase, noaptea plutea greoaie în aer. Întunericul se lăsa cu repeziciune peste străzile înguste.

— Ar trebui să plecăm, băiete – zise Șoimanul, iar Arren întrebă:

— Către barcă? – Dar știa că nu într-acolo se îndreptau, ci către casa de deasupra pârâiașului, cu camera aceea goală, prăfuită și groaznică.

HARE ÎI AȘTEPTA ÎN PRAGUL UȘII.

Aprinsese o lampă cu ulei ca să lumineze scările întunecate. Flacăra micuță tremura neîntrerupt, legănându-se în mâna sa, aruncând umbre întinse și iuți de-a lungul pereților.

Făcuse rost de o altă saltea de paie pentru ca vizitatorii să se poată așeza, dar Arren se așează pe podeaua goală, lângă ușă. Aceasta se deschidea din afară, iar ca s-o păzească ar fi trebuit să se așeze și el afară, la intrare. Dar hăul acela negru era mai mult decât putea suporta și vroia să fie cu ochii pe Hare. Atenția Șoimanului și poate și puterile urmau să îi fie îndreptate înspre ceea ce-i va spune sau arăta Hare, așa că era de datoria lui Arren să fie cu ochii în patru pentru vicleșuguri.

Hare se ținea mai drept și tremura mai puțin, își curățase gura și dinții și la început vorbi normal, deși cuprins de exaltare. În lumina lămpii ochii-i erau atât de întunecați încât nu se vedea albul ochilor, ca la animale. Vorbea cu toată convingerea, insistând ca Șoimanul să mănânce *hazia.*

— Vreau să te iau, să te iau cu mine. Trebuie să mergem pe

aceeași cale. Eu pornesc în curând, fie că ești gata sau nu. Trebuie să iei *hazia* ca să mă poți urma.

— Cred că te pot urma și așa.

— Nu acolo unde merg eu. Asta nu e... o urzire de vrăji.

Nu părea în stare să spună cuvintele *vrăjitor* sau *vrăjitorie*.

— Știu că poți ajunge la... locul acela, știi tu, la zid. Dar nu e acolo. Este o altă cale.

— Dacă tu mergi, eu te pot urma.

Hare clătină din cap. Chipu-i frumos și distrus se înflăcărase, își arunca des privirile înspre Arren, incluzându-l și pe el, deși vorbea doar cu Șoimanul.

— Uite, sunt două tipuri de oameni, nu-i așa? Cei ca noi și restul... Dra... dragonii și ceilalți. Oamenii lipsiți de putere sunt vii doar pe jumătate. Ei nu contează. Nu știu ce visează, se tem de întuneric. Dar ceilalți, stăpâni ai oamenilor, nu se tem să pătrundă pe tărâmul întunericului. Noi avem forța.

— Atâta timp cât știm numele lucrurilor.

— Dar acolo nu contează numele – tocmai asta-i ideea, asta-i ideea! Acolo nu ai nevoie de ceea ce faci, de ceea ce știi. Vrăjile nu sunt de nici un folos. Trebuie să uiți de toate astea, să renunți la ele. De asta ajută să mănânci *hazia:* uiți numele, lași deoparte forma lucrurilor, mergi drept către realitate. Voi pleca din clipă în clipă, dacă vrei să afli unde, trebuie să faci ce-ți spun. Eu spun după cum îmi zice el. Ca să fii un stăpân al vieții trebuie să fii un stăpân al oamenilor. Trebuie să găsești secretul. Ți-aș putea spune că este un nume, dar ce este un nume? Un nume nu e real, nu e realul, realul etern. Dragonii nu pot merge acolo. Dragonii mor. Mor cu toții. Am luat atâta în seara asta că nu o să mă poți ajunge vreodată. Nu te poți ține de mine. Unde mă rătăcesc, mă poți călăuzi tu. Îți amintești care e secretul? Îți amintești? Fără moarte. Fără moarte... nu! Fără pat plin de sudoare și coșciug putrezit, nu mai, niciodată. Sângele se usucă precum un râu secat și apoi dispare. Fără teamă. Fără moarte. Numele dispar și cuvintele și teama, toate dispar. Arată-mi unde mă rătăcesc, arată-mi, stăpâne...

Continuă așa, într-o înșiruire rapidă de cuvinte sugrumate ca o îngânare de vrajă, dar care nu țesea nici o vrajă, nu era un întreg, nu avea sens. Arren asculta și asculta, chinuindu-se să înțeleagă. Numai de-ar reuși să înțeleagă! Șoimanul trebuia să facă precum îi spunea și să ia drogul, doar de data asta, ca să poată înțelege despre ce-i vorbea Hare, despre misterul despre care nu putea sau nu vroia să vorbească.

Altfel ce făceau acolo? Dar, la urma urmei (Arren își plimba privirea de la fața exaltată a lui Hare către celălalt profil), poate că magul înțelegea deja... Chipul lui era dur ca stânca. Unde dispăruseră nasul în vânt, expresia grosolană? Șoim negustorul dispăruse, uitat. În locul lui stătea magul, Arhimagul.

Vocea lui Hare devenise o bolboroseală cântată, iar el stătea cu picioarele încrucișate, legănându-se. Avea fața suptă și gura întredeschisă. Celălalt stătea în fața lui, în lumina slabă, dar nemișcată, răspândită de lampa de ulei așezată între ei pe podea, fără a rosti vreo vorbă; dar întinsese brațul și-l luase de mână pe Hare. Arren nu văzuse când îi luase mâna. Erau niște goluri în ordinea lucrurilor, niște goluri ale nonexistenței... trebuie să fi fost toropeala. Cu siguranță trecuseră câteva ceasuri bune, trebuie să fi fost cam miezul nopții. Oare dacă ar dormi ar fi și el în stare să îl urmeze pe Hare în vis și să ajungă la locul acela, la calea secretă? Poate că ar putea. Acum i se părea chiar posibil. Dar trebuia să stea de veghe la ușă. Nu prea vorbiseră despre asta, dar atât el, cât și Șoimanul erau conștienți că, cerându-le să revină pe timp de noapte, Hare ar fi putut să le întindă o cursă. Fusese pirat, cunoștea hoți. Nu discutaseră despre asta, dar Arren știa că el trebuie să stea de pază, căci în călătoria aceea ciudată a spiritului, magul urma să fie lipsit de apărare. Dar, ca un neghiob, își lăsase sabia pe barcă și la ce i-ar folosi cuțitul dacă ușa s-ar trânti brusc de perete? Dar asta nu avea să se întâmple: putea asculta și putea auzi. Hare nu mai vorbea. Amândoi tăceau; întreaga casă era cuprinsă de tăcere. Nimeni n-ar fi putut urca treptele acelea mișcătoare fără a face zgomot. Putea vorbi dacă auzea ceva, putea striga și atunci transa s-ar rupe, iar Șoimanul și-ar reveni în simțiri și i-ar putea apăra, pe el și pe Arren, cu fulgerele răzbunătoare izvorâte din furia unui vrăjitor... Când Arren se așezase lângă ușă, Șoimanul se uitase înspre el, aruncându-i doar o privire, aprobare: aprobare și încredere. El era paznicul. Nu era nici un pericol atâta timp cât stătea de pază. Dar era greu, greu să se tot uite la cele două chipuri, cu acel strop de lumină din lampa așezată între ei, pe podea, amândoi tăcuți, amândoi nemișcați, cu ochii larg deschiși dar fără a vedea lumina sau camera prăfuită, privind către o altă lume a viselor sau a morții... să-i vegheze fără a încerca să-i urmeze...

Acolo, în întunecimea aceea vastă și uscată, cineva îi făcea semne. *Vino,* zise mărețul lord al umbrelor. În mână ținea o mică flacără, de mărimea unui mărgăritar, pe care i-o întinse lui Arren, oferindu-i viață. Încet, Arren făcu un pas către el, urmându-l.

CAPITOLUL 4
LUMINA MAGICĂ

USCATĂ, AVEA GURA USCATĂ. Avea un gust de praf în gură.

Buzele-i erau acoperite de praf.

Fără să-şi ridice capul de pe podea, privi jocul umbrelor. Umbre mari care se mişcau şi se năpusteau, se umflau şi se micşorau şi altele mai slabe care fugeau mai iute pe pereţi şi pe tavan, sfidându-le. O umbră era în colţ şi alta pe podea şi nici una nu se mişca.

Începu să-l doară ceafa. În acelaşi timp, imaginea pe care o vedea îi venea clar în minte, într-o singură străfulgerare, îngheţată într-o clipită. Hare era prăbuşit într-un colţ cu capul pe genunchi, Şoimanul, căzut pe spate, un bărbat îngenunchind peste Şoiman, altul vărsând bani de aur într-o pungă, un al treilea în picioare, privindu-i pe ceilalţi. Al treilea ţinea într-o mână un felinar şi în cealaltă un pumnal, pumnalul lui Arren.

Chiar de vorbeau, el nu-i auzea. Îşi auzea numai propriile gânduri care-i spuneau de-ndată şi fără preget ce să facă. Le dădu ascultare fără întârziere. Se târî în faţă foarte încet câteva picioare, mâna stângă-i ţâşni ca o săgeată şi apucă punga cu prada, sări în picioare şi-o luă spre scări cu un strigăt răguşit. Se avântă pe scări în jos în întunericul orb fără să-i scape nici o treaptă, fără măcar să le simtă sub picioare, de parc-ar fi zburat. Ţâşni în stradă şi-o rupse la fugă cu toată viteza în întuneric.

Casele erau conturate de cerul înstelat şi păreau nişte mormane negre. Lumina stelelor lucea palid pe râul din dreapta lui şi, deşi nu putea să vadă unde duceau străzile, putea să desluşească răspântiile de drum şi când să cotească şi să facă drum întors. Îl urmăriseră. Îi auzea, nu prea departe în urma sa. Erau desculţi şi răsuflarea gâfâită li se auzea mai tare decât zgomotul paşilor. De-ar fi avut timp, ar fi râs, căci în sfârşit ştia cum era să fii cel vânat în loc să fii vânătorul, animalul hăituit în loc de urmăritor. Asta însemna să fii de unul singur şi să fii liber. O coti brusc la dreapta şi încercă să-şi piardă urmăritorii năpustindu-se peste un pod cu parapete înalte, trecu pe o stradă laterală, după un colţ, înapoi pe malul râului şi de-a lungul lui o bucată de drum, apoi peste alt pod. Pantofii îi răsunau tare pe

pietriș și era singurul sunet din tot orașul. Se opri la stâlpul podului ca să-i dezlege, dar șireturile-i erau înnodate, iar urmăritorul nu-l pierduse. Felinarul licări o clipă peste râu. Pașii înfundați, grei și repezi se apropiată. Nu putea să le scape. Putea doar să-i păcălească, să le-o ia înainte, să nu se oprească, să o țină înainte, să nu se oprească, s-o țină înainte și să-i îndepărteze de camera prăfuită, să-i țină cât mai departe...

Îl dezbrăcaseră de haină, îi luaseră pumnalul, rămăsese doar în cămașă, era ușor și înfierbântat, i se-nvârtea capul, iar durerea din spatele țestei era mereu mai ascuțită și mai ascuțită cu fiecare pas, și fugea, continua să fugă. Punga-l încurca. O azvârli dintr-o dată și-o monedă de aur zbură afară și lovi pietrele cu un sunet clar.

— Aici vă sunt banii – strigă el, răgușit și gâfâind. Fugi mai departe. Deodată strada se termină. Nu mai erau răspântii, nici stele în fața lui, o fundătură. Fără să se oprească, se-ntoarse și fugi spre cei ce-l urmăreau. Lumina felinarului îl izbi direct în ochi și strigă sfidător în timp ce se năpusti asupra lor.

UN FELINAR I SE PENDULA ÎN FAȚA ochilor înainte și înapoi, o pată slabă de lumină în mijlocul imensității cenușii mișcătoare. O urmări îndelung. Lumina mai slăbi și în cele din urmă o umbră-i trecu dinainte, iar când umbra înaintă, lumina pieri. Stingerea ei îl mâhni puțin, sau poate că era mâhnit pentru el însuși, căci știa că acum trebuia să se trezească.

Felinarul stins încă se mai balansa de catargul de care era prins. În jur, marea era luminată de soarele care răsărea. Bătea o tobă. Se auzeau vâsle scârțâind puternic și regulat. Lemnul corăbiei se văita și scârțâia pe o mie de voci slabe. Un bărbat aflat la prora le strigă ceva marinarilor din spatele său. În spate, bărbații care erau legați în lanțuri împreună cu Arren erau toți tăcuți. Fiecăruia îi fusese petrecută o curea de fier în jurul mijlocului și cătușe la încheieturi și amândouă aceste legături erau legate de un lanț scurt și greu de legăturile următorului bărbat. Cureaua de fier mai era înlănțuită de un piron bătut în punte, așa încât puteau sta așezați sau ghemuiți, dar nu puteau să se ridice în picioare. Stăteau prea apropiați unul de altul pentru a se putea întinde, înghesuiți în magazia strâmtă în care țineau încărcătura corăbiei. Arren era în colțul din față al babordului. Dacă-și înălța capul, ochii-i erau la același nivel cu puntea, între cală și parapet, lată de câțiva metri.

Nu-și amintea multe de noaptea trecută, după urmărire și strada

înfundată. Se luptase și fusese pus la pământ și legat cu mâinile la spate și cărat undeva. Auzise un bărbat vorbind cu o voce stranie, șoptită. Fusese dus la un fel de fierărie, unde ardea săltând un foc roșu... Nu reușea să-și amintească. Știa, totuși, că se afla pe o corabie de sclavi și că fusese luat pentru a fi vândut.

Nu însemna mare lucru pentru el. Îi era prea sete. Îl durea tot corpul, iar capul îi crăpa de durere. Când răsări soarele, lumina-i trimise lănci de durere în ochi.

Târziu, spre prânz, li se dădu să mănânce un sfert de pâine și să bea o înghițitură bună dintr-o ploscă de piele, pe care le-o ținea la gură un bărbat cu fața aspră și ascuțită. La gât avea prinsă o bandă de piele lată și bătută cu aur, ca zgarda unui câine, iar când Arren îl auzi vorbind, recunoscu vocea aceea slabă, stranie, ca un fluierat.

Băutura și mâncarea îi ușurară pentru o vreme starea jalnică a trupului și-i limpeziră mintea. Se uită pentru prima dată la fețele celorlalți sclavi, trei în rândul său și alți patru aproape de el, în spate. Unii stăteau cu capetele pe genunchii ridicați, iar altul era căzut pe spate, bolnav sau drogat. Cel de lângă Arren era un flăcău de vreo douăzeci de ani, cu fața lată și turtită.

— Unde ne duc? – îl întrebă Arren.

Flăcăul se uită la el – fețele le erau la nici un picior depărtare – și rânji, ridicând din umeri, iar Arren crezu că nu știe, dar apoi își smuci brațele încătușate ca și când ar fi vrut să gesticuleze și, zâmbind în continuare, își deschise larg gura, arătându-i, acolo unde ar fi trebuit să-i fie limba, doar o rădăcină neagră.

— Poate că la Showl – spuse unul din spatele lui Arren, iar altul:

— Sau la Târgul din Amrun – și atunci bărbatul cu zgarda, care părea să fie pretutindeni pe corabie, se aplecă peste magazia cu provizii și spuse șuierând:

— Tăceți dacă nu vreți să ajungeți momeală pentru rechini – și tăcură cu toții.

Arren încercă să-și imagineze aceste locuri, Showl, Târgul din Amrun. Acolo se vindeau sclavi. Cu siguranță îi puneau să stea în fața cumpărătorilor, ca pe boii sau berbecii de vânzare din Piața din Berila. L-ar pune să stea acolo legat în lanțuri. Cineva l-ar cumpăra, l-ar duce acasă și i-ar da ordine, iar el ar refuza să le îndeplinească. Sau le-ar îndeplini și-ar încerca să evadeze. Într-un fel sau altul, tot ar fi ucis. Nu era faptul că sufletul i se răzvrătea la gândul sclaviei, era mult prea rănit și tulburat pentru asta. Pur și simplu știa că nu va fi în stare să fie sclav și că ar fi murit sau ar fi fost ucis într-o săptămână sau două.

Deși își dădea seama că aceste lucruri erau posibile, gândul la sclavie îl speria, așa că încetă să mai încerce să se gândească la ce va urma. Privea îndelung la lemnul murdar și negru al punții dintre picioarele sale, simțea căldura soarelui pe umerii goi și simțea cum setea îi usca gura și-i strângea din nou gâtlejul.

Soarele se scufundă. Se așternu noaptea, clară și rece. Se iviră stelele ascuțite. Toba bătea ca o inimă înceată, ținând ritmul vâslelor, căci nu adia nici o suflare de vânt. Acum frigul era cea mai grea povară. Își încălzi puțin spatele de la picioarele strânse ale celui din spatele său și partea stângă de la mutul de lângă el, care stătea încovoiat, gemând și mormăind ceva ritmat pe o singură notă. Vâslașii își făcură schimbul, toba bătu din nou. Arren jinduise după întuneric, dar nu putea să doarmă. Îl dureau oasele și nu-și putea schimba poziția. Stătea jos, chinuit, tremurând, ars de soare, privind sus la stelele care săltau pe cer cu fiecare înaintare a vâslelor, alunecau la locul lor, rămâneau neclintite, iară săltau, alunecau, rămâneau pe loc...

Bărbatul cu zgarda stătea împreună cu un altul între cala cu provizii și catarg. Micul felinar care se clătina pe catarg arunca umbre împrejurul capetelor și umerilor.

— Ceață, pe toți dracii – spuse vocea slabă și plină de ură a celui cu zgardă – ce caută ceața aici în Strâmtorile Sudice în această perioadă a anului? Blestemată să fie!

Toba bătea. Stelele săltau, alunecau, se opreau. Lângă Arren, bărbatul fără limbă se cutremură dintr-o dată și, ridicându-și capul, scoase un țipăt de coșmar, îngrozitor, fără formă.

— Liniște acolo! – răcni al doilea bărbat de lângă catarg.

Mutul se cutremură din nou și tăcu, clefăind din fălci.

Stelele alunecară pe furiș înainte în neant.

Catargul se clătină și dispăru. O pătură rece, cenușie păru că-i cade lui Arren pe spate. Toba șovăi și apoi își reluă ritmul, dar mai lent.

— Groasă ca laptele închegat – spuse vocea răgușită undeva deasupra lui Arren.

— Țineți ritmul acolo! Nu sunt bancuri de nisip preț de douăzeci de mile!

Un picior cornos și plin de cicatrici apăru din ceață, se opri o clipă aproape de fața lui Arren, apoi dispăru dintr-un pas.

Parcă nu înaintau în ceață, se simțea doar legănarea și smucitura vâslelor. Bătaia tobei era înfundată. Frigul era cleios. Pâcla se

condensa în părul lui Arren şi-i şiroia în ochi. Încercă să prindă picurii cu limba şi respiră aerul umed cu gura deschisă, încercând să-şi potolească setea. Dar dinţii-i clănţăneau. Metalul rece al unui lanţ îi atârna de coapsă şi-l ardea ca focul acolo unde-l atingea. Toba bătu şi iar bătu şi-apoi se opri.

Era linişte.

— Ţineţi bătaia! Ce nu-i bine? – răcni vocea răguşită şi şuierătoare de la prora. Nu primi nici un răspuns.

Nava se legănă puţin pe marea tăcută. Dincolo de parapetul întunecat nu era nimic gol. Ceva zgârie corabia într-o parte. Zgomotul era puternic în liniştea şi întunericul inert şi nefiresc.

— Suntem pe uscat – şopti unul dintre prizonieri, dar tăcerea se-nchise peste vocea sa.

Ceaţa se lumină, de parcă o lumină înflorea în mijlocul ei. Arren văzu cu claritate capetele bărbaţilor înlănţuiţi lângă el, cu stropii mici de umezeală sclipindu-le în păr. Corabia se legănă din nou şi se-ntinse cât de mult îl lăsară lanţurile, întinzându-şi gâtul, încercând să vadă în faţă ce se întâmpla pe corabie. Ceaţa lucea peste punte ca luna în spatele norilor subţiri, rece şi radioasă. Vâslaşii stăteau înmărmuriţi ca statuile. Cei din echipaj stăteau în mijlocul corăbiei, cu ochii sclipind puţin. Un singur om stătea la babord şi de la el venea lumina, de la faţa şi mâinile şi toiagul care ardeau ca argintul topit.

La picioarele omului strălucitor stătea ghemuită o formă întunecată.

Arren încercă să vorbească, dar nu putu. Înveşmântat în lumina maiestuoasă, Arhimagul veni lângă el şi îngenunche pe punte. Arren simţi atingerea mâinii sale şi-i auzi vocea. Simţi cum corpul îi este eliberat, cum îi cedează legăturile de la încheieturi şi în toată magazia se auzi un zăngănit de lanţuri. Dar nici un om nu se mişca. Doar Arren încercă să se ridice în picioare, dar nu putu, căci stătuse chircit prea mult. Simţi strânsoarea puternică a Arhimagului pe braţ şi cu ajutorul lui se târî afară din magazie şi se ghemui pe punte.

Arhimagul se-ndepărtă de el şi splendoarea înceţoşată luci pe feţele împietrite ale vâslaşilor. Se opri lângă omul care se ghemuise lângă parapetul de la babord.

— Eu nu pedepsesc – spuse vocea clară, aspră şi rece ca şi lumina fermecată, la fel de rece şi ea în ceaţă. – Dar pentru a face dreptate, Egre, atât îmi iau asupra mea: îţi leg glasul până în ziua când vei găsi un cuvânt care merită spus.

Se-ntoarse la Arren şi-l ajută să se ridice.

— Haide acum, băiete – spuse el, iar cu ajutorul lui, Arren reuși să înainteze șchiopătând și să se-mpiedice pe jumătate, apoi să cadă pe jumătate în barca ce se legăna acolo dedesubt, pe-o parte a corăbiei. Acolo îi aștepta *Orizont,* cu pânza ca aripa unei molii în ceață.

În aceeași tăcere și calm desăvârșit, lumina se stinse și barca se-ntoarse și alunecă de lângă latura corăbiei. Aproape în același timp, galera, felinarul palid de pe catarg, vâslașii neclintiți, latura greoaie și neagră a corăbiei, toate dispărură. Lui Arren i se păru că aude vocile transformându-se în urlete, dar sunetul era slab și-n curând se pierdu. Peste puțin ceața începu să se subțieze și să se zdrențuiască, bătând în întuneric. Ieșiră sub stele, iar Orizont, tăcută ca o molie, fugea pe mare în noaptea curată.

Șoimanul îl acoperi pe Arren cu pături și-i dădu apă. Când își puse mâna pe umărul băiatului, Arren începu dintr-o dată să plângă. Șoimanul nu spuse nimic, dar în atingerea mâinii sale simțea blândețe și fermitate. Îl cuprinse încet alinarea: căldura, mișcarea delicată a bărcii, ușurarea inimii.

Își privi însoțitorul. Pe chipul său nu se mai vedea nici o radiere nelumească. Abia îl deslușea în lumina stelelor.

Barca alerga în continuare, mânată de farmec. Pe laturi, valurile parcă șopteau a mirare.

— Cine este bărbatul cu zgarda?

— Stai liniștit. Un pirat, Egre. Poartă zgarda să-i ascundă o cicatrice unde i-a fost odată tăiat gâtul. Se pare că a decăzut de la piraterie la comerț cu sclavi. Dar de data asta a luat puiul ursului.

Avea o urmă de satisfacție în vocea uscată, liniștită.

— Cum m-ai găsit?

— Cu vrăjitorie, mită... am irosit timpul. Nu mi-ar fi plăcut să se știe că Arhimagul și Gardianul din Roke scotocește mahalalele din Orașul Hort. Mi-aș fi dorit să rămân deghizat. Dar a trebuit să iau urma unuia și-a altuia și când în sfârșit am aflat că vânzătorul de sclavi a ridicat ancora înainte de crăpatul zorilor, mi-am ieșit din fire. Am luat-o pe Orizont și am vrăjit vântul în pânza ei în mijlocul calm al zilei și-am lipit pentru o vreme tuturor corăbiilor din acel golf vâslele de suporturi. Cum vor explica asta, dacă vrăjitoria e numai minciuni și aer, e problema lor. Dar în graba și mânia mea am trecut pe lângă corabia lui Egre, care o luase la est și sud ca să evite apele de mică adâncime. În ziua asta n-am făcut decât încurcături. Nu este nici o fărâmă de noroc în Orașul Hort... În fine, am făcut o vrajă de găsire

și astfel am dat de corabie în întuneric. N-ar trebui să dormi acum?

— Sunt bine. Mă simt mult mai bine.

O febră ușoară înlocuise frigul, iar Arren se simțea într-adevăr bine. Corpul îi era vlăguit, dar mintea-i fugea ușor de la un lucru la altul.

— Când te-ai trezit? Ce s-a întâmplat cu Hare?

— M-am trezit odată cu zorile și noroc că am capul tare. Am o umflătură și o tăietură ca un castravete despicat în spatele urechii. L-am lăsat pe Hare în somnul drogurilor.

— N-am fost un paznic bun.

— Dar nu pentru că ai adormit.

— Nu – ezită Arren. – Era, eu eram...

— Erai înaintea mea, te-am văzut – spuse straniu Șoimanul – apoi s-au furișat înăuntru și ne-au izbit țestele ca unor miei la tăiere, au luat aurul, veșmintele bune și un sclav bun de vândut și-au plecat. Pe tine te vroiau, băiete. Ai valora cât o fermă la Târgul Amrun.

— Nu m-au lovit destul de tare. M-am trezit. I-am pus totuși pe fugă. Le-am împrăștiat prada peste tot pe stradă înainte să mă încolțească. – Ochii lui Arren sclipiră.

— Te-ai trezit cât erau acolo și ai fugit? De ce?

— Să-i îndepărtez de tine.

Surprinderea din vocea Șoimanului îl lovi deodată pe Arren în mândrie și adăugă neînfricat:

— Am crezut că te urmăresc pe tine. Am crezut că te-ar fi putut omorî. Le-am înșfăcat punga să-i fac să se ia după mine, am strigat tare și am fugit. Și chiar s-au luat după mine.

— Da, cu siguranță!

Atât spuse Șoimanul, nici un cuvânt de laudă, deși rămase dus pe gânduri pentru o vreme. Apoi spuse:

— Nu te-ai gândit că aș fi putut fi mort deja?

— Nu.

— Ucide întâi și jefuiește după, e calea cea mai sigură.

— Nu m-am gândit la asta. M-am gândit doar cum să-i îndepărtez de tine.

— De ce?

— Pentru că tu ne-ai fi putut apăra, ne-ai fi putut scoate pe amândoi din încurcătură, dac-ai fi avut timp să te trezești. Sau oricum, ai fi putut să ne scapi. Eu eram cel ce stătea de gardă și am dat greș. Am încercat să-mi răscumpăr greșeala. Tu ești cel pe care-l păzeam. Tu ești cel care contează. Eu sunt cu tine să te păzesc, sau

pentru orice ai avea nevoie, căci tu ne călăuzești, ești cel care ne duce acolo unde trebuie să mergem și să-ndreptăm ceea ce e greșit.

— Așa să fie? – spuse magul. – Așa am crezut și eu, până azi-noapte. Am crezut că tu ești cel ce mă urmează, dar eu sunt cel care te urmează pe tine, băiatul meu.

Vorbea calm și poate puțin ironic. Arren nu știa ce să zică. Era într-adevăr complet încurcat. Crezuse că vina de-a fi adormit sau de-a fi căzut în transă în timp ce stătea de veghe ar fi putut fi trecută cu vederea de încercarea de a-i atrage pe hoți departe de Șoiman, dar acum părea doar o nesăbuință, pe când intrarea în transă la momentul nepotrivit fusese nemaipomenit de isteață.

— Îmi pare rău, domnul meu – spuse el într-un sfârșit, cu buzele cam amorțite și neputându-se abține să nu plângă – că te-am dezamăgit. Iar tu mi-ai salvat viața.

— Și poate tu pe a mea – spuse aspru magul. – Cine știe? Poate că mi-ar fi tăiat gâtul când terminau. Gata cu astea, Arren. Mă bucur că ești cu mine.

Merse la cufărul cu provizii și aprinse mica sobă cu cărbune făcându-și de lucru cu ceva. Arren se-ntinse și urmări stelele, emoțiile i se potoliră și mintea încetă să-i mai alerge. Și văzu că Șoimanul nu judeca ce făcuse sau ce nu făcuse. O făcuse și-atât, Șoimanul accepta faptul ca fiind încheiat. *Eu nu pedepsesc,* îi spusese rece lui Egre. Dar nici nu recompensa. Venise însă după Arren pe mare în cea mai mare grabă, eliberând puterea vrăjitoriei sale de dragul lui, și-ar fi făcut-o din nou. Se putea baza pe el.

Merita toată dragostea pe care Arren o avea pentru el și toată încrederea. Căci avea încredere în Arren. Ceea ce făcuse băiatul fusese bine.

Se-ntoarse acum și-i dădu lui Arren o cană de vin roșu aburind.

— Poate asta o să te adoarmă. Ai grijă, să nu-ți arzi limba!

— De unde ai vinul? Nu am văzut la bord nici o sticlă de vin.

— Orient ascunde multe surprize dincolo de aparențe – spuse Șoimanul, așezându-se din nou lângă el, iar Arren îl auzi râzând scurt și aproape fără sunet, pe întuneric.

Arren se ridică să bea vinul. Era foarte bun, reconfortându-i trupul și spiritul. Spuse:

— Încotro mergem acum?

— La vest.

— Unde ai mers cu Hare?

— În întuneric. Nu l-am pierdut nici o clipă, dar el era pierdut. S-

a îndepărtat spre hotarele lăturalnice, în nesfârșitele deșerturi ale delirului și coșmarului. Sufletul său a piuit ca o pasăre în acele locuri mohorâte, ca un pescăruș care țipă departe de mare. Nu era bun de călăuză. A fost pierdut dintotdeauna. Cu toată măiestria sa în a face vrăji, n-a văzut niciodată calea dinaintea sa, căci se vedea mereu doar pe el însuși.

Arren nu înțelegea toate astea și nici nu vroia să le-nțeleagă acum. Fusese atras o bucată de drum în acel *întuneric* de care vorbeau vrăjitorii și nu vroia să și-l amintească, nu avea nimic de-a face cu el. Într-adevăr, nu vroia să doarmă, ca nu cumva să-l vadă din nou în vis și să vadă forma aceea întunecată, o umbră întinzându-i o perlă și șoptind: *Vino.*

— Domnul meu – spuse el, iar mintea o coti repede către alt subiect – de ce...

— Dormi! – spuse Șoimanul cu o ușoară iritare.

— Nu pot să dorm, domnul meu. Mă-ntrebam de ce nu i-ai eliberat pe ceilalți sclavi.

— I-am eliberat. Nu am lăsat nici unul legat pe corabia aceea.

— Dar oamenii lui Egre erau înarmați. Poate dacă-i legai...

— Da, dacă-i legam? Nu erau decât șase. Vâslașii erau sclavi înlănțuiți, ca și tine. Se poate ca Egre și oamenii lui să fie deja morți, ori legați de ceilalți să fie vânduți ca sclavi. I-am lăsat liberi să se lupte sau să se învoiască. Eu nu iau sclavi.

— Dar știai că sunt oameni netrebnici...

— Și-astfel să fiu și eu ca ei? Să las ca faptele lor să le controleze pe ale mele? Nu o să aleg eu în locul lor, așa cum n-o să-i las pe ei să aleagă pentru mine!

Arren tăcu, gândindu-se la asta. Magul spuse acum, vorbind blând:

— Vezi tu, Arren, o acțiune nu este, așa cum cred tinerii, ca o piatră pe care o ridici și o arunci și-și atinge ținta sau n-o nimerește, și aici se-ncheie totul. Atunci când piatra este ridicată, pământul este mai ușor, mâna care o ține e mai grea. Când este aruncată, circuitele stelelor reacționează, iar acolo unde lovește sau cade, universul este schimbat. Echilibrul întregii lumi depinde de fiecare acțiune. Vânturile și mările, puterile apei și ale pământului și ale luminii, tot ceea ce fac acestea și tot ceea ce fac fiarele și cele verzi este făcut bine și de drept. Toate acestea acționează în cadrul Echilibrului. De la uragan până la scufundarea balenei, la căderea unei frunze uscate și la zborul țânțarului, tot ceea ce fac este făcut întru echilibrul întregului.

Dar noi, cât avem putere asupra lumii și unul asupra altuia, trebuie să învățăm să facem ceea ce frunza, balena și vântul fac prin propria lor natură. Trebuie să învățăm să menținem echilibrul. Având inteligență, nu trebuie să acționăm cu ignoranță. Având alegerea, nu trebuie să acționăm fără responsabilitate. Cine sunt eu – deși am puterea de-a o face – să pedepsesc și să recompensez, să mă joc cu destinele oamenilor?

— Dar atunci – spuse băiatul privind încruntat la stele – pentru a menține echilibrul nu trebuie oare să facem nimic? Sigur că un om trebuie să acționeze, chiar dacă nu cunoaște toate consecințele acțiunilor sale, dar dacă nu, cum să facă?

— Fii pe pace. Este mult mai ușor pentru oameni să acționeze decât să se abțină de la asta. Vom continua să facem bine și să facem rău. Dar de-ar fi iar un rege deasupra noastră și-ar căuta sfatul unui mag, ca în vechile timpuri, i-aș spune: *Stăpânul meu, să nu faci nimic doar pentru că e drept ori demn de laudă ori nobil. Să nu faci nimic doar pentru că pare bine s-o faci, fă doar ceea ce trebuie să faci și ce nu poți face în nici un altfel.*

Avea în voce ceva care-l făcu pe Arren să se-ntoarcă și să-l privească în timp ce vorbea. Se gândi că radierea aceea de lumină-i strălucea din nou în jurul feței, și-i vedea acum nasul acvilin, obrazul cu cicatrici și ochii întunecați, neînfricați. Iar Arren se uită la el cu dragoste, dar și cu frică, gândindu-se: *el este mult deasupra mea.* Încă privindu-l, își dădu seama că nu era lumina magică, nici gloria rece a vrăjitoriei care-i lumina fără umbre fiecare linie și trăsătură a chipului, ci lumina însăși: dimineața, simpla lumină a zilei. Aceasta era o putere mai mare decât a magului, iar anii nu fuseseră mai blânzi cu Șoimanul decât cu orice alt om. Acelea erau riduri, iar el arăta mai obosit pe măsură ce lumina se făcea tot mai puternică. Căscă...

Privind și cugetând astfel, Arren adormi în sfârșit. Dar Șoimanul ședea lângă el privind venirea zorilor și răsăritul soarelui, așa cum cineva ar studia o comoară să nu-i lipsească ceva, cusurul unei bijuterii, un copil bolnav.

CAPITOLUL 5
VISE PE MARE

TÂRZIU ÎN DIMINEAȚĂ, ȘOIMANUL RIDICĂ vântul magic din pânză și-și lăsă barca in voia vântului lumii, care sufla blând spre sud și la vest. Departe, în dreapta, dealurile de la sud de Wathort alunecară și rămaseră în urmă, devenind mici și albastre, ca valurile de ceață deasupra valurilor mării.

Arren se trezi. Marea se desfăta în lumina prânzului aurit, apă nesfârșită în lumină nesfârșită. Șoimanul stătea la pupa bărcii, dezbrăcat, numai cu o fâșie de pânză în jurul șalelor și un fel de turban făcut din pânză pentru vele. Cânta încet, lovind cu palmele de bancă de parcă ar fi fost o tobă, într-un ritm ușor și monoton. Cântecul pe care-l cânta nu era nici vrajă nici farmec, nici un cântec de vitejie despre eroi și regi, ci un cântec săltăreț și tărăgănat cu cuvinte fără sens, așa cum ar cânta, de unul singur, un băiat care păzește caprele în după-amiezile de vară lungi, lungi, pe culmile înalte din Gont.

Un pește sări de pe suprafața mării și alunecă mai mulți iarzi prin aer pe niște moriști rigide și lucitoare, ca aripile de libelulă.

— Suntem în Capătul Sudic – spuse Șoimanul când termină cântecul. – O parte ciudată de lume, unde se spune că peștii zboară și delfinii cântă. Dar apa e bună de înotat, iar eu am o învoială cu rechinii. Curăță-te de umilința sclaviei.

Pe Arren îl dureau toți mușchii și îi fu greu să se miște la început. Nu prea știa să înoate, căci mările Enladului sunt înrăite și trebuie să te lupți cu ele mai degrabă decât să înoți și obosești repede. Marea aceasta era mai albastră, rece la prima atingere, apoi încântătoare. Durerile îi părăsiră trupul. Se răsuci de-a lungul bărcii ca un tânăr șarpe de mare. Apa zbura în jurul lui în jerbe. Șoimanul i se alătură, înotând cu o mișcare mai fermă. Orizont îi aștepta, ascultătoare și protectivă, cu aripi albe pe apa strălucitoare. Un pește sări din apă în aer. Arren se luă după el. Se scufundă, sări din nou, înotă în aer, zburând în apă, urmărindu-l.

Auriu și suplu, băiatul se juca și se-ncălzea în apă și în lumină până când soarele atinse marea. Întunecat și reținut, bărbatul înota cu

gesturi cumpănite şi forţa vârstei care nu avea nimic de prisos, ţinu apoi barca pe direcţie, ridică o copertină din pânză de velă şi-l privi pe băiat înotând alături de peştele zburător cu o tandreţe nepărtinitoare.

— Încotro ne îndreptăm? – întrebă Arren în amurgul târziu, după ce mâncă pe săturate carne sărată şi pâine tare, somnoros din nou.

— Spre Lorbanery – răspunse Şoimanul şi silabele moi formară ultimul cuvânt pe care Arren îl auzi în noaptea aceea, aşa încât visele de la începutul nopţii se ţesură în jurul său. Visă că mergea mânat de curenţi în culori moi şi pale, fâşii şi fire rozalii, aurii şi azurii şi fu cuprins de o plăcere nesăbuită. Cineva îi spuse: *Acestea sunt câmpiile de mătase din Lorbanery. Aici nu cade niciodată întunericul.* Dar mai târziu, la capătul nopţii, când stelele de toamnă străluciră pe cerul primăvăratec, visă că era într-o casă în ruine. Era uscat acolo. Totul era prăfuit şi împodobit cu pânze de păianjen rupte şi prăfuite. Picioarele lui Arren erau încurcate în pânze şi-i treceau peste gură şi nări, oprindu-i respiraţia. Iar cel mai îngrozitor era că ştia că încăperea înaltă, în ruine, era sala unde luase micul dejun cu Maeştrii, în Marea Casă din Roke.

Se trezi înspăimântat, cu inima bătând tare, cu picioarele strânse chinuit sub o bancă. Se ridică, încercând să scape de visul rău. La est nu era încă lumină, ci un întuneric diluat. Catargul scârţâi. Vela, încă întinsă către briza de nord-est, luci slab deasupra lui. La pupa, însoţitorul său dormea adânc şi liniştit. Arren se-ntinse din nou şi-adormi până lumina clară a zilei îl trezi.

În ziua aceea marea era mai albastră şi mai calmă decât şi-ar fi putut imagina vreodată, cu apa atât de lină şi clară încât atunci când înota în ea era ca şi când ar fi alunecat sau ar fi plutit în aer. Era stranie şi părea desprinsă din vis.

La prânz întrebă:

— Vrăjitorii iau în seamă visele?

Şoimanul pescuia. Îşi urmărea atent undiţa. După multă vreme, spuse:

— De ce întrebi?

— Mă întrebam dacă este vreo urmă de adevăr în ele.

— Cu siguranţă că este.

— Pot fi într-adevăr preveniri?

Dar în undiţa magului se prinse ceva, iar zece minute mai târziu, când prinse un biban de mare argintiu albăstrui splendid ce urma să le fie prânzul, uitase cu totul ce întrebase.

După-amiaza, în timp ce leneveau sub copertina dungată care-i

ferea de soarele dogoritor, Arren întrebă:

— Ce căutăm în Lorbanery?

— Ceea ce căutăm – spuse Șoimanul.

— În Enlad – spuse Arren după o vreme – avem o poveste despre un băiat al cărui învățător era o piatră.

— Da?... Și ce învață?

— Să nu pună întrebări.

Șoimanul fornăi, ca și când s-ar fi abținut să nu râdă și se ridică.

— Foarte bine – zise. – Deși prefer să țin deoparte vorbele până știu despre ce vorbesc. De ce nu se mai face magie în orașul Hort și în Narveduen și poate în toate Capetele? Asta încercăm să aflăm, nu-i așa?

— Da.

— Cunoști vechea zicală, *Regulile se schimbă în Capete?* Marinarii o folosesc, dar e o zicală a vrăjitorilor, și înseamnă că vrăjitoria însăși depinde de locul unde este făcută. O vrajă care merge pe Roke poate să fie doar vorbe goale în Iffish. Limba Facerii nu este ținută minte la fel peste tot, ci aici un cuvânt, acolo altul. Iar urzeala de vrăji este ea însăși întreținută cu pământul și apa, vânturile și felul în care cade lumina peste locul unde este făcută. Odată, am navigat departe la Est, atât de departe încât nici vântul, nici apa nu-mi ascultau porunca, neștiindu-și numele adevărate, sau, cel mai probabil, eu eram cel care nu le știa.

— Lumea este foarte întinsă. Marea Largă depășind tot ceea ce cunoaștem, și mai sunt lumi și dincolo de lume. Mă îndoiesc că orice cuvânt ce poate să fie rostit poartă, pretutindeni și pentru totdeauna, greutatea însemnătății și puterii sale peste aceste abisuri de spațiu și în lunga trecere a timpului. Doar dacă ar fi acel Întâi Cuvânt pe care-l rosti Segoy și cu care făuri totul, sau Ultimul Cuvânt, care nu a fost și nu va mai fi rostit până când nu vor fi desfăcute toate lucrurile... Așadar, chiar și în această lume a noastră care este Terramare, pe micile insule pe care le cunoaștem, există diferențe, mistere și schimbări. Iar locul cel mai puțin cunoscut și mai plin de mistere este Capătul Sudic. Puțini vrăjitori din Ținuturile Interioare au pășit printre acești oameni. Aceștia nu-i primesc bine pe vrăjitori, având, se pare, propriile lor feluri de magie. Dar zvonurile despre ele sunt vagi și se poate ca arta magiei să nu fi fost niciodată bine știută aici, să nu fi fost deplin înțeleasă. De-ar fi așa, s-ar putea desface mult mai ușor de cel ce își propune s-o desfacă și ar slăbi mai repede decât vrăjitoria noastră din Ținuturile Interioare. Și apoi, am auzi poate povești

despre neputința magiei din Sud. Căci disciplina este canalul prin care faptele noastre curg puternic și adânc. Acolo unde nu este direcție, faptele oamenilor sunt neînsemnate, se pierd și sunt risipite, astfel că femeia solidă cu oglinjoarele și-a pierdut arta și crede că n-a avut-o niciodată. Așa și Hare: consumă *hazia* și crede că a ajuns mai departe decât poate merge cel mai mare mag, când de-abia a intrat pe câmpiile viselor și deja s-a și pierdut... dar unde crede că merge? Ce caută? Ce i-a înghițit vrăjitoria? Ne-a ajuns cât am stat în Hort, cred, așa că vom porni mai departe înspre sud, către Lorbanery, să vedem ce fac vrăjitorii acolo, să aflăm ce trebuie să aflăm... Ți-am răspuns la întrebare?

— Da, dar...

— Atunci lasă puțin piatra în pace! – spuse magul.

Stătea lângă catarg în umbra gălbuie și lucitoare a copertinei, privind la mare, către vest, iar barca navigă încet către sud, toată după-amiaza. Stătea în picioare tăcut. Orele treceau. Arren înotă de câteva ori, alunecând în liniște în apă de la pupa bărcii, căci nu-i plăcea să se pună în calea acelei priviri întunecate care, privind spre vest peste mare, părea să pătrundă dincolo de linia orizontului, dincolo de albastrul aerului, dincolo de hotarele luminii.

Șoimanul rupse în sfârșit tăcerea și vorbi, dar nu mai mult de un cuvânt când și când. Educația lui Arren îi permitea să simtă proasta dispoziție ascunsă de curtoazie sau rezervă. Știa că însoțitorul său avea sufletul încărcat. Nu mai puse întrebări, și seara spuse:

— Îți deranjez gândurile dacă încep să cânt?

Șoimanul îi răspunse forțându-se să glumească:

— Depinde de ceea ce cânți.

Arren se sprijini cu spatele de catarg și cântă. Vocea nu-i mai era subțire și dulce ca atunci când, cu ani în urmă i-o antrenase maestrul de ceremonii al Castelului din Berila, înlănțuind armoniile din harpa sa înaltă. Acum tonurile mai înalte ale vocii erau aspre, iar cele joase aveau rezonanța unei viole, înnegurată și clară. Cântă Lamentația pentru Vrăjitorul Alb, cântecul pe care-l creă Elfarran când află de moartea lui Morred și o aștepta pe-a ei. Acel cântec nu se cântă des și cu inima ușoară. Șoimanul ascultă vocea tânără, puternică, sigură și tristă, între cerul roșu și mare, și-i dădură lacrimile, orbindu-l.

După cântec, Arren tăcu o vreme, apoi începu să cânte melodii mai simple, mai vesele, domol, făcând să mai treacă din imensa monotonie a aerului fără vânt, a mării săltărețe și a luminii tot mai slabe, pe când noaptea se apropia.

Când încetă să cânte, totul era calm, vântul doar o adiere, valurile mici, lemnul și frânghia abia mai scârțâiau. Marea se întindea tainic, iar deasupra ieșiră stelele, una câte una. O lumină galbenă răzbătu strălucitoare și trimise o jerbă de scântei de aur peste apă.

— Uite! Un far! – Apoi, după un minut – ar putea să fie o stea?

Șoimanul o privi un timp și la urmă spuse:

— Cred că este steaua Gobardon. Poate fi văzută doar în Capătul Sudic. Gobardon înseamnă coroană. Kurremkarmerruk ne-a învățat că, dacă navighezi și mai departe către sud, apar, una după alta, încă opt stele ușor de văzut la orizont sub Gobardon, alcătuind o mare constelație, unii spun că ar fi un alergător, alții că ar fi Runa Agnen, Runa Sfârșitului.

Priviră cum steaua limpezea orizontul neliniștit al mării și lumina calea neîntrerupt.

— Ai cântat cântecul lui Elfarran – spuse Șoimanul – de parcă i-ai fi știut durerea și mi-ai fi arătat-o și mie... Dintre toate poveștile din Terramare, aceasta m-a fermecat întotdeauna cel mai mult. Marele curaj al lui Morred în fața deznădejdii, și Serriadh, regele blând care se născu dincolo de deznădejde. Și ea, Elfarran. Atunci când am făcut cel mai mare rău din viața mea, am crezut că spre frumusețea ei mă îndrept, și am văzut-o pentru o clipă, am văzut-o pe Elfarran.

Arren simți un fior rece pe spate. Înghiți în sec și șezu tăcut, privind la splendida stea triată, gălbuie ca topazul.

— Care dintre eroi este eroul tău de suflet? – întrebă magul, iar Arren răspunse ezitând puțin:

— Erreth-Akbe.

— Pentru că era cel mai mare?

— Pentru că ar fi putut să conducă toată Terramare, dar a ales să n-o facă, luptându-se cu dragonul Orm la țărmul din Selidor.

Stătură câteva clipe, fiecare urmărindu-și propriile gânduri, apoi Arren întrebă, cu ochii încă la galbena Gobardon:

— Atunci este adevărat că morții pot fi readuși la viață și făcuți să le vorbească sufletelor vii, prin magie?

— Prin vrăjile de Chemare. Stă în puterea noastră. Dar se face rar și mă-ndoiesc că este vreodată înțelept s-o faci. Aici Maestrul Chemărilor este de acord cu mine și nu folosește și nu predă *învățătura din Paln,* care conține astfel de vrăji. Cele mai mari dintre ele au fost făcute de cel ce se numea Magul Cenușiu din Paln acum o mie de ani. A chemat spiritele eroilor și magilor, chiar și pe Erreth-Akbe, să-i sfătuiască pe Lorzii din Paln în războaiele și guvernarea lor.

Dar sfatul celor morți nu este bun pentru cei vii. Vremuri rele s-au abătut asupra Palnului, iar Magul Cenușiu a fost alungat. A murit și numele lui a fost dat uitării.

— Atunci este un lucru rău, nu?

— Mai degrabă i-aș spune neînțelegere. O neînțelegere a vieții. Moartea și viața sunt același lucru – ca două fețe ale mâinii mele, palma și dosul ei. Și totuși, palma și dosul nu sunt același lucru... Nu pot fi separate, nici amestecate.

— Nimeni nu mai folosește aceste vrăji acum?

— Cunosc un singur om care le folosește liber, fără să socoată riscurile. Căci aceste vrăji sunt riscante, periculoase, trec dincolo de orice magie. Am spus că viața și moartea sunt asemeni celor două fețe ale mâinii mele, dar adevărul e că nu știm ce este viața sau ce este moartea. Să vrei să ai drepturi și putere asupra a ceea ce nu înțelegi nu este înțelept și nici nu o să ducă la ceva bun.

— Cine a fost cel care le-a folosit? – întrebă Arren. Nu-l mai văzuse pe Șoiman atât de dornic să răspundă la întrebări, fiind mereu tăcut și gânditor. Faptul că vorbeau le aducea alinare, pe cât de întunecat era subiectul.

— Trăia în Havnor. Nu era considerat mare vrăjitor, dar avea o mare putere înnăscută. Făcea bani din arta sa, arătând oricui îi plătea orice spirit dorea să vadă, orice soție moartă ori soț ori copil, umplându-și casa cu umbre neliniștite din veacuri apuse, cu femeile frumoase din zilele Regilor. L-am văzut chemându-l din Ținutul cel Uscat pe maestrul meu, Nemmerle, care era Arhimag în tinerețea mea, pentru un simplu truc cu care să-i amuze pe cei plictisiți. Iar marele suflet îi răspunse la chemare, ca un câine la comandă. M-am înfuriat și l-am provocat – pe-atunci nu eram Arhimag – *îi forțezi pe cei morți să vină în casa ta, dar ai curajul să mergi tu în a lor?* Și l-am făcut să vină cu mine în Ținutul Pustiit, deși mi s-a împotrivit cu toată voința sa și și-a preschimbat forma și-a plâns cu glas tare când nu mai putea face nimic.

— Și l-ai omorât? – șopti Arren captivat de istorisire.

— Nu! L-am obligat să vină cu mine în ținutul morților și să se întoarcă cu mine de acolo. Îi era frică. El care chemase la el morții atât de necugetat, îi era mai frică de moarte – de propria lui moarte – decât oricărui om pe care l-am cunoscut. Când am ajuns la zidul de piatră... Dar îți spun mai mult decât ar trebui să știe un ucenic și nici măcar nu ești unul.

În lumina amurgului, ochii ageri îi întoarseră privirea lui Arren

pentru o clipă, stânjenindu-l.

— Nu contează – spuse Arhimagul – există un zid de piatră, într-un anumit loc, la hotarul tărâmului. Dincolo de acesta, spiritul merge la moarte, iar peste el un om viu poate să treacă și să revină din nou, dacă este mag... La zidul de piatră acest om se ghemui pe jos, de partea viilor, și încercă să reziste voinței mele, dar nu putu. Se agăță cu mâinile de pietre, blestemând și urlând. N-am mai văzut o asemenea frică. Mi-era silă de suferința lui. Așa ar fi trebuit să-mi dau seama că am greșit. Am fost stăpânit de furie și orgoliu, căci era foarte puternic și eram nerăbdător să demonstrez că eram mai puternic.

— Ce-a făcut după aceea, când v-ați întors?

— S-a târât în genunchi și-a jurat că nu mai folosește niciodată *învățătura din Paln.* Poate că a plecat de la Havnor la Vest, spre Paln. Câțiva ani mai târziu am auzit că murise. Avea deja părul alb când l-am cunoscut eu, deși avea brațele lungi și era iute ca un războinic. Ce m-a făcut oare să-ți vorbesc de el? Nici măcar nu-mi pot aduce aminte de numele lui.

— Numele lui adevărat?

— Nu! Asta îmi amintesc – apoi făcu o pauză și preț de trei bătăi de inimă fu complet tăcut.

— În Havnor îl numesc Cob – spuse cu o voce schimbată, grijuliu.

Se făcuse prea întuneric să-i mai pată vedea chipul. Arren văzu cum se întoarce și privește steaua galbenă, acum mai sus deasupra valurilor și trimițând peste ei un fir întrerupt de aur, subțire ca pânza de păianjen. După o tăcere lungă, spuse:

— Vezi tu, nu doar în vise ajungem la ce stă să vină din ceea cea fost demult uitat și să dăm glas la ceva ce pare fără noimă pentru că nu-i prindem înțelesul.

CAPITOLUL 6
LORBANERY

VĂZUTĂ DIN DEPĂRTAREA CELOR ZECE mile de apă scăldată de lumina soarelui, Lorbanery era verde, de un verde viu precum mușchiul strălucitor de pe buza fântânii. De aproape, se fărâmița în frunzulițe, trunchiuri de copaci, umbre, drumuri, case, fețe, veșmintele oamenilor, praf și toate cele din care este făcută o insulă locuită de oameni. Cu toate acestea rămăsese verde în cea mai mare parte, căci fiecare bucățică de pământ pe care nu era ceva construit sau pe care nu se călca era declinată micuților copaci de *hurbah,* cu coroana lor rotunjită și cu ale căror frunze se hrănesc viermișorii ce răsucesc mătasea pe care apoi o țes bărbații, femeile și copiii din Lorbanery. La asfințit, aerul e greu de mirosul liliecilor cenușii care se hrănesc cu micuții viermi. Deși devorează o mulțime de viermi, țesătorii de mătase îi lasă în pace și nu îi omoară, considerând că uciderea liliecilor cu aripi cenușii aduce ghinion. Se spune că întrucât oamenii trăiesc de pe urma viermilor, atunci și micuții lilieci au dreptul să o facă.

Casele erau ciudate, cu ferestre mici, parcă așezate la întâmplare și cu acoperișurile din rămurele de *hurbah,* toate verzi datorită mușchilor și lichenilor. Fusese cândva o insulă bogată, pe cât pot fi insulele de la Capete, iar asta se mai vedea încă dacă te uitai la casele bine zugrăvite și mobilate, la vârtelnițele mari și războaiele de prin șoproane și ateliere, precum și la pilonii de piatră din micuțul port din Sosara, unde puteau ancora mai multe galere. Dar nu era nici urmă de galeră în port. Zugrăveala de pe case se decolorase, nu mai erau mobile noi, iar majoritatea vârtelnițelor și a războaielor zăceau nefolosite, acoperite de praf, cu pânze de păianjen ce se întindeau de la o pedală la alta, de la ax până la furcă.

— Vrăjitori? – se miră primarul din satul Sosara, un bărbat mărunt cu chipul dur și bătătorit, precum tălpile picioarelor goale.

— Nu există vrăjitori în Lorbanery. Și nici n-au fost vreodată.

— Cine ar fi crezut? – exclamă Șoimanul pe un ton admirativ.

Se așezase cu vreo opt sau nouă săteni, la un pahar de vin din boabe de *hurbah,* vechi de douăzeci de ani, dar prost și amar. Fusese

nevoit să le spună că se afla prin Capătul Sudic la vânătoare de pietre de emmel, dar nu se deghizaseră în nici un fel, nici el și nici tovarășul său. Doar că Arren își lăsase, ca de obicei, sabia ascunsă pe barcă, iar toiagul pe care Șoimanul îl purta cu el nu trebuia să fie la vedere. La început sătenii fuseseră posaci și dușmănoși față de ei și puteau să redevină în orice moment; numai priceperea și autoritatea degajate de Șoiman îi făcuseră să-i accepte, chiar dacă nu de bună voie.

— Oamenii voștri trebuie să fie maeștrii în îngrijirea copacilor – zise el. – Ce fac când dă un îngheț târziu peste livadă?

— Nimic – îi răspunse un bărbat uscățiv de la capătul rândului. Stăteau toți în șir, cu spatele sprijinit de zidul hanului, sub streșinile acoperișului de frunze. Picături mari și catifelate de ploaie de aprilie răpăiau pe pământ, aproape de picioarele lor goale.

— Ploaia e periculoasă, nu înghețul – preciza primarul. – Face să putrezească gogoșile de mătase. Nici un om nu poate împiedica ploaia să cadă. Și nici n-a putut vreodată.

Era tare pornit pe vrăjitori și vrăjitorie. Câțiva dintre ceilalți păreau mai cumpătați în privința asta.

— Niciodată n-a plouat în perioada asta a anului – spuse unul dintre ei – pe când trăia moșneagul.

— Cine? Bătrânul Mildi? Păi, nu mai e în viață. E mort – sublinie primarul.

— Îl numeam Livădarul – adăugă bărbatul cel uscățiv.

— Mda. Livădarul îl numeam – întări un altul. Tăcerea căzu asupra lor, precum ploaia.

Arren stătea la fereastra hanului care avea doar o cameră. Găsise o lăută veche atârnând pe perete, una cu gâtul lung și cu trei coarde, precum cele la care se cânta pe Insula Mătăsii, iar acum se juca cu ea, învățând cum să-i extragă muzica ce abia se auzea de ropotul ploii pe acoperiș.

— În piețele din orașul Hort – zise Șoimanul – am văzut mărfuri vândute drept mătase din Lorbanery. Unele erau mătase. Dar nici una nu era mătase din Lorbanery.

— Recoltele au fost sărace – sublinie bărbatul cel slab. – De vreo patru, cinci ani acum.

— S-au împlinit cinci ani de la Ajunul Desțelenitului – precizează un bătrân plescăind, mulțumit de sine – de când a murit bătrânul Mildi, mda, muri asta făcu, și nu era aproape de vârsta mea. Muri în Ajunul Desțelenitului, asta făcu.

— Lipsa a crescut și prețurile – atrase atenția primarul. – Pentru

un sul de mătase semifină, vopsită în albastru, primim acum cam cât primeam înainte pentru trei suluri.

— Asta când reușim. Unde sunt corăbiile? Iar albastrul e fals – adăugă bărbatul uscățiv, provocând o jumătate de oră de discuții aprinse privind calitatea vopselelor folosite în marile ateliere de vopsitorie.

— Cine prepară vopselele? – întrebă Șoimanul și o nouă ceartă izbucni. În cele din urmă aflară că întregul proces de vopsire se aflase sub supravegherea unei familii care, de altfel, pretindea că are puteri magice; dar dacă fuseseră cândva cu adevărat vrăjitori, atunci își pierduseră arta și nimeni nu o găsise, după cum remarcă cu amărăciune bărbatul uscățiv. Căci toți încuviințară, cu excepția primarului, că faimoasele vopsele albastre din Lorbanery și inegalabilul stacojiu, *focul dragonului,* pe care îl purtau cândva reginele din Havnor, nu mai erau ce fuseseră. Ceva se pierduse. De vină erau ploile neașteptate sau vopselele de pământ sau cei care le rafinau.

— Sau ochii oamenilor – completă bărbatul cel slab, aruncând o privire către primar – a celor care nu pot face deosebirea dintre azurul adevărat și albastrul mâlos. – Însă primarul nu răspunse provocării și tăcură din nou cu toții.

Vinul slab părea că le acrește dispoziția, iar fețele le erau mohorâte. Nu se auzea nici un alt sunet decât ropotul ploii căzând pe nenumăratele frunze din livezile de prin vale, șoapta mării venind de jos, de la capătul străzii și murmurul lăutei în întunericul din han.

— Știe să cânte, flăcăul ăsta al tău cu aer de fecioară? – întrebă primarul.

— Da, știe să cânte. Arren! Cântă-ne ceva, băiete.

— Nu reușesc să conving lăuta asta să cânte altcumva decât în minor – le răspunse Arren de la fereastră, zâmbind. – Vrea să plângă. Ce ați pofti să ascultați, gazdele mele?

— Ceva nou – mormăi primarul.

Lăuta vibră puțin. Reușise deja să o strunească.

— Asta ar putea fi ceva nou pe aici – zise. Apoi începu să cânte.

Prin alba strâmtoare din Solea
și printre ramurile roșii plecate,
arcuite sub greutatea florilor
pe deasupra capului ei plecat,
îngreunat de durere pentru iubitul ei pierdut,

pe ramura roșie și pe cea albă
și pe suferința fără de sfârșit
îți jur, o Serriadh,
fiu al mamei mele și a lui Morred,
să păstrez memoria răului înfăptuit
pentru totdeauna, pentru totdeauna.

Rămăseseră cu toții nemișcați, cu fețele șirete și pline de amărăciune, cu corpurile și mâinile bătătorite. Rămăseseră nemișcați în acel cald și ploios asfințit din Sud, ascultând acel cântec ce semăna cu strigătul lebedei cenușii din mările reci din Ea, de dor și singurătate. După ce cântecul se sfârși, rămaseră cu toții tăcuți o vreme.

— Muzica asta e ciudată – zise cineva cu o voce nesigură.

Un altul, cu desăvârșire convins că insula Lorbanery era centrul absolut al timpului și spațiului, remarcă:

— Muzica de prin alte părți e întotdeauna ciudată și sumbră.

— Cântați-ne ceva de la voi – îi îndemnă Șoimanul. – Mi-ar face plăcere să aud una veselă. Flăcăul cântă mereu despre eroi vechi și morți.

— Cânt eu – se oferi ultimul dintre cei care vorbiseră și, fredonând puțin, începu să cânte despre un butoiaș de vin pântecos și credincios și *hei, ho* și o *pornim la drum!* Dar nimeni nu-i ținu isonul și termină stins cu *hei, ho.*

— Nu se mai poate cânta cum trebuie – zise el mânios. – E vina celor tineri, care ciuntesc și schimbă rânduiala lucrurilor și nu mai învață vechile cântări.

— Nu-i asta – îl contrazise cel uscățiv. – Nimic nu mai merge cum trebuie. Nimic.

— Da, da, așa e – hârâi cel mai bătrân dintre ei – ne-a lăsat norocul. Asta e. Ne-a lăsat norocul.

După aceea nu mai fură prea multe de spus. Sătenii se îndepărtară câte doi câte trei, până ce Șoimanul rămase singur în fața ferestrei, iar Arren dincolo de ea. Și atunci Șoimanul începu să râdă. Dar nu era un râs vesel.

Nevasta cea sfioasă a hangiului veni, le întinse paturile pe podea și apoi se duse la treburile ei, iar cei doi se întinseră să doarmă. Dar grinzile înalte din cameră deveniseră culcuș pentru lilieci. Toată noaptea intrară și ieșiră prin ferestrele lipsite de geamuri, scoțând sunete foarte ascuțite. Numai înspre sosirea zorilor se întoarseră cu

toţii şi se domoliră, devenind fiecare un mic pachet, neted şi gri, ce atârna cu capul în jos de grindă.

Se prea poate ca neastâmpărul liliecilor să fi tulburat somnul lui Arren. Trecuseră multe nopţi de când dormise pe uscat ultima oară. Corpul nu-i era obişnuit cu pământul neclintit şi, până să adoarmă, continuă să-şi repete că se legăna, se legăna... şi atunci lumea aluneca de sub el şi se trezea tresărind puternic. Când reuşi în sfârşit să adoarmă, visă că era înlănţuit pe nava de sclavi şi mai erau şi alţii legaţi împreună cu el, dar erau morţi cu toţii. Se deşteptă din acest vis de mai multe ori, luptându-se să se elibereze de el, dar de îndată ce adormea la loc, era iar acolo. În cele din urmă i se păru că rămăsese de unul singur pe navă, dar era în continuare legat şi nu se putea mişca. Atunci o voce ciudată îi şopti uşor în ureche: *Leapădă-te de legături,* spunea: *Leapădă-te de legături.* Atunci încercă să se mişte şi reuşi: stătea în picioare. Acum se afla într-o mlaştină imensă, întunecoasă, sub un cer greu. Pe pământ şi în aerul gros plutea oroarea, o oroare nemărginită. Locul acela era frică, era frica însăşi, iar el era acolo şi nu exista nici o cărare. Trebuia să găsească drumul, dar nu erau cărări, iar el era micuţ precum un copil, o furnică, iar locul era imens, fără sfârşit. Încercă să meargă, se împiedică, se deşteptă.

Frica era în el, dar acum că se trezise, nu mai era cuprins de ea. Totuşi, nu era mai puţin imensă şi nemărginită. Se simţi sufocat de întunericul de smoală din cameră şi căută din priviri stelele prin acea crăpătura întunecată din fereastră, dar, cu toate că ploaia se oprise, nu se vedeau stelele. Rămase aşa, treaz şi înfricoşat, în vreme ce liliecii intrau şi ieşeau în zbor, fâlfâind din aripile silenţioase de piele. Din când în când le auzea vocile ascuţite, chiar la limita auzului.

DIMINEAŢA VENI STRĂLUCITOARE ŞI SE TREZIRĂ DEVREME. Şoimanul începu să se intereseze cu seriozitate de pietrele de emmel. Cu toate că nici unul dintre săteni nu ştia ce erau pietrele de emmel, începură cu toţii să îşi dea cu părerea despre ele şi chiar să se certe. Iar el asculta, deşi, de fapt, era în căutarea altor veşti decât cele despre pietrele de emmel. Într-un sfârşit el şi Arren o luară pe un drum pe care li-l sugerase primarul, către grotele de unde se scotea pământul albastru folosit la vopsit. Dar Şoimanul se abătu din drum.

— Asta trebuie să fie casa – spuse el. – Ziceau că familia aceea de vopsitori şi aşa-zişi vrăjitori locuieşte pe drumul ăsta.

— Ajută la ceva să vorbim cu ei? – întrebă Arren, care şi-l amintea prea bine pe Hare.

— Ghinionul ăsta are un centru – replică aspru magul. – Există un loc unde norocul se sfârșește. Am nevoie de o călăuză ca să ajung acolo! – Și merse mai departe, iar Arren trebui să-l urmeze.

Casa ieșea în evidență între propriile-i livezi, era o clădire arătoasă din piatră, dar fusese lăsată în paragină, la fel ca și acareturile de pe lângă ea. Gogoșile de mătase ce nu fuseseră adunate atârnau lipsite de culoare printre crengile lăsate să crească în voie, iar pământul dimprejur era acoperit cu un strat de viermi și molii moarte. De jur împrejurul casei, pe la palele copacilor deși, plutea un iz de putrezeală, iar când ajunseră în dreptul lor, lui Arren îi veni în minte oroarea pe care o simțise în timpul nopții.

Înainte de a ajunge la ușă, aceasta se deschise larg. O bătrână cu părul încărunțit țâșni afară, privindu-i dușmănos cu ochii înroșiți și urlând:

— Plecați, blestemaților, hoților, bârfitorilor, neghiobilor, mincinoșilor și proștilor nenorociți ce sunteți! Ieșiți afară, plecați! Să vă urmărească nenorocul cât veți trăi!

Șoimanul se opri, uitându-se la ea oarecum amuzat și-și ridică cu repeziciune brațul, într-un gest ciudat. Rosti doar un cuvânt:

— Înapoi!

La auzul acestuia, femeia se opri din urlat. Se holbă la el.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să îndepărtez blestemul.

Se mai uită o vreme la ei și, într-un sfârșit, întrebă, cu o voce răgușită:

— Străini?

— Din nord.

Femeia înaintă. La început, lui Arren îi veni să râdă de ea, o bătrână cârâind din pragul casei, dar lângă ea se simți cuprins de rușine. Era murdară și prost îmbrăcată, iar respirația îi mirosea urât și în ochi i se vedea o suferință cumplită.

— Nu am nici o putere să blestem – zise ea. – Nici o putere. – Repetă gestul Șoimanului. – Încă mai face cineva asta acolo de unde veniți?

El încuviință. O privi cu hotărâre, ea îi întoarse privirea. Deodată chipul începu să i se însufleţească și să se schimbe și întrebă:

— Unde ți-e toiagul?

— Nu îl scot aici, surioară.

— Nu, ai dreptate. Te va ține departe de viață. Așa cum puterea mea m-a ținut departe de viață. Așa că am pierdut-o. Am pierdut

toate lucrurile pe care le știam, toate cuvintele și numele. Mi-au ieșit ca niște fire subțiri de păianjen din ochi și din gură. Există o deschizătură în lume, iar lumina se scurge prin ea. Iar cuvintele merg cu lumina. Știai asta? Fiul meu stă toată ziua uitându-se în întuneric, căutând deschizătura. Zice că ar vedea mai bine dacă ar fi orb. Și-a pierdut îndemânarea de vopsitor. Noi eram Vopsitorii din Lorbanery. Uite!

Începu să-și scuture în fața lor brațele subțiri, musculoase, pătate până la umăr cu un amestec pal, cu dungi de vopsele ce nu mai puteau fi scoase.

— Nu ies niciodată din piele – zise ea – dar mintea în schimb se curăță. Nu mai ține culorile. Cine sunteți?

Șoimanul nu zise nimic. Ochii îi erau în continuare fixați asupra femeii. Arren, care stătea puțin mai la o parte, privea neliniștit.

Pe neașteptate, femeia începu să tremure și șopti:

— Te cunosc...

— Da. Cei ce se aseamănă se recunosc, surioară.

Fu ciudat cum se trase înapoi, departe de mag, cuprinsă de groază, încercând parcă să fugă de el și tânjind totodată să îngenuncheze la picioarele lui.

El îi apucă mâna, ținând-o într-a sa.

— Ți-ai vrea înapoi puterile, artele, numele? Aș putea să ți le dau.

— Tu ești Omul cel Mare – șopti. – Tu ești Regele Umbrelor, Lordul Tărâmului Întunecat...

— Nu. Nu sunt rege. Sunt un om, un muritor, fratele și seamănul tău.

— Dar nu vei muri?

— Voi muri.

— Însă te vei întoarce și vei trăi veșnic.

— Eu nu. Nici eu și nici un alt om.

— Atunci nu ești... nu ești Omul cel Mare din întuneric – zise ea, încruntându-se și privindu-l puțin pieziș, cu mai puțină teamă. – Dar ești un Om Mare. Sunteți doi? Care îți e numele?

Chipul sumbru al Șoimanului se îmbună o clipă.

— Nu ți-l pot spune – zise blând.

— Îți voi spune un secret – începu ea.

Acum stătea dreaptă, cu fața la el, iar din voce și înfățișare răzbătea ecoul unei demnități uitate.

— Nu vreau să trăiesc și să trăiesc și să trăiesc la nesfârșit. Aș prefera să am din nou numele lucrurilor. Dar au dispărut toate.

Numele nu mai contează acum. Nu mai există secrete. Vrei să-mi știi numele?

Ochii ei se umplură de lumină, pumnii i se încleștară, se aplecă înainte și șopti:

— Numele meu e Akaren. – Apoi strigă în gura mare: – Akaren! Akaren! Numele meu e Akaren! Acum îmi știu cu toții numele secret, numele adevărat și nu mai sunt secrete și nu mai e nici un adevăr și nu mai e nici o moarte... moarte... moarte!

Urla cuvântul hohotind și împroșcând cu salivă.

— Liniștește-te, Akaren!

Femeia tăcu. Lacrimile îi șiroiau pe fața murdară și acoperită de șuvițele de păr despletit, cenușiu.

Șoimanul cuprinse în mâini chipul ridat și plâns și foarte ușor, cu mare gingășie, îi sărută ochii. Femeia stătea nemișcată, cu ochii închiși. Apoi, apropiindu-și buzele de urechea ei, îi vorbi puțin în Vechea Glăsuire, o sărută încă o dată și apoi îi dădu drumul.

Femeia deschise ochii limpezi și se uită la el o vreme, cu o privire gânditoare și mirată. Astfel se uită un nou-născut la mama sa și o mamă la copilul său. Se întoarse încet și porni către ușă, intră și o închise în urma ei: mereu în tăcere și mereu cu aceeași expresie de uimire pe chip.

În tăcere, magul se întoarse și o luă înapoi înspre drum. Arren îl urmă. Nu îndrăzni să pună vreo întrebare. Magul se opri brusc, acolo în livada răvășită, și spuse:

— I-am luat numele și i-am dat unul nou. Și astfel, într-un fel, e oarecum o renaștere. Nu mai era nici o altă speranță și nici un ajutor pentru ea.

Vocea îi era încordată și stinsă.

— Fusese o femeie înzestrată cu puteri – continuă – nu doar o simplă vrăjitoare sau făcătoare de poțiuni, ci o femeie înzestrată cu artă și cu pricepere, care-și folosea măiestria pentru crearea frumosului, o femeie mândră și respectabilă. Așa era viața ei. Și totul s-a risipit.

Deodată se întoarse, pornind pe cărările din livadă și oprindu-se lângă un trunchi de copac, cu spatele la Arren.

Arren îl aștepta la lumina caldă și pătată de frunze a soarelui. Știa că Șoimanul se rușina să-l împovăreze pe Arren cu simțămintele sale și, într-adevăr, băiatul n-ar fi putut face sau spune prea multe. Dar sufletul îi era alături de tovarășul său, nu cu acea adorare romantică și înfocată de la început, ci cu durere, de parcă o legătură indestructibilă

se formase între ei. Căci în această dragoste pe care o simțea acum se împletea compasiunea, fără de care dragostea nu este încercată, nu e întreagă și nu durează.

Acum Șoimanul reveni la el, printre umbrele verzi din livadă. Nici unul nu spuse nimic și porniră umăr lângă umăr. Era deja cald. Ploaia de noaptea trecută se uscase, iar praful se ridica în urma lor. Mai devreme lui Arren i se păruse că ziua urma să fie mohorâtă și ploioasă, de parcă s-ar fi molipsit de la visele sale. Acum însă mușcătura soarelui și alinarea adusă de umbră îi făceau plăcere și se bucura de plimbare fără să se întrebe unde merg.

Și până la urmă făcu bine, căci nu reușiră nimic. Își petrecură după-amiaza vorbind cu oamenii care lucrau în grotele cu argile colorate și târguindu-se pentru niște pietre despre care li se spunea că erau pietre de emmel. Pe când se întorceau înapoi la Sosara, cu soarele târziu bătându-le în creștet și în spate, Șoimanul observă:

— E malahit albastru. Deși mă îndoiesc că până și cei din Sosara și-ar putea da seama de diferență.

— Sunt ciudați oamenii pe aici. – zise Arren – Peste tot e la fel cu toate: nu văd diferența. Întocmai cum i-a spus unul dintre ei căpeteniei aseară: *N-ai putea face deosebirea dintre azurul adevărat și albastrul mâlos...* Se plâng de vremurile grele, dar nu știu nici măcar când au început. Spun că munca e de slabă calitate, dar nu fac nimic să o îmbunătățească. Nici măcar nu știu diferența dintre un artizan și un urzitor de vrăji, dintre meșteșug și arta magiei. De parcă nu ar avea în minte liniile, deosebirile și culorile. Pentru ei totul e la fel, totul e gri.

— Da – aprobă magul, gânditor. Continuă să mai meargă o vreme, cu capul între umeri, ca un șoim. Deși era mai degrabă scund, mergea cu pași mari. – Ce anume le scapă?

Arren răspunse fără ezitare:

— Bucuria de a trăi.

— Da – aprobă din nou Șoimanul, acceptând afirmația lui Arren și cântărind-o ceva timp. – Mă bucur – zise în cele din urmă – că gândești tu și pentru mine, băiete... Mă simt ostenit și tâmpit. Mă doare sufletul de azi dimineață, de când am vorbit cu cea care a fost Akaren. Nu-mi place risipa și distrugerea. Nu vreau dușmani. Dacă trebuie să am un dușman, atunci nu vreau să îl caut, să îl găsesc și să îl înfrunt... Dacă tot trebuie să vânezi, atunci premiul ar trebui să fie o comoară, nu ceva detestabil.

— Un dușman, domnul meu? – întrebă Arren.

Șoimanul încuviință.

— Când vorbea de Omul cel Mare, de Regele Umbrelor ...?

Șoimanul încuviință din nou.

— Așa cred – zise. – Cred că trebuie să găsim atât locul, cât și persoana. Ceea ce se întâmplă pe insula asta e rău, rău: pierderea artei și a mândriei, lipsa asta de bucurie, toată risipa. Asta e opera unei voințe malefice. Dar o voință care nici măcar nu se preocupă de toate astea, pentru care Akaren și Lorbanery nu înseamnă nimic. Calea pe care vânăm noi e o cale a distrugerii, de parcă am urmări un car scăpat de sub control care a pornit la vale și vedem cum provoacă o avalanșă.

— Ar putea... Akaren adică... să-ți spună mai multe despre acest dușman, cine e și unde se află sau măcar ce e?

— Nu acum, băiete – zise magul pe un ton blând, dar oarecum sumbru. – Fără îndoială că ar fi putut s-o facă. În nebunia ei mai era încă vrăjitorie. De fapt, vrăjitoria ei era însăși nebunia. Dar nu puteam să-i cer să-mi răspundă. Era mult prea îndurerată.

Și continuă să meargă cu capul oarecum băgat între umeri, de parcă el însuși suferea și căuta să evite durerea.

Arren se întoarse la auzul unui tropăit de pași în urma lor. Un bărbat alerga după ei, era încă departe, dar se apropia rapid. Praful ce se ridica de pe drum și păru-i lung și sârmos creaseră o aureolă roșiatică în jurul lui în lumina asfințitului, iar umbra-i prelungă făcea salturi fantastice printre copacii și cărările din livezile ce se întindeau de-a lungul drumului.

— Ascultați! – strigă. – Opriți-vă! Am găsit! Am găsit!

Îi ajunse din urmă, în goană. Mâna lui Arren zbură mai întâi înspre locul în care trebuia să fie mânerul sabiei, apoi în direcția în care trebuia să fie cuțitul pierdut și apoi o închise într-un pumn, toate într-o jumătate de secundă. Îi aruncă o privire mânioasă și făcu un pas înainte. Bărbatul era cu un cap mai înalt decât Șoimanul și era bine clădit: un nebun ce aiura gâfâind, cu privirea rătăcită.

— Am găsit! – continuă să repete, în timp ce Arren încercă să-l intimideze cu atitudinea, cu vocea furioasă și amenințătoare, răstindu-se la el:

— Ce vrei?

Bărbatul încercă să-l ocolească, îndreptându-se spre Șoiman, dar Arren păși din nou în fața sa.

— Tu ești Vopsitorul din Lorbanery – zise Șoimanul.

În acel moment Arren simți că fusese o neghiobie din partea sa

să-și apere astfel însoțitorul, păși în lături, dându-se la o parte. Căci la auzul celor cinci cuvinte rotite de mag, nebunul încetase să mai gesticuleze agitat cu mâinile sale mari și pătate, ochii i se calmară și încuviință din cap.

— Am fost vopsitorul – zise – dar acum nu mai pot vopsi. Apoi se uită pieziș către Șoiman și rânji, clătinând din cap și scuturându-și coama de păr roșiatică și plină de praf.

— I-ai luat mamei mele numele – spuse. – Acum nu o mai știu, iar ea nu mă mai știe pe mine. Încă mă mai iubește dealul de mult, dar m-a părăsit. E moartă.

Lui Arren i se strânse inima, dar văzu că Șoimanul nu făcu decât să clatine din cap.

— Nu, nu – zise – nu e moartă.

— Dar va fi. Va muri.

— Da. Asta e o consecință a faptului că trăiești – zise magul.

Vopsitorul păru să cumpănească o vreme cele spuse, apoi se duse drept la Șoiman, îl luă de după umeri și se aplecă spre el. Se mișcă atât de repede că Arren nu reuși să-l oprească, dar putu să se apropie suficient de mult ca să-l audă șoptind:

— Am găsit deschizătura din întuneric. Regele stătea acolo. El o veghează și o Stăpânește. În mână ținea o flăcăruie, o lumânare micuță. A suflat și s-a stins. Apoi a mai suflat o dată peste ea și s-a aprins iar! S-a aprins!

Șoimanul nu păru stingherit de felul în care-l ținea sau îi șoptea. Întrebă simplu:

— Unde erai când ai văzut asta?

— În pat.

— Visai?

— Nu.

— Dincolo de zid?

— Nu – spuse Vopsitorul pe un ton dintr-odată sobru, de parcă nu s-ar fi simțit în largul său. Îi dădu drumul magului și se îndepărtă puțin de el. – Nu, eu... nu știu unde e. L-am găsit. Dar nu știu unde.

— Asta aș vrea să aflu – zise Șoimanul.

— Te pot ajuta.

— Cum?

— Ai o barcă. Cu ea ai ajuns aici și cu ea o să pleci. Mergi înspre apus? Încolo e calea. Calea către locul de unde vine el. Trebuie să fie un loc, un loc aici, căci e viu... nu ca spiritele, stafiile care trec zidul, nu așa... numai sufletele pot fi aduse peste zid, dar acela e un corp,

din carne nemuritoare. Am văzut flacăra reaprinzându-se în întuneric la suflarea sa, flacăra ce fusese atinsă. Am văzut-o cu ochii mei.

Fața i se transfigurase și era de o frumusețe sălbatică în lumina roșiatică-aurie.

— Știu că a învins moartea. Știu. Am renunțat la magia mea ca să știu. Am fost un vrăjitor cândva! Și o știi și tu și te îndrepți într-acolo. Ia-mă cu tine.

Aceeași strălucire lumina chipul Șoimanului, dar îi rămase nemișcat și aspru.

— Încerc să ajung acolo – zise.

— Lasă-mă să merg cu tine!

Șoimanul încuviință scurt.

— Dacă ești gata când ridicăm pânzele – spuse pe un ton la fel de rece ca mai înainte.

Vopsitorul mai făcu un pas înapoi și rămase așa, uitându-se la el, exaltarea de pe chipul său înnegurându-se treptat până ce fu înlocuită cu o expresie ciudată, apăsătoare. Era de parcă gândurile raționale se căzneau să-și croiască drumul prin furtuna de cuvinte și sentimente și viziuni ce-i provocau atâtea confuzii. În cele din urmă le întoarse spatele fără a rosti vreun cuvânt și o rupse la fugă înapoi, în norul de praf care încă nu se așternuse la loc. Arren respiră adânc, ușurat.

Și Șoimanul oftă, deși nu părea să i se fi luat vreo piatră de pe inimă.

— Ei bine – zise – căile ciudate au nevoie de călăuze ciudate. Să mergem.

Arren își potrivi pasul după ai lui.

— Nu ai de gând să-l iei cu noi? – întrebă.

— Asta depinde de el.

Într-o clipă de mânie, Arren gândi: *Dar depinde și de mine.* Dar nu spuse nimic și continuată să meargă în tăcere.

NU FURĂ BINE PRIMIȚI LA ÎNTOARCEREA în Sosara. Pe o insulă mică precum Lorbanery totul se află de îndată și, fără îndoială, fuseseră văzuți cotind înspre Casa Vopsitorilor și apoi vorbind cu nebunul la marginea drumului. Hangiul îi servi nepoliticos, iar nevasta lui se comporta de parcă era speriată de moarte de ei. Spre seară, când sătenii se adunară pe sub streșinile hanului, avură mare grijă să le arate că nu vorbesc cu străinii și se forțară să pară plini de duh și veseli. Dar nu aveau prea multe vorbe de duh de împărtășit și în curând se stinse și veselia. Rămaseră cu toții tăcuți vreme

îndelungată, iar în cele din urmă primarul i se adresă Șoimanului:

— Ai găsit pietrele alea albastre?

— Am găsit niște pietre albastre – răspunse Șoimanul politicos.

— Sopli v-a arătat unde le puteți găsi, fără îndoială.

Ha, ha, ha hohotiră ceilalți bărbați la această măiastră împunsătură ironică.

— Sopli ar fi bărbatul cu părul roșu?

— Nebunul. Ați trecut pe la mama lui de dimineața.

— Căutam un vrăjitor – spuse vrăjitorul.

Bărbatul cel uscățiv, care stătea cel mai aproape de el, scuipă în întuneric.

— De ce?

— M-am gândit că aș putea afla mai multe despre ceea ce caut.

— Oamenii vin la Lorbanery pentru mătase – zise primarul.

— Nu vin aici pentru pietre. Nu vin pentru farmece. Sau pentru fluturări de brațe și trăncăneli fără rost și trucuri de-ale vrăjitorilor. Aici locuiesc oameni cinstiți care muncesc cinstit.

— Așa e. Are dreptate – întăriră ceilalți.

— Și nici nu vrem alt fel de oameni pe aici, oameni ce vin de pe tărâmuri străine ca să iscodească și să-și bage nasul în treburile noastre.

— Așa e. Are dreptate – se auzi corul aprobator.

— Dacă ar fi pe aici vreun vrăjitor care să nu fie nebun, i-am da o muncă cinstită pe la șoproane, problema e că nu știu să facă o muncă cinstită.

— Ar putea, dacă ar fi ceva de făcut – argumentă Șoimanul. – Șoproanele vă sunt goale, livezile vă sunt neîngrijite, mătasea din depozite a fost țesută cu mulți ani în urmă. Ce faceți voi aici, în Lorbanery?

— Ne vedem de treburile noastre – se răsti primarul, dar bărbatul cel uscățiv interveni plin de entuziasm:

— De ce navele nu vin și încoace? Ia spune-ne! Ce fac în Orașul Hort? E din cauză că munca noastră e de proastă calitate?

Fu întrerupt de proteste furioase. Strigară unii la alții, săriră în picioare, primarul își flutură pumnul prin fața Șoimanului, un altul scoase cuțitul. Se mâniară cumplit. Arren sări în picioare, pregătit. Se uită înspre Șoiman, așteptându-se să-l vadă împresurat în strălucirea luminii magice și pregătit să-i reducă la tăcere, dându-și puterea în vileag. Dar nu făcu nimic din toate astea. Stătea pur și simplu și se uita de la unul la altul și era atent la amenințările pe care și le

aruncau. Încet, încet se domoliră, de parcă nu erau în stare să-şi menţină furia, la fel cum nu reuşiseră să-şi păstreze veselia. Cuţitele fură băgate în teacă, ameninţările deveniră rânjete batjocoritoare. Începură să se împrăştie ca nişte căţei după o bătaie, unii păşind ţanţoşi, alţii furişându-se.

Când rămaseră singuri Şoimanul se ridică, intră în han şi sorbi o înghiţitură lungă din ulciorul de lângă uşă.

— Vino, băiete – zise. – M-am săturat de toate astea.

— Înspre barcă?

— Da.

Aşeză două monede de argint pe pervazul ferestrei ca plată pentru găzduire şi-şi aruncă în spinare legătura uşoară cu schimbul de haine. Arren era obosit şi somnoros, dar aruncă o privire prin camera de la han, cu aerul închis şi mohorât, care acum era tot un freamăt sus pe la grinzi, datorită liliecilor fără astâmpăr, îşi aminti de noaptea trecută şi îl urmă uşurat pe Şoiman. Pe când mergeau pe singura stradă întunecată din Sosara, îi trecu prin minte că plecând acum îl lăsau în urmă pe nebun. Dar când ajunseră în port Sopli îi aştepta la debarcader.

— Aici erai – zise magul. – Sari la bord, dacă vrei să vii.

Fără nici un cuvânt, Sopli coborî în barcă şi se ghemui lângă catarg ca un câine mare şi lăţos. Arren se revoltă:

— Domnul meu! – spuse.

Şoimanul se întoarse spre el. Stăteau faţă în faţă pe ponton.

— Pe insula asta toţi sunt nebuni, dar nu credeam că şi tu te numeri printre ei. De ce îl iei?

— Ca şi călăuză.

— O călăuză... către şi mai multă nebunie? Către moarte prin înec sau un cuţit în spate?

— Către moarte, dar nu ştiu pe ce cale.

Arren vorbise cu înflăcărare şi, deşi Şoimanul răspunsese liniştit, în vocea sa era ceva aprig. Nu era obişnuit să fie luat la rost. Dar din clipa în care Arren încercase să-l protejeze de nebun în acea după-amiază şi îşi dăduse seama cât de nefolositoare şi de prisos era protecţia pe care o oferea, începuse să-l cuprindă amărăciunea şi acea năvală de devotament pe care-o simţise de dimineaţă dispăruse. Nu era în stare să-l protejeze pe Şoiman, nu i se permitea să ia vreo hotărâre, nu era în stare sau nu i se permitea nici măcar să înţeleagă natura acestei căutări. Era pur şi simplu târât după mag, inutil ca un copil. Dar nu era copil.

— Nu vreau să mă cert cu tine, domnul meu – spuse cât putu de rece. – Dar asta... asta e dincolo de orice urmă de raţiune.

— Este dincolo de orice urmă de raţiune. Mergem acolo unde nu ne poate duce raţiunea. Vrei să vii sau nu?

Lacrimi de mânie ţâşniră în ochii lui Arren.

— Am spus că te voi însoţi şi te voi sluji. Nu îmi încalc cuvântul.

— Asta-i bine – zise neîndurător magul şi făcu un gest de parcă ar fi vrut să se întoarcă cu spatele. Apoi se întoarse din nou cu faţa la Arren.

— Am nevoie de tine, Arren, şi tu ai nevoie de mine. Căci îţi spun acum, eu cred că drumul pe care mergem este şi drumul tău, pe care trebuie să-l urmezi nu din loialitate sau supunere faţă de mine, ci pentru că era al tău încă dinainte de a mă fi văzut, dinainte să pui piciorul pe Roke, dinainte să porneşti înspre Enlad. Nu îi poţi întoarce spatele.

Vocea nu i se înmuiase. Arren îi răspunse la fel de neîndurător:

— Cum aş putea să mă întorc, fără barcă, de aici de la capătul lumii?

— Asta e capătul lumii? Nu, acela e mult mai departe. S-ar putea chiar să ajungem până acolo.

Arren încuviinţă scurt şi sări în barcă. Şoimanul slăbi strânsoarea şi chemă în pânze un vânt uşor. De îndată ce se îndepărtară de cheiurile pustii din Lorbanery, vântul începu să sufle rece şi curat dinspre nordul întunecat, iar luna înflori argintie pe marea lucitoare şi netedă la stânga lor în timp ce cârmiră înspre sud de-a lungul coastei.

CAPITOLUL 7
NEBUNUL

NEBUNUL, VOPSITORUL DIN LORBANERY, stătea ghemuit lângă catarg, cu brațele încrucișate în jurul genunchilor și cu capul băgat între umeri. În lumina lunii părul îi arăta ca o grămadă neagră și sârmoasă. Șoimanul se învelise într-o pătură și se culcase la pupa bărcii. Nici unul nu se mișca. Arren stătea sus la proră. Își jurase să stea de veghe toată noaptea. Dacă magul credea că pasagerul lor dement n-o să-i atace noaptea pe vreunul din ei, foarte bine pentru el. Arren, însă, își va trage propriile concluzii și-și va asuma propriile responsabilități.

Dar noaptea era foarte lungă și foarte calmă. Lumina lunii se revărsa peste ei, neschimbată. Îngrămădit lângă catarg, Sopli sforăia, respirând prelung și lin. Barca înainta lin. Arren alunecă lin în somn. O dată se trezi și văzu luna puțin mai sus, dar apoi renunță la garda ipocrită, se așează confortabil și-l fură somnul.

Se cufundă iar în vis, așa cum i se întâmpla mereu în călătoria aceasta, și la început visele îi fură fragmentate, dar curios de dulci și liniștitoare. În locul catargului lui Orizont crescuse un arbore, cu brațe mari și arcuite de frunziș. Barca era ghidată de lebede ce se năpusteau bătând din aripi puternice. În depărtare, peste marea verde de smarald, lucea un oraș cu turnuri albe. Se văzu apoi într-unul din aceste turnuri, urcând cu pași ușori și repezi trepte ce se înălțau în spirală. Scenele acestea se schimbau, reveneau și dădeau naștere la altele care dispăreau fără urmă, dar deodată se pomeni în amurgul înspăimântător și mohorât de peste mlaștini, iar teama îi crescu în suflet, până când nu mai putu să respire.

Merse înainte, însă pentru că trebuia s-o facă. După mult timp își dădu seama că dacă mergea înainte ar fi mers în cerc și s-ar fi întors pe propriile sale urme. Și totuși trebuia să iasă de-acolo, să scape. Se simțea din ce în ce mai apăsat. Începu să fugă. În timp ce fugea, cercurile se restrângeau, iar pământul începea să se încline. Fugea în bezna tot mai deasă, mai repede și mai repede, în jurul buzei interioare a unei gropi care se tot afunda, un vârtej enorm care-l înghițea în întuneric, iar când privi în jos, îi scăpă piciorul și căzu.

— Ce se-ntâmplă, Arren?

Șoimanul îi vorbea de la pupă. Zorile cenușii țineau în loc cerul și marea.

— Nimic.

— Coșmarul?

— Nimic.

Lui Arren îi era frig și-l durea brațul drept, căci dormise pe el. Își feri ochii de lumina tot mai puternică și-și spuse: *Îmi dă de înțeles una și alta, dar nu-mi spune clar încotro mergem, sau de ce, sau de ce ar trebui să merg acolo. Și acum îl târăște și pe nebunul ăsta după noi. Care-o fi mai nebun, bezmeticul ăsta sau eu, care-am venit cu el de bunăvoie. Poate că ei doi se înțeleg, Sopli spunea că vrăjitorii sunt cei care au înnebunit acum. Aș fi putut să fiu deja acasă acum, în Castelul din Berila, în camera mea cu pereți sculptați, covoare roșii pe podele și un foc în cămin, trezindu-mă să merg cu tatăl meu la vânătoare cu șoimi. De ce am venit cu el? De ce m-a luat cu el? El zice că asta e calea mea, dar astea sunt vorbe de vrăjitor, care fac lucrurile să pară mari dacă le spun cu vorbe mari. Dar înțelesul cuvintelor e mereu altundeva. Dacă am vreun drum de urmat, atunci e către casa mea, nu să rătăcesc fără noimă pe la Capete. Acasă mă așteaptă îndatoriri pe care le-am neglijat. Dacă chiar crede că există vreun dușman al vrăjitoriei, de ce nu a venit singur, de ce a venit cu mine? Mai bine aducea cu el alt mag care să-l ajute, sau o sută de magi. Ar f putut să aducă o armată întreagă de războinici, o flotă de corăbii. Așa se înfruntă oare o mare primejdie, trimițând un bătrân și un băiat într-o barcă? Asta e nebunie curată. El însuși e nebun. Caută moartea, așa cum zicea și el. Caută moartea și vrea să mă ia cu el. Dar eu nu sunt nici bătrân și nici nebun. Nu vreau să mor. N-o să merg cu el.*

Se sprijini într-un cot, privind înainte. Luna care li se înălțase înainte pe când părăseau Golful Sosara era din nou înaintea lor, scufundându-se. În spate, la est, ziua venea ștearsă și mohorâtă. Nu erau nori pe cer, doar o pâclă slabă, bolnăvicioasă. Mai târziu, în timpul zilei, căldura soarelui crescu, dar era învăluit și nu strălucea.

Toată ziua merseră de-a lungul coamei având insula Lorbanery la dreapta, joasă și verde. Un vânt ușor adia dinspre uscat și le umfla vela. Spre seară trecură pe lângă un ultim cap, iar adierea încetă. Șoimanul îi vorbi vântului magic să sufle în velă și, ca un vultur eliberat de pe încheietură. *Orizont* porni și-o luă la fugă cu avânt, lăsând în urmă Insula Mătăsii.

Vopsitorul Sopli rămăsese ghemuit în același loc toată ziua,

evident temându-se de barcă, cu rău de mare și ca vai de el. Vorbi acum, cu vocea răgușită:

— Mergem spre vest?

Lumina asfințitului îi venea direct pe față. Dar Șoimanul, răbdător până și cu cele mai proptești întrebări pe care i le punea, încuviință din cap.

— La Obehol?

— Obeholul este la vest de Lorbanery.

— Mult către vest. Poate că acolo trebuie să ajungem.

— Cum e acel loc?

— De unde să știu? Cum o să pot să-l văd? Nu este pe Lorbanery. L-am vânat ani de zile, de patru, cinci ani, pe întuneric, noaptea, închizându-mi ochii, auzindu-l mereu cum mă cheamă: *vino, vino,* dar eu nu puteam să ajung acolo. Eu nu sunt lordul vrăjitorilor, să pot găsi căile în întuneric. Dar există un loc unde pot merge în lumină, chiar sub soare. Asta nu înțelegeau Mildi și mama mea. Continuau să caute în întuneric. Apoi bătrânul vrăjitor Mildi a murit, iar mama și-a pierdut mințile. A uitat vrăjile pe care le spunem pentru vopsit și asta i-a afectat mintea. Vroia să moară, dar i-am spus să mai aștepte. Să aștepte până găsesc locul. Trebuie să fie un loc. Dacă morții pot reveni la viață în lume, trebuie să fie un loc în lume unde revin.

— Morții revin la viață?

— Am crezut că știi astfel de lucruri – spuse Sopli după o pauză, privindu-l pieziș pe Șoiman.

— Încerc să le aflu.

Sopli nu spuse nimic. Deodată magul îl ațintì cu privirea, o căutătură directă, convingătoare, deși tonul vocii îi era blând:

— Sopli, cauți o cale să poți trăi veșnic?

Sopli îi ținu privirea o clipă, apoi își ascunse părul roșcat-maroniu și zburlit în brațe, îmbrățișându-și gleznele și se legănă puțin înainte și înapoi. Părea că lua poziția aceea când era speriat. Iar când stătea așa, nu vorbea și nu lua în seamă ceea ce se spunea. Arren se-ntoarse cu spatele la el, disperat și dezgustat. Cum puteau să continue așa, cu Sopli, zile și săptămâni în șir, într-o barcă de optsprezece picioare? Era ca și cum ar fi împărțit același corp cu un suflet bolnav...

Șoimanul veni lângă Arren la proră și se lăsă într-un genunchi pe banca vâslașului, privind amurgul sălciu și spuse:

— Omul are un suflet bun.

Arren nu-i răspunse. Întrebă cu răceală:

— Ce este Obehol? Nu am auzit niciodată acest nume.

— Îi știu numele și locul pe hărți, dar nu mai mult de atât... Uite aici: însoțitoarele lui Gobardon!

Marea stea de culoarea topazului era acum mai sus, la sud, iar sub ea, abia luminând marea obscură, luceau o stea albă în stânga și una albă-albăstruie în dreapta, formând un triunghi.

— Au nume?

— Maestrul Numelor nu le știa. Poate că cei din Obehol sau Wellogy au nume pentru ele. Nu știu. Suntem pe cale să intrăm în ape ciudate, Arren, sub Semnul Sfârșitului.

Băiatul nu răspunse, privind oarecum scârbit stelele strălucitoare, fără nume, deasupra apei nesfârșite.

ÎN VREME CE NAVIGAU CĂTRE VEST ZI DE ZI, căldura primăverii sudice se-ntindea pe ape, iar cerul era curat. Și, totuși, lui Arren i se părea că în acea lumină plutea o tristețe, de parcă ar fi intrat pieziș prin pâclă. Când înota, apa mării era călduță, înviorându-l prea puțin. Mâncarea lor sărată era lipsită de savoare. Nimic nu era proaspăt sau luminos, mai puțin noaptea, când stelele ardeau cu o strălucire mai mare decât văzuse vreodată. Stătea întins pe spate și le privea până adormea. Când dormea, visa. Visa mereu visul cu mlaștinile ori groapa ori valea împrejmuită de stânci ori un drum lung care cobora sub un cer jos, mereu lumina slabă și groaza din el și efortul disperat de a scăpa.

Nu-i vorbi niciodată de asta Șoimanului. Nu vorbea de nimic ce era important pentru el, de nimic în afară de micile incidente zilnice din călătoria lor pe mare. Iar Șoimanul, care era mereu retras, era acum mai mereu tăcut.

Arren își dădea seama acum cât de nesăbuit fusese când i se încredințase cu trup și suflet acestui om secretos și neobosit, care se lăsa dus de impuls și nu făcea nici un efort să-și controleze viața, nici măcar să și-o salveze. Căci acum era tulburat, iar Arren credea că era din cauză că nu îndrăznea să-și înfrunte propria neputință – neputința vrăjitoriei, a acestei mari puteri printre oameni.

Era clar acum că pentru inițiați, nu erau multe secrete de știut în arta magiei căreia Șoimanul și toate generațiile de magicieni și vrăjitori le datora faima și puterea. Nu era mare lucru de știut în afară de folosirea vântului și a vremii, cunoașterea ierburilor de leac, și priceperea de a zămisli iluzii, cum ar fi cețuri, lumini și preschimbări ale formei care-i puteau uimi pe cei neștiutori, dar care nu erau decât niște trucuri. Realitatea nu era schimbată. Nu era nimic în vrăjitorie

care să-i dea unui om putere adevărată asupra oamenilor și nici nu era de vreun folos împotriva morții. Magii nu trăiau mai mult decât oamenii obișnuiți. Toate cuvintele lor tainice nu puteau să le amâne măcar cu o oră apropierea morții.

Nici măcar în treburi de mică însemnătate nu te prea puteai bizui pe magie. Șoimanul șovăia mereu când trebuia să-și folosească artele și mergeau mai tot timpul mânați de vântul lumii, pescuiau ca să poată să mănânce și-și drămuiau apa de băut, ca toți marinarii.

După patru zile de navigat împotriva unui vânt puternic, Arren îl întrebă dacă nu putea să vrăjească vântul să le umfle puțin vela, iar când dădu din cap că nu, băiatul îl întrebă de ce.

— Nu i-aș cere unui om bolnav să alerge într-o întrecere – spuse Șoimanul – nici n-aș pune o piatră în plus pe un spate prea împovărat.

Nu era clar dacă vorbea de el însuși sau de lumea largă. Răspundea mereu potrivnic, greu de înțeles. *În asta,* gândi Arren, *stătea chiar miezul vrăjitoriei: să faci aluzie la înțelesuri adânci când de fapt nu spui nimic și să faci să pară că dacă nu acționezi deloc ai ajuns pe culmea înțelepciunii.*

Arren încercase să-l ignore pe Sopli, dar era imposibil, ba chiar în curând se simți într-un fel de alianță cu nebunul. Sopli nu era așa de nebun sau nu era chiar atât de nebun pe cât îl făceau să pară vorbirea sa întreruptă și părul zbârlit. Într-adevăr, ceea ce-l făcea să pară poate și mai nebun era frica sa de apă. Îi luase mult curaj să vină pe barcă și nu reușise deloc să-și mai depășească frica. Își ținea capul atât de jos încât să nu fie nevoit să vadă apa făcând valuri mari și săltând în jurul lui. Dacă încerca să se ridice, amețea și se prindea strâns de catarg. Prima dată când băiatul se hotărâse să înoate și se aruncase de la proră, Sopli uriașe îngrozit. Când Arren urcase din nou în barcă, bietul om era verde la față de groază.

— Am crezut că o să te îneci – îi spuse, iar Arren nu se putu abține să nu râdă.

În după-amiaza aceea, când Șoimanul stătea și medita, fără să vadă sau să audă, Sopli veni la Arren, pe banca vâslașului, agățându-se cu grijă de ce apuca.

— Nu vrei să mori, nu-i așa? – îi spuse în șoaptă.

— Bineînțeles că nu.

— El vrea – spuse Sopli – arătând către Șoiman cu o mică mișcare din falcă.

— De ce spui asta?

Arren luă un ton de stăpân, care îi venea natural, iar Sopli îl luă

ca atare, deși era cu zece sau cincisprezece ani mai în vârstă decât Arren. Răspunse cuviincios, deși în modul său dezlânat obișnuit:

— Vrea să ajungă la locul secret. Dar nu știu de ce. Nu vrea... nu crede în... promisiune.

— Ce promisiune?

Sopli îl privi tăios, cu o rămășiță din bărbăția sa pierdută în ochi. Dar voința lui Arren era mai puternică. Răspunse foarte încet:

— Știi tu. Viața. Viața eternă.

Un fior puternic trecu prin corpul lui Arren. Își aminti de vise: mlaștina, groapa, stâncile și lumina palidă. Aceasta era moartea, groaza de moarte. Trebuia să scape de moarte, să găsească drumul. Iar în pragul ușii stătea silueta încoronată cu umbră, întinzându-i o luminiță, nu mai mare decât o perlă, licărul vieții eterne.

Arren îi întâlni privirea lui Sopli pentru prima oară. Avea ochii căprui deschis, foarte clari, și în ei văzu că înțelesese în sfârșit și-i împărtășea gândurile.

— El – spuse Vopsitorul arătând către Șoiman cu o mișcare bruscă a bărbiei – nu vrea să renunțe la numele lui. Nimeni nu poate să și-l treacă dincolo. Calea e prea îngustă.

— Ai văzut-o?

— În întuneric, în mintea mea. Dar nu e de ajuns. Vreau să ajung acolo, vreau s-o văd. Aievea, cu ochii mei. Dar dacă... dacă mor și nu pot găsi calea, locul? Cei mai mulți oameni nu-l pot găsi, nici nu știu că e acolo. Doar unii dintre noi avem puterea. Dar e greu, pentru că trebuie să renunți la putere ca să ajungi acolo... Nu mai ai cuvintele, nu mai știi numele. Este prea greu de făcut doar în minte. Iar când mori, mintea moare cu tine.

Se poticnea de fiecare dată când rostea cuvântul.

— Vreau să știu că mă pot întoarce. Vreau să fiu acolo. De partea vieții. Vreau să trăiesc, să fiu în siguranță. Urăsc – urăsc apa asta...

Vopsitorul își adună picioarele ca un păianjen în cădere și-și băgă capul roșu și sârmos între umeri, să nu mai vadă marea.

Dar Arren nu se feri să-i vorbească după asta, știind că Sopli nu-i împărtășea doar viziunea, ci și frica. Iar dacă s-ar ajunge la ce putea fi mai rău, Sopli l-ar putea ajuta împotriva Șoimanului.

Navigau fără întrerupere, lin în adierea calmă sau schimbătoare a vântului, spre vest, acolo unde Șoimanul pretindea că i-ar fi călăuzit Sopli. Dar nu Sopli era cel care-i ghida, el nu știa nimic despre mare, nu văzuse niciodată o hartă, nu fusese niciodată într-o barcă, se temea de apă cu o frică bolnavă. Magul era cel care-i conducea voit pe căi

greșite. Arren își dădea acum seama de asta și înțelegea de ce. Arhimagul știa că ei și alții asemeni lor căutau viața eternă, căci aceasta li se promisese sau erau atrași către ea și-ar putea să o găsească. În mândria lui, în îngâmfarea lui de Arhimag, îi era frică să nu ajungă ei la viața eternă. Îi invidia și-i era frică de ei și nu vroia să fie nimeni mai puternic decât el. Vroia să navigheze în Marea Largă, dincolo de toate ținuturile, până când s-ar fi îndepărtat atât de mult încât să nu se mai poată întoarce în lume și acolo ar ajunge să moară de sete. Mai degrabă ar muri și el, să-i împiedice să trăiască veșnic.

Din când în când, erau momente când Șoimanul îi vorbea lui Arren despre lucruri mărunte ca mânuirea bărcii sau înota cu el în marea caldă sau îi ura noapte bună sub marile stele și toate aceste idei i se păreau lipsite de noimă. Se uita la însoțitorul său și-i vedea chipul acela aspru, împietrit, răbdător și se gândea: *el este domnul și prietenul meu.* Și i se părea de necrezut că se-ndoise de el. Dar puțin mai târziu se îndoia din nou, iar el și Sopli schimbau priviri cu înțeles ascuns, avertizându-se unul pe celălalt de dușmanul lor comun.

În fiecare zi, soarele strălucea și dădea căldură, dar era încețoșat. Lumina-i era întinsă ca un strat lucios peste marea care sălta domol. Apa era albastră, cerul albastru, neschimbat și fără umbre. Adierile de vânt se stinseră și întoarseră vela să le prindă și alunecau încet înainte fără țintă.

Într-o după-amiază avură în sfârșit o adiere ușoară pe direcția lor, iar Șoimanul arătă în sus, la asfințit și spuse:

— Priviți acolo!

Sus, deasupra catargului, un cârd de gâște sălbatice tremura ca o rună neagră trasată pe cer. Gâștele zburară spre vest, și urmându-le, Orizont ajunse a doua zi în apropierea țărmului unei insule mari.

— Asta e – spuse Sopli. – Ținutul acela. Acolo trebuie să mergem.

— Acolo e locul pe care-l cauți?

— Da. Trebuie să acostăm acolo. Doar până aici putem merge.

— Trebuie să fie Obehol. După el, în Capătul Sudic, este o altă insulă, Wellogy. Iar la Capătul Vestic există insule mult mai la vest decât Wellogy. Ești sigur, Sopli?

Vopsitorul din Lorbanery deveni nervos și-n ochi îi reveni tresărirea, dar nu vorbise nebunește, gândi Arren, așa cum vorbise cu el cu multe zile în urmă la Lorbanery.

— Da. Trebuie să acostăm acolo. Am ajuns destul de departe. Locul pe care-l căutăm este aici. Vrei să jur că-l recunosc? Să jur pe numele meu?

— Nu poți – spuse aspru Șoimanul, privind în sus la Sopli, care era mai înalt decât el.

Sopli se ridicase în picioare și se ținea strâns de catarg să se uite la pământul dinaintea lor.

— Să nu încerci, Sopli.

Vopsitorul se-ncruntă de mânie sau durere. Se uită la munții ce păreau albaștri de la distanță, înaintea bărcii, peste câmpia săltăreață și tremurândă de apă și spuse:

— M-ai luat călăuză. Trebuie să acostăm aici.

— Oricum o să ne oprim. Trebuie să luăm apă – zise Șoimanul și merse la cârmă.

Sopli se așeză la locul lui lângă catarg, bombănind. Arren îl auzi spunând de mai multe ori:

— Jur pe numele meu. Pe numele meu. – De fiecare dată când o spunea, se încrunta din nou parcă de durere.

Se apropiată de insulă cu un vânt bătând dinspre nord și merseră de-a lungul țărmului căutând un golf sau un loc de debarcare, dar brizanții se spărgeau ca un tunet în lumina caldă a soarelui pe tot țărmul nordic. Pe insulă se înălțau munți verzi, prăjiți în lumina aceea, împăduriți până la vârfuri.

Înconjurând un cap, ajunseră într-un sfârșit la un golf adânc, rotunjit, cu plaje de nisip alb. Aici valurile băteau calm. Forța le era oprită de capul insulei și barca putea să ancoreze. Nu era nici o urmă de viață vizibilă pe plajă sau în pădurile de deasupra ei. Nu văzuseră vreo barcă, vreun acoperiș sau vreo dâră de fum. Adierea ușoară se potoli de cum intră Orizont în golf. Era nemișcat, tăcut și fierbinte. Arren luă vâslele, Șoimanul cârmea. Scârțâitul vâslelor în locașuri era singurul sunet care se auzea. Culmile înverzite se conturau deasupra golfului, împresurându-l. Soarele așternea pe apă straturi de lumină albă și fierbinte. Arren își simțea pulsul bătând în urechi. Sopli își lăsase locul sigur de la catarg și se ghemuise la proră, ținându-se de copastie, holbându-se și întinzându-se înainte spre uscat. Chipul întunecat, însemnat de cicatrici al Șoimanului, lucea de sudoare de parcă ar fi fost uns cu ulei. Privea mereu când la valurile joase când la stâncile împădurite de deasupra lui.

— Acum – îi spuse lui Arren și totodată către barcă.

Arren vâsli puternic de trei ori, iar Orizont urcă ușor pe nisip.

Șoimanul sări afară s-o împingă pe ultimul avânt al valurilor. Pe când își întinse brațele să împingă, se împiedică și aproape căzu, prinzându-se de pupă. Cu mare efort trase barca înapoi în apă când se

retrase valul și se zbătu să sară peste copastie pe când barca se balansa între mare și țărm.

— Vâslește – spuse gâfâind și se ghemui, șiroind de apă și încercând să-și tragă sufletul.

Ținea o suliță lungă de două picioare, cu vârful de aramă. *De unde o avea?* O altă suliță apăru în vreme ce Arren trăgea uluit la vâsle. Lovi banca dintr-o parte, despicându-i lemnul și ricoșă o dată și încă o dată. Pe stâncile mai joase de pe plajă, sub copaci, se mișcau figuri, țintind și îngenunchind. Aerul era plin de zgomote slabe ca niște fluierături și zumzete. Arren își aplecă deodată capul între umeri, își arcui spatele și vâsli cu mișcări puternice: două să iasă din apele joase de la țărm, trei să întoarcă barca și se-ndepărtară.

Sopli începu să urle de la prora, din spatele lui Arren. Îi prinse deodată brațele, și vâslele zvâcniră de sub apă. Capătul uneia îl lovi din plin în stomac și pentru o clipă își pierdu suflarea.

— Întoarce! Întoarce! – striga Sopli.

Barca săltă în apă și se legănă. Arren se-ntoarse de cum reuși să ia din nou vâslele în mâini, furios. Sopli nu mai era în barcă.

Peste tot în jurul lor apa adâncă a golfului se înălța și cobora strălucind orbitor în lumina soarelui.

Arren se mai uită o dată prostește în urmă și-apoi din nou la Șoiman ghemuindu-se la pupă.

— Acolo – spuse Șoimanul, arătând la margine, dar nu era nimic, doar marea și strălucirea soarelui.

O suliță căzu la câțiva iarzi de barcă, intră în apă fără zgomot și dispăru. Arren vâsli puternic de zece sau doisprezece ori, apoi se-ntoarse cu spatele la apă și-l privi din nou pe Șoiman. Avea palmele și brațul stâng însângerate. Își ținea strâns pe umăr o bucată de pânză. Sulița cu vârf de bronz era pe fundul bărcii. Nu o ținea în mână când Arren o văzuse pentru prima oară, ci îi ieșea din umăr, căci vârful suliței i-l străpunsese. Se uita atent la apa dintre ei și plaja albă, unde niște figuri mici săreau și tremurau în lumina orbitoare. Într-un sfârșit, spuse:

— Mergi mai departe.

— Sopli...

— Nu a mai ieșit la suprafață.

— S-a înecat? – întrebă Arren neîncrezător.

Șoimanul încuviință din cap. Arren vâsli mai departe până când plaja nu mai era decât o linie albă sub pădurile și culmile verzi semețe. Șoimanul stătea la cârmă, ținând bucata de pânză la umăr,

dar fără să-i dea atenție.

— L-a lovit vreo suliță?

— A sărit.

— Dar el nu știa să înoate. Îi era frică de apă!

— Da! Frică de moarte. Vroia... vroia să ajungă pe uscat.

— De ce ne-au atacat? Cine sunt?

— Poate că ne-au crezut dușmani. Ai putea... să mă ajuți cu asta o clipă?

Arren văzu că pânza pe care-o ținea apăsat pe umăr era udă și de un roșu intens.

Sulița îl lovise între încheietura umărului și claviculă, rupând una dintre venele mari ce sângera puternic. Urmând indicațiile Șoimanului, Arren rupse fâșii dintr-o cămașă de in și-i bandajă rana. Șoimanul îi ceru să-i aducă sulița, iar Arren, când i-o puse pe genunchi, își puse mâna peste lama lungă și îngustă ca o frunză de salcie, din bronz brut bătut. Încercă să-i vorbească, dar după un minut, clătină din cap.

— Nu am putere pentru vrăji – spuse. – Mai târziu. Va fi bine. Poți să ne scoți din golful ăsta, Arren?

Băiatul se întoarse tăcut la vâsle. Își încovoie spatele și vâsli, iar în curând, pentru că avea putere în corpul mlădios și neted, împinse barca afară din golful în semicerc înspre marea largă. Amiaza calmă și prelungă din Capăt se așternu pe mare. Vela atârna moale. Soarele strălucea orbitor printr-un văl de abur, iar crestele verzi păreau că tremură și vibrează în căldura intensă. Șoimanul se întinsese pe fundul bărcii, cu capul proptit de bancă, lângă cârmă. Zăcea nemișcat, cu buzele și pleoapele întredeschise. Lui Arren nu-i plăcea să-i privească fața, ci-și mutase privirea peste pupa bărcii. Deasupra apei se ridicau aburi de căldură, ca și când pe cer ar fi fost țesute pânze de păianjen. Brațele-i tremurau de oboseală, dar continuă să vâslească.

— Încotro vâslești? – întrebă răgușit Șoimanul, ridicându-se puțin. Arren se-ntoarse și văzu golful în semilună curbându-și încă o dată brațele verzi în jurul bărcii, linia albă a plajei și munții adunați în văzduh. Întorsese barca fără să-și dea seama.

— Nu mai pot să vâslesc – spuse, punând vâslele la loc și mergând să se ghemuiască la proră. Avea impresia că Sopli era tot în spatele lui în barcă, lângă catarg. Petrecuseră multe zile împreună și moartea sa fusese prea bruscă, prea de neînțeles. Nimic nu era de înțeles.

Barca continuă să se legene, cu vela neclintită pe vergă. Mareea,

ce începuse să intre în golf, întoarse încet barca cu bordul către curent și-o împinse ușor înainte și iar înainte, spre linia albă și îndepărtată a plajei.

— *Orizont* – spuse magul mângâietor și rosti un cuvânt ori două în Vechea Glăsuire, iar barca se balansă și porni cu botul înainte, alunecând peste marea arzătoare, afară din brațele golfului.

Dar în mai puțin de o oră, la fel de încet și de lin, încetă să-și mai croiască drum și vela rămase din nou dreaptă. Arren aruncă o privire peste umăr și-și văzu însoțitorul zăcând ca mai devreme, doar capul îi căzuse puțin pe spate și avea ochii închiși.

În tot acest timp Arren fusese cuprins de o groază grea și bolnavă ce-i crescuse în suflet, țintuindu-l locului, de parcă trupul și mintea îi erau încolăcite de firișoare subțiri. Nu-și găsi curaj să lupte împotriva fricii, îl încerca doar un fel de resentiment vag împotriva sorții sale.

Nu era înțelept să lase barca în derivă tocmai aici, lângă țărmurile stâncoase ale unui ținut unde oamenii atacă străinii. Mintea înțelegea asta, dar nu însemna mare lucru. În schimb ce era să facă? Să vâslească înapoi la Roke? Era complet pierdut și fără speranță în imensitatea Capătului. N-ar fi fost vreodată în stare să aducă barca înapoi către vreun ținut prietenos după toate acele săptămâni de călătorie. Ar fi putut s-o facă doar călăuzit de mag, iar Șoimanul era rănit și neajutorat, la fel de brusc și fără noimă cum murise și Sopli. Chipul îi era schimbat, cu trăsături lipsite de vlagă și gălbui. Putea chiar să moară. Arren se gândi că ar fi trebuit să-l mute sub copertină, ca să-l ferească de lumina soarelui și să-i dea apă. Oamenii care pierd sânge au nevoie să bea apă. Dar apa le era pe terminate de zile întregi. Butoiul era aproape gol. Dar ce mai conta? Nu mai servea la nimic, nimic nu mai era bun. Norocul se terminase.

Orele treceau, soarele îi bătea, iar căldura fumurie îl împresura pe Arren. Stătea nemișcat.

O adiere rece îi trecu pe frunte. Privi în sus. Era seară, soarele asfințea, iar apusul era de un roșu pal. *Orizont* se mișcă încet sub o adiere dinspre est, ocolind țărmurile abrupte și împădurite din Obehol.

Arren se întoarse în spatele bărcii și-și îngriji însoțitorul, aranjându-i o saltea sub copertină și dându-i să bea apă. Făcu în grabă toate astea, ținându-și ochii departe de bandajul care trebuia schimbat, căci rana încă mai sângera. Șoimanul, cuprins de toropeala slăbiciunii trupului, nu vorbi. Chiar și când bău cu nesaț își închise ochii și adormi iar. Somnul îi era cea mai mare sete. Zăcea tăcut.

Adierea se stinse în întuneric, iar vântul magic nu o mai înlocui, iar barca se legănă din nou leneș pe apa netedă care sălta. Dar acum munții care se iviseră în dreapta erau negri pe fondul unui cer înstelat superb. Arren îl privi îndelungat. Contururile stelelor i se păreau cunoscute, ca și când le-ar mai fi văzut înainte, ca și cum le-ar fi știut toată viața.

Când se întinse să doarmă, se-ntoarse cu fața înspre sud și acolo, sus pe cer, peste marea goală, ardea steaua Gobardon. Sub ea erau celelalte două cu care forma un triunghi, iar sub acestea, răsăriră alte trei în linie dreaptă, formând un triunghi mai mare. Apoi, eliberându-se din strânsoarea câmpiilor apoase de negură și argint, altele două urmară în trecerea nopții. Erau galbene ca și Gobardon, deși mai pale, înclinându-se de la dreapta la stânga, de la baza din dreapta a triunghiului. Răsăriseră opt din cele nouă stele care-ar fi trebuit să contureze forma unui om sau runa hardică Agnen. Lui Arren nu i se părea că aducea a om, doar dacă nu era unul deformat, așa cum sunt formele stelelor. Dar runa era clară, cu brațele încârligate și trăsătura crucișă, cu toate părțile în afară de picior, ultimul contur care mai lipsea, steaua care nu răsărise încă.

Căutând-o cu privirile, Arren adormi.

În zori, când se trezi. *Orizont* se-ndepărtase și mai mult de Obehol. Ceața ascundea țărmurile și nu se zăreau decât vârfurile munților și-apoi se subție ca un abur peste apele viorii din sud, stingând ultimele stele.

Își privi tovarășul. Șoimanul respira inegal, ca atunci când durerea se zbate sub pojghița somnului și nu reușește s-o răzbată. Chipul îi era ridat și îmbătrânit în lumina rece și fără umbre. Privindu-l, Arren văzu în el un om rămas fără nici o putere, fără vrăjitorie, fără vlagă, fără tinerețe, fără nimic. Nu-l salvase pe Sopli și nici nu se ferise de suliță. Adusese primejdia asupra lor și nu-i salvase. Acum Sopli era mort, el însuși era pe moarte, iar Arren va muri. Din vina acestui om și în van, degeaba.

Altfel îl privi Arren cu ochii limpezi ai disperării și nu văzu nimic.

Nu mai stăruia în el amintirea fântânii de sub scoruș sau lumina magică albă de pe corabia de sclavi din ceață, sau livezile în paragină din Casa Vopsitorilor. Nu se trezi în el nici urmă de mândrie sau de stăruință a voinței. Urmări sosirea zorilor peste marea liniștită, unde valuri întinse și joase se unduiau colorate ca ametistul pal și era totul ca într-un vis, palid, fără vreo ancoră în forța realității. Iar în adâncurile visării și ale mării, nu era nimic, doar un abis, un gol. Nu

erau adâncuri.

Barca înainta întrerupt și încet, după bunul plac al vântului. În urmă, culmile din Obehol, de unde venea vântul, se înnegreau micșorându-se tot mai mult. Vântul împingea barca mai departe de uscat, departe de lume, în largul mării.

CAPITOLUL 8
COPII DIN MAREA LARGĂ

CĂTRE MIJLOCUL ACELEI ZILE ȘOIMANUL începu să se miște și ceru apă. După ce bău întrebă:

— Încotro ne-ndreptăm?

Vela era întinsă deasupra lui și barca se cufunda ca o rândunică în valurile lungi.

— Înspre vest și aproape nord[3].

— Mi-e frig – zise Șoimanul. Soarele dogorea, umplând barca cu căldură.

Arren nu spuse nimic.

— Încearcă să o ții către vest. Wellogy, la vest de Obehol. Acostează acolo. Avem nevoie de apă.

Băiatul privi înainte, peste marea goală.

— Ce se întâmplă, Arren?

Nu spuse nimic.

Șoimanul încercă să se ridice și nereușind, încercă să apuce toiagul care stătea lângă cutia cu unelte. Dar era departe de el și, când încercă să vorbească din nou, cuvintele i se opriră pe buzele uscate. Sângele-i țâșni iar sub bandajul îmbibat și incrustat, lăsând un fir purpuriu ca de păianjen pe pielea închisă de pe pieptul său. Trase brusc aer în piept și-și închise ochii.

Arren îl privi, fără să simtă ceva și nu stărui cu privirea. Merse în față și-și reluă poziția ghemuită de la proră, privind ațintit înainte. Avea gura foarte uscată. Vântul de est care bătea acum contant pe marea largă era uscat ca un vânt din deșert. Nu mai erau decât două sau trei căni de apă în butoiul lor, dar în mintea lui Arren acestea erau pentru Șoiman și nu pentru el. Nici nu se gândise să bea din apa aceea. Întinsese undițe, căci învățase de când plecaseră din Lorbanery că peștele crud ține și de sete și de foame, dar nu reușise niciodată să prindă ceva cu ele. Nu conta. Barca se mișca pe deșertul de apă. Soarele se mișca încet peste barcă, de la est înspre vest, câștigând până la urmă cursa pe toată întinderea cerurilor.

O dată i se păru că vede o culme albastră la sud care-ar fi putut fi pământ sau un nor. De câteva ore, barca plutise oarecum vest-nord-

vest timp de câteva ore. Nu încercă să schimbe ruta și să întoarcă, ci o lăsă să înainteze liberă. Pământul acela ar fi putut să fie real sau să nu fie, nu conta. Pentru el toată gloria vastă și aprigă a vântului, a luminii și a oceanului era palidă și falsă.

Se lăsă întunericul, apoi veni iar lumina, apoi iar întunericul, apoi lumina, ca bătăi de tobă pe pânza strâns întinsă a cerului.

Își lăsă mâna în apă pe-o parte a bărcii. Pentru o clipă își văzu clar mâna de un verde pal sub apa vie. Se aplecă și supse umezeala de pe degete. Apa era amară și-i ardea dureros buzele, dar o mai făcu o dată. Apoi i se făcu rău și se aplecă să vomite, dar nu simți decât puțină fiere arzându-i gâtlejul. Nu mai avea apă să-i dea Șoimanului și-i era teamă să se apropie de el. Zăcea pe jos, tremurând în ciuda căldurii. Totul era liniștit, uscat și strălucitor, îngrozitor de strălucitor. Își feri ochii de lumină.

STĂTEAU ÎN BARCĂ ALĂTURI DE EI, trei bărbați subțiri ca trestia și costelivi, cu ochii mari, ca niște bâtlani sau cocori întunecați și stranii. Aveau vocile subțiri, ca ale păsărilor. Nu-i înțelegea. Unul dintre ei îngenunche deasupra sa cu o bășică închisă la culoare pe braț și o înclină în gura lui Arren. Era apă. Băiatul bău cu nesaț, se înecă, bău iar până goli bășica. Apoi se uită în jur și se chinui să se ridice în picioare, repetând. *Unde e? Unde e?,* căci alături de el, în *Orizont,* nu erau decât cei trei bărbați stranii și slabi.

Îl priveau și nu-l înțelegeau.

— Celălalt – croncăni, cu gâtlejul uscat și buzele înțepenite și crăpate, incapabile să formeze cuvintele – prietenul meu...

Unul dintre ei îi înțelese frământarea dacă nu cuvintele, și punându-i mâna ușoară pe braț, arătă cu cealaltă:

— Acolo – spuse liniștitor.

Arren privi într-acolo. Și văzu, înaintea bărcii și la nord de ea, o mulțime de plute, unele adunate aproape una de alta și altele răsfirate pe mare. Pluteau ca frunzele de toamnă căzute pe un lac. Joase, în mijlocul fiecăreia erau ridicate una sau două colibe ori adăposturi, iar altele aveau înălțate catarge. Pluteau ca frunzele, ridicându-se și coborând foarte ușor când marile valuri ale oceanului vestic treceau pe sub ele. Culoarele de apă dintre ele luceau ca argintul, iar peste ele tronau nori de ploaie imenși, violeți și aurii, întunecând asfințitul.

— Acolo – spuse bărbatul, arătând către o plută mare lângă *Orizont.*

— E viu?

Îl priviră cu toţii şi înţeleseră în sfârşit.

— Viu, este viu.

La auzul acelor cuvinte, Arren începu să plângă, suspinând fără lacrimi şi unul dintre ei îl apucă de încheietură cu o mână fermă şi subţire, îl trase afară din Orient şi-l aduse pe o plută de care fusese legată barca lor. Pluta era atât de mare şi stabilă încât nici măcar nu se înclină în apă când păşiră pe ea. Bărbatul îl conduse pe Arren pe ea, iar un altul întinse o cange grea cu un dinte de balenă curbat în vârf şi trase către ei o plută din apropiere, până când putură să păşească peste distanţa dintre ele. Îl duse pe Arren la un adăpost sau cabină, deschisă pe o parte şi închisă cu paravane ţesute pe celelalte trei.

— Întinde-te – îi spuse, şi mai mult Arren nu mai ştiu.

STĂTEA ÎNTINS PE SPATE ŞI SE UITA ÎN SUS la un acoperiş aspru şi verde, presărat cu puncte mici de lumină. Avea impresia că era în livezile de mere din Semermine, unde prinţii din Enlad îşi petreceau verile, pe dealurile din spatele Berilei. I se părea că stă întins în iarba înaltă din Semermine, privind lumina soarelui printre crengile cu mere.

După un timp auzi apa pleznind şi lovind în golurile de sub plută şi vocile subţiri ale plutaşilor vorbind într-un fel de hardică pe care o vorbeau cu toţii în Arhipelag, dar mult schimbată în sunete şi cadenţe, astfel încât se înţelegea greu. Ştiu atunci că se afla dincolo de Arhipelag, dincolo de Capăt şi de toate insulele, pierdut în marea largă. Dar, totuşi, nu se simţea tulburat, întins confortabil de parcă ar fi stat în iarba livezilor de acasă.

După o vreme se gândi că ar trebui să se ridice şi, ridicându-se, văzu că avea corpul foarte slăbit şi ars de soare, iar picioarele-i erau nesigure, dar se putea încă sprijini pe ele. Dădu la o parte perdeaua din care erau făcuţi pereţii adăpatului şi ieşi la lumina după-amiezii. Plouase în timp ce dormise. Lemnul din care era făcută pluta, gros şi neted, din buşteni pătraţi, se îmbina bine şi era călăfătuit, închis la culoare datorită umezelii, iar părul oamenilor slabi şi îmbrăcaţi doar pe jumătate era negru şi ud de la ploaie. Dar cerul era pe jumătate curat înspre vest, acolo unde stăruia soarele şi norii călătoreau acum departe spre nord-est în grămezi de argint.

Unul dintre bărbaţi se apropie cu grijă de Arren, oprindu-se la câţiva paşi de el. Era zvelt şi mic de statură, nu mai înalt decât un băiat de doisprezece ani. Avea ochii alungiţi, mari şi înnegurаţi. Purta o suliţă cu vârful ascuţit de fildeş. Arren îi spuse:

— Îți datorez viața mea, ție și oamenilor tăi.

Omul încuviință din cap.

— Poți să mă duci la tovarășul meu?

Întorcându-se, plutașul își ridică vocea într-un strigăt ascuțit și sfredelitor, ca țipătul unui pescăruș. Apoi se așeză pe vine, ca și când ar fi așteptat, iar Arren făcu la fel.

Plutele aveau catarge, deși talpa de catarg a plutei pe care stăteau nu era fixată. Pe acestea puteau fi ridicate vele, mici față de lățimea bărcii. Velele erau dintr-un material maroniu, nu de pânză sau de in, ci dintr-un material fibros care arăta de parcă n-ar fi fost țesut ci bătut, așa cum se face postavul. Cam la un sfert de milă depărtare, vela maronie de pe parâma uneia din plute fu coborâtă și pluta-și croi încet drum, proptindu-se și prinzându-se cu cangea de plutele din cale, până se opri alături de cea pe care era Arren. Când mai erau doar câțiva pași între ele, cel de lângă Arren se ridică și sări cu ușurință pe cealaltă. Arren făcu la fel și aterizâ ciudat în mâini și picioare. Nu mai avea avânt în genunchi. Se ridică și văzu că omulețul se uita la el, nu amuzat, ci aprobator. Calmul lui Arren îi câștigase evident respectul.

Această plută era mai mare și mai deasupra apei decât oricare alta, făcută din bușteni lungi de patruzeci de picioare și lați de patru sau cinci picioare, înnegriți și neteziți de uzură și de vreme. Statui de lemn sculptate ciudat stăteau în jurul celor câteva adăposturi sau îngrădituri și în fiecare dintre cele patru colțuri era înălțat câte un stâlp înalt pe care se adunaseră smocuri de pene. Cel care-l îndrumase îl duse la cel mai mic dintre adăposturi și acolo-l văzu pe Șoiman dormind.

Arren se așeză înăuntru în adăpost. Bărbatul se întoarse la cealaltă plută și nimeni nu veni să-l deranjeze. Cam după o oră, o femeie îi aduse de mâncare, un fel de tocană de pește rece cu bucăți de ceva transparent în ea, sărată, dar gustoasă și o cană mică de apă stătută, cu gust picant de la calafatul butoiului. Își dădu seama, din modul cum îi dădu apa că-i dădea o comoară, ceva ce trebuia onorat. O bău respectuos și nu mai ceru alta, deși ar fi băut încă de zece ori pe atât.

Umărul Șoimanului fusese bandajat cu pricepere. Dormea adânc și ușor. Când se trezi, avea ochii limpezi. Se uită la Arren și zâmbi, cu zâmbetul duios și vesel ce părea mereu surprinzător pe chipul său aspru. Lui Arren îi veni din nou să plângă. Își puse mâna pe mâna Șoimanului și nu spuse nimic.

Unul dintre plutași se apropie și se lăsă pe vine, la umbra

adăpostului mare din apropiere. Părea să fie un fel de templu, cu un model pătrat foarte complex deasupra intrării și cu proptelele ușii făcute din bușteni sculptați în formă de balene cenușii scufundându-se. Acest bărbat era scund și slab ca și ceilalți, cu corp de băiat, dar trăsăturile feței îi erau puternice și însemnate de trecerea anilor. Nu purta decât o pânză în jurul mijlocului, dar demnitatea îl înveșmânta din plin.

— Trebuie să doarmă – spuse el, iar Arren îl lăsă pe Șoiman și veni la el.

— Tu ești căpetenia acestor oameni – zise Arren, recunoscând un prinț când îl vedea.

— Așa e – spuse omul, încuviințând scurt din cap.

Arren stătea înaintea lui, drept și nemișcat. Acum ochii întunecați ai omului îi întâlniră scurt pe ai săi.

— Și tu ești o căpetenie – observă el.

— Așa e – răspunse Arren. I-ar fi plăcut mult să știe cum își dăduse plutașul seama, dar rămase nepăsător. – Dar îmi servesc stăpânul de acolo.

Căpetenia plutașilor spuse ceva ce Arren nu înțelese deloc. Anumite cuvinte se schimbau prea mult ca să le poată recunoaște sau erau unele nume pe care nu le știa. Apoi spuse:

— De ce ați venit la Balatran?

— Am venit într-o căutare...

Dar Arren nu știa cât să spună sau ce să spună. Tot ce se întâmplase și motivul căutării lor i se părea că se petrecuseră cu mult timp în urmă și îi era confuz în minte. Într-un sfârșit spuse:

— Am ajuns la Obehol. Ne-au atacat când am tras la țărm. Domnul meu a fost rănit.

— Iar tu?

— Eu nu am fost – zise Arren – și stăpânirea de sine pe care o învățase în copilăria sa la curte îi fură de folos. – Dar a fost, a fost ceva ca o nebunie. Unul care a fost cu noi s-a înecat. A fost un fel de teamă... – Se opri și rămase tăcut.

Căpetenia îl privi cu ochi negri și opaci. Într-un sfârșit spuse:

— Atunci ați ajuns aici din întâmplare.

— Da. Ne aflăm încă în Capătul Sudic?

— În Capăt? Nu. Insulele... – căpetenia își mișcă spatele zvelt, desenă cu mâna neagră un arc, nu mai mult de un sfert de busolă, de la nord la est. – Insulele sunt acolo – spuse el. – Toate insulele.

Apoi, arătând înaintea lor către mare, acolo unde se lăsa

înserarea, de la nord-vest la sud, spuse:

— Marea.

— Din ce ținut ești, domnule?

— Din nici unul. Noi suntem Copiii din Marea Largă.

Arren îi privi chipul pătrunzător. Privi în jur la pluta aceea mare, cu templul și idolii săi înalți, fiecare sculptat dintr-un singur copac, cu zeități mari care erau un amestec de corpuri de delfini, pești, oameni și păsări de mare. Se uită la oamenii ocupați cu munca lor, cu țesutul, cioplitul, pescuitul, gătitul pe platformele ridicate, îngrijind copiii, apoi la celelalte plute, cel puțin șaptezeci, împrăștiate peste apă într-un cerc mare, poate și de o milă împrejur. Era un oraș: fumul se ridica în fire subțiri din casele depărtate, cu vocile copiilor înălțându-se pe adierile vântului. Era un oraș, iar sub podelele sale era abisul.

— Nu acostați niciodată? – întrebă încet băiatul.

— O dată în fiecare an. Mergem la Duna cea Lungă. Acolo tăiem lemne și reparăm plutele. Asta facem toamna, apoi urmăm balenele cenușii înspre nord. Iarna ne despărțim, fiecare plută de una singură. Primăvara ne reîntâlnim la Balatran. Atunci mergem de pe o plută pe alta, se leagă cununii și se ține Dansul cel Lung. Acestea sunt Căile din Balatran. De aici marii curenți ne duc către sud. Vara plutim spre sud pe marele curent până le vedem pe Cele Mărețe, balenele cenușii, întorcându-se la nord. Apoi ne ținem după ele, întorcându-ne, în sfârșit, la plajele din Emah, pe Duna ce Lungă, pentru o vreme scurtă.

— Este minunat, domnul meu – spuse Arren. – N-am auzit niciodată de un neam ca al vostru. Casa mea este foarte departe de aici. Dar și acolo, pe insula Enlad, sărbătorim Dansul cel Lung în seara solstițiului de vară.

— Bateți pământul cu picioarele și-l faceți sigur – spuse căpetenia sec. – Noi dansăm pe marea adâncă.

După un timp întrebă:

— Cum se numește domnul tău?

— Șoimanul – îi răspunse Arren.

Căpetenia repetă silabele care clar nu aveau nici un înțeles pentru el. Iar asta, mai mult decât orice alt lucru, îl făcu pe Arren să înțeleagă că povestea era adevărată, iar acești oameni trăiau pe mare an după an, în marea largă dincolo de orice bucată de uscat sau urmă de pământ, dincolo de zborul păsărilor de uscat, în afara celor știute de oameni.

— Avea moarte în el – spuse căpetenia. – Trebuie să doarmă. Întoarce-te la pluta lui Stea. Voi trimite după tine.

Se ridică în picioare. Deşi perfect sigur de el însuşi, nu prea ştia ce anume era Arren, dacă să se parte cu el ca şi cu un egal sau ca şi cu un simplu băiat. În această situaţie, Arren preferă ultima variantă şi acceptă să plece, dar acum avea o problemă la rândul său pentru că plutele se depărtaseră din nou şi o sută de iarzi de apă mătăsoasă susurau între ele.

Căpetenia Copiilor din Marea Largă îi mai spuse o dată, scurt:

— Înoată.

Arren se lăsă gingaş în apă. Răcoarea apei era plăcută pe pielea sa arsă de soare. Înotă până la cealaltă plută şi se urcă târâş pe ea. Un grup de vreo cinci sau şase copii îl urmăreau cu interes vădit. O fetiţă foarte mică spuse:

— Înoţi ca un peşte în cârlig.

— Dar cum ar trebui să înot? – întrebă Arren puţin jignit, dar politicos.

Într-adevăr n-ar fi putut să fie necuviincios cu o fiinţă atât de mică. Arăta ca o statuetă lustruită din lemn de mahon, fragilă, desăvârşită.

— Uite aşa – ţipă ea şi se scufundă ca o focă în strălucirea orbitoare a tulburării de ape. Doar după mult timp şi la o distanţă de necrezut o auzi ţipând ascuţit şi-i văzu capul negru şi umed deasupra apei.

— Haide – zise un băiat care era cam de vârsta lui Arren, deşi nu arăta de mai mult de doisprezece ani la statură şi după forma corpului. Un băiat cu chipul grav, cu un crab albastru tatuat pe tot spatele. Se scufundă şi se scufundară toţi, chiar şi cea mică de trei ani. Aşa că Arren se văzu nevoit să facă la fel şi încercă să nu stropească.

— Ca un ţipar – zise băiatul, venind aproape de umărul lui.

— Ca un delfin – spuse o fată drăguţă cu zâmbet frumos şi dispăru în adâncuri.

— Ca mine – chiţăi fetiţa de trei ani, plutind ca o sticlă.

ÎN SEARA ACEEA PÂNĂ TÂRZIU ŞI A DOUA ZI, lungă, aurie, şi în zilele ce urmară, Arren înotă, vorbi şi lucră cu tinerii de pe pluta lui Stea. Iar din toate întâmplările călătoriei sale din dimineaţa echinocţiului, când el şi Şoimanul plecară de la Roke, aceasta i se păru într-un fel cea mai ciudată, căci nu avea nimic de-a face cu ceea ce văzuse în toate călătoriile din viaţa sa; şi încă mai puţin cu ce urma să vină. Noaptea, când se întindea să doarmă sub stele, printre ceilalţi, gândea: *e ca şi cum aş fi murit şi asta ar fi viaţa de după, aici la lumina*

soarelui, dincolo de capătul lumii, printre fiii și fiicele mării...

Înainte să doarmă, privea înspre sudul îndepărtat, la steaua galbenă și la forma Runei Sfârșitului și o vedea mereu pe Gobardon și tot mai puțin din triunghiul mai mare. Dar acum răsărea mai târziu și nu-și putea ține ochii deschiși până când întreaga formă se desprindea de orizont. Noaptea și ziua plutele înaintau, spre sud, dar marea nu se schimba niciodată, fiindcă ceea ce se schimbă mereu nu se schimbă de fapt. Ploile furtunoase de mai trecură și noaptea străluceau stelele, iar ziua întreagă strălucea soarele.

Știa că viața lor nu putea fi trăită veșnic în această visare, întrebă cum era iarna și-i povestiră de ploile lungi și de valurile mari, de plutele singure, fiecare separată de celelalte, plutind și afundându-se în întunericul cenușiu, săptămână după săptămână după săptămână. Iarna trecută, într-o furtună care ținu o lună întreagă, văzuseră valuri atât de mari încât, spuneau ei, erau ca *norii de furtună,* căci nu văzuseră vreodată dealuri. De pe creasta unui val se vedea următorul, imens, la multe mile depărtare, alergând enorm spre ei. *Puteau plutele să răzbească în astfel de ape?,* întrebă el și-i răspunseră că puteau, dar nu de fiecare dată. Primăvara, când se adunau la Drumurile din Balatran, două, trei sau șase plute lipseau...

Se căsătoreau de foarte tineri. Bleucrab[4], băiatul care avea un tatuaj cu crab și fata cea frumușică, Albatross[5], erau soț și soție, deși el avea doar șaptesprezece ani, iar ea cu doi mai puțin. Erau multe astfel de căsătorii între plute. Mulți copilași se târau și începeau să meargă de-a lungul plutelor, legați cu lese lungi de cei patru stâlpi ai adăpostului din mijloc, toți târându-se sub el în căldura zilei și dormind răsuciți în grămăjoare. Copiii mai mari îi îngrijeau pe cei mici, iar bărbații și femeile își împărțeau toate sarcinile. Cu toții strângeau pe rând lungile alge cu frunze maronii, algele *nilgu* din Căi, franjurate ca ferigile și lungi de optzeci sau o sută de picioare. Toți munceau împreună la bătutul algelor *nilgu* pe care le făceau postav, la împletitul fibrelor aspre pentru frânghii sau năvoade, la pescuitul și uscatul peștelui, la cioplitul fildeșului balenelor în unelte și la toate celelalte sarcini de pe plute. Dar își găseau mereu timp să înoate și să discute și niciodată un timp precis până când să termine o sarcină. Nu știau de ore, doar de zile întregi și nopți întregi. După câteva astfel de zile și nopți, lui Arren i se părea că trăise pe plută de zile nenumărate, iar Obehol fusese doar un vis, iar în urmă rămăseseră vise și mai neclare cum că trăise și fusese prinț în vreo altă lume pe un pământ numit Enlad.

Când în sfârșit fu chemat la pluta căpeteniei, Șoimanul îl privi o vreme și-i spuse:

— Arăți ca acel Arren pe care l-am văzut în Curtea Fântânii: zvelt ca o focă aurită. Îți merge bine aici, băiete.

— Așa e, domnul meu.

— Dar unde ne aflăm? Am lăsat ținuturile în urma noastră. Am navigat afară de pe cuprinsul hărților. Cu mult timp în urmă am auzit povestea Oamenilor Plutași, dar am crezut că nu era decât încă o poveste din Capătul Sudic, o fantezie fără consistență. Și iată-ne, totuși, salvați de acea fantezie, salvați de un mit.

Zâmbea în timp ce vorbea, de parcă ar fi luat și el parte la viața aceea ușoară în afara timpului, sub lumina verii. Dar fața îi era trasă și ochii-i erau învăluiți într-o negură fără urmă de lumină. Arren observă asta și se hotărî să ia lucrurile în piept.

— Te-am trădat – spuse și apoi se opri. – Ți-am trădat încrederea în mine.

— Cum așa, Arren?

— Acolo... la Obehol, când măcar pentru o dată ai avut nevoie de mine. Ai fost rănit și aveai nevoie de ajutorul meu. Iar eu n-am făcut nimic. Barca plutea în derivă, iar eu am lăsat-o să plutească. Tu erai copleșit de durere, iar eu n-am făcut nimic să te ajut. Am văzut pământul... am văzut pământul și nici măcar n-am încercat să întorc barca...

— Taci, băiete – spuse magul cu asemenea tărie încât Arren îl ascultă. Apoi: – Spune-mi la ce te gândeai în momentele acelea.

— La nimic, lordul meu... la nimic. M-am gândit că nu mai era nimic de făcut. Am crezut că ți-ai pierdut toată vrăjitoria – ba mai rău, că nu ai avut-o niciodată. Că m-ai păcălit.

Îl năpădi sudoarea pe frunte și trebui să-și forțeze vocea, dar continuă.

— Îmi era frică de tine. Mi-era frică de moarte. Îmi era atât de frică încât nu-mi venea să te privesc, căci puteai să fii pe moarte. Nu eram în stare să mă gândesc la nimic, decât că era... era o cale ca eu să nu mor, dacă reușeam s-o găsesc. Dar în tot acest timp viața se scurgea, de parcă exista o rană mare și sângele curgea din ea, o rană ca a ta. Iar eu n-am făcut nimic, nimic, doar am încercat să mă ascund de teama de a muri.

Se opri, căci îi era greu să spună adevărul cu voce tare. Nu se oprise de rușine, ci din cauza fricii, aceeași frică. Știa acum de ce viața liniștită pe care o ducea pe plute, pe mare și sub lumina soarelui, i se

părea ca o viață de apoi sau un vis, ireală. I se părea altfel pentru că în adâncul inimii știa că realitatea era goală. Fără viață sau căldură sau sunete, fără rost. Nu existau înălțimi sau adâncuri. Toată această joacă splendidă de forme și lumini și culoarea mării și culoarea din ochii oamenilor, nu era mai mult decât atât. Un joc al iluziilor deasupra vidului puțin adânc.

Toate acestea trecură și rămase lipsa oricărei forme și frigul. Nimic altceva.

Șoimanul îl privi, iar el privi în jos, evitându-i privirea. Dar, pe neașteptate, o mică voce curajoasă sau batjocoritoare îi vorbi lui Arren în minte. Era arogantă și nemiloasă și-l certa: *Laşule! Laşule! Vrei să pierzi și ocazia asta?*

Așa că privi în sus, cu un efort mare al voinței și întâlni ochii tovarășului său.

Șoimanul își întinse mâna și-l apucă cu putere, astfel încât se atinseră cu mâinile și cu privirile. Rosti numele adevărat al lui Arren, ce nu-l mai rostise vreodată: *Lebannen.* Îl rosti din nou:

— Tu ești Lebannen și tu exiști. Nu există siguranță și nu există sfârșit. Cuvântul trebuie auzit în tăcere. Trebuie să fie întuneric ca să se poată vedea stelele. Dansul este dansat mereu deasupra locului gol, deasupra teribilului abis.

Arren își încleștă mâinile și își aplecă fruntea până când i se lipi de mâna Șoimanului.

— Nu am fost demn de tine – zise – și te voi dezamăgi din nou și mă voi dezamăgi și pe mine însumi. Nu am destulă forță!

— Ba ai.

Vocea magului era blândă, dar sub blândețea sa era aceeași asprime ca în vocea ce se ridicase în adâncul rușinii lui Arren și-l luase la rost.

— Ceea ce iubești, vei iubi. Ceea ce începi, vei duce la bun sfârșit. Ești cel ce împlinește speranța. Ești de încredere. Dar cei șaptesprezece ani ai tăi nu te prea pot apăra încă în fața disperării... Gândește-te, Arren. Să refuzi moartea înseamnă să refuzi viața.

— Dar am căutat moartea – a ta și a mea! – Arren își înălță capul și-l privi mirat pe Șoiman. – La fel ca și Sopli când s-a înecat.

— Sopli nu căuta moartea. Încerca să scape de ea și de viață. Căuta siguranța, sfârșitul fricii, al fricii de moarte.

— Dar există... există o cale. Există o cale dincolo de moarte. Înapoi la viață. Înapoi la viață după moarte, viața fără de moarte. Asta căutau Hare și Sopli, cei ce erau vrăjitori. Asta căutăm și noi. Tu... tu

trebuie să știi mai bine decât oricine... trebuie să știi de această cale.

Mâna puternică a magului era încă pe a lui.

— Nu știu – spuse Șoimanul. – Da, știu ce încearcă ei să descopere. Dar știu că e o minciună. Ascultă-mă, Arren. Vei muri într-o zi. Nu vei trăi pentru totdeauna, nici un om și nici un lucru nu trăiesc veșnic. Nimic nu este nemuritor. Doar nouă ne este dat să știm că trebuie să murim. Iar acesta este un dar însemnat, darul individualității. Căci avem doar ceea ce știm că trebuie să pierdem, ceea ce suntem dispuși să pierdem... acea conștiință de sine care este suferința noastră, dar și comoara, umanitatea noastră, nu durează. Se schimbă, se pierde ca un val pe mare. Ai vrea ca marea să înceteze să se miște, iar valurile să se sfârșească, doar ca să salvezi un singur val, să te salvezi pe tine? Ai renunța la îndemânarea mâinilor tale și la pasiunea inimii, la lumina răsăritului și a asfințitului doar ca să-ți cumperi siguranța – să fii veșnic în siguranță? Asta încearcă ei să facă în Wathort și Lorbanery și prin alte părți. Acesta este mesajul pe care l-au auzit cei care știu cum să asculte: negând viața poți ajunge să negi moartea și să trăiești veșnic! Iar eu nu aud mesajul, Arren, pentru că aleg să nu-l aud. Eu nu ascult îndemnul disperării. Sunt surd, sunt orb. Tu ești cel care mă călăuzește. Tu, cu inocența și curajul tău, cu nesocotința și loialitatea ta, tu ești călăuza mea – copilul pe care l-am trimis înaintea mea în întuneric. Frica și durerea ta sunt cele pe care le urmez. Credeai că sunt aspru cu tine, Arren, dar n-ai știut cât de aspru. Mă folosesc de iubirea ta așa cum un om arde o lumânare, o lasă să ardă, să-i poată lumina pașii. Și trebuie să mergem mai departe. Trebuie să continuăm. Trebuie să mergem până la capăt. Trebuie să ajungem la locul unde marea seacă și bucuria se scurge, locul unde groaza de moarte te atrage.

— Unde este acest loc, domnul meu?

— Nu știu.

— Nu te pot conduce acolo. Dar te voi însoți.

Privirea magului ațintită asupra sa era sumbră, de nepătruns.

— Dar dacă greșesc din nou și te trădez...

— O să am încredere în tine, fiul lui Morred.

Tăcură amândoi.

Deasupra lor, idolii sculptați se clătinau ușor pe fondul cerului albastru din sud. Întruchipau corpuri de delfin, aripi închise de pescăruși, chipuri umane cu ochi pătrunzători din scoici.

Șoimanul se ridică cu greu, căci rana îi era încă departe de fi vindecată.

— M-am săturat să stau ţintuit locului – zise. – O să mă îngraş de atâta stat.

Începu să păşească de-a lungul plutei, iar Arren i se alătură. Vorbiră puţin în timp ce mergeau. Arren îi povesti magului cum îşi petrecea zilele, cine erau prietenii lui dintre oamenii plutaşi. Neastâmpărul Şoimanului era mai mare decât forţa sa, care-l lăsă în curând. Se opri lângă o fată care ţesea *nilgu* la războiul de ţesut în spatele Casei Celor Măreţe şi-i ceru să meargă după căpetenie, apoi se întoarse la adăpost. Căpetenia veni la el, salutându-l cuviincios, iar magul făcu la fel. Se aşezară pe jos împreună, toţi trei, pe covoarele pestriţe din piele de focă din adăpost.

— M-am gândit – începu căpetenia, rar şi cu o solemnitate politicoasă – la lucrurile pe care mi le-ai spus, la cum unii cred că se pot întoarce din moarte în corpurile lor şi cum, încercând să facă asta, uită să se închine zeilor, îşi neglijează corpurile şi îşi pierd minţile. Acesta este un lucru rău şi o mare nebunie. De asemenea, m-am gândit ce ar avea de-a face cu noi. Noi nu avem nici o legătură cu ceilalţi oameni, cu insulele şi căile lor, cu ceea ce fac şi desfac ei. Noi trăim pe mare, iar vieţile noastre sunt ale mării. Nu sperăm să-i salvăm, nu încercăm să-i dăm pierzaniei. Nebunia nu ajunge până aici. Noi nu mergem pe uscat şi nici oamenii uscatului nu vin la noi. Când eram tânăr, vorbeam uneori cu oamenii care veneau cu bărcile la Duna cea Lungă, pe când tăiam buştenii pentru plute şi construiam adăposturile de iarnă. Vedeam adesea pânze din Ohol şi Welwai – (aşa numea el insulele Obehol şi Wellogy) – toamna, pe când urmăream balenele cenuşii. Ne urmăreau deseori plutele de la depărtare, căci noi cunoaştem drumurile şi locurile de întâlnire de pe mare ale Celor Măreţe. Însă doar atunci am apucat să văd oamenii uscatului, iar acum nu mai vin pe aici. Poate că au înnebunit cu toţii şi s-au luptat între ei. Acum doi ani, pe Duna cea Lungă, la nord de Welwai, am văzut timp de trei zile fumul unui mare incendiu. Iar şi de-ar fi să fie aşa, ce să însemne asta pentru noi? Noi suntem Copiii din Marea Largă. Noi urmăm calea mării.

— Cu toate acestea, însă, v-aţi apropiat când aţi văzut barca unor oameni ai uscatului – spuse magul.

— Unii dintre noi au spus că nu este înţelept să o facem şi ar fi lăsat barca să plutească spre capătul mării – răspunse căpetenia cu vocea sa ascuţită, indiferentă.

— Tu nu ai fost unul dintre ei.

— Nu. Eu am spus că, deşi sunt oameni ai uscatului, îi vom ajuta

și așa a fost. Dar noi nu avem nimic de-a face cu sarcina voastră. Dacă există vreo nebunie printre oamenii voștri, voi trebuie să o stăpâniți. Noi urmăm calea Celor Mărețe. Nu vă putem ajuta în căutarea voastră. Sunteți bineveniți, atât cât doriți să rămâneți. Nu mai sunt multe zile până la Dansul cel Lung, iar după el ne întoarcem spre nord, vom urma curentul estic, care ne va aduce îndărăt la apele din preajma Dunei celei Lungi, până la sfârșitul verii. Dacă rămâi cu noi și rana ți se vindecă, atunci va fi bine. Iar dacă îți vei lua barca și vei merge pe drumul tău, la fel de bine va fi și asta.

Magul îi mulțumi, iar căpetenia se ridică, slab și țeapăn ca un bâtlan și-i lăsă singuri.

— În inocență nu există putere împotriva răului – spuse Șoimanul, strâmbându-se puțin. – Dar există putere în ea pentru bine. Vom sta cu ei o vreme, cred, până când mă vindec de slăbiciunea asta.

— E înțelept să facem astfel – spuse Arren.

Slăbiciunea fizică a Șoimanului îl șocase și-l mișcase. Se hotărî să-l protejeze de propria lui energie și neliniște, să insiste să aștepte măcar până se elibera de durere, înainte de a merge mai departe.

Magul îl privi, oarecum surprins de compliment.

— Aceștia sunt oameni buni la suflet – continuă Arren, fără să ia seama la reacția magului. – Par să nu fie atinși de acea boală a sufletului de care sufereau în Orașul Hort și pe celelalte insule. Poate că pe nici una dintre insule nu ne-ar fi ajutat și întâmpinat cu bunăvoința cu care ne-au primit acești oameni rătăcitori.

— Poate că ai dreptate.

— Și duc un trai atât de plăcut pe timpul verii...

— Așa e. Deși să mănânci pește rece toată viața și să nu vezi niciodată un păr în floare sau să bei apa unui izvor învolburat, ar fi, până la urmă, greu de suportat!

Arren se-ntoarse așadar la pluta lui Stea. Lucra și înota și se tolănea alături de ceilalți tineri, vorbea cu Șoimanul în răcoarea serii, dormea sub stele. Zilele se scurgeau încet către Dansul cel Lung din ajunul solstițiului, iar marile plute pluteau alene spre sud pe curenții din marea largă.

CAPITOLUL 9
ORM EMBAR

FĂCLIILE CONTINUARĂ SĂ ARDĂ TOATĂ noaptea, în cea mai scurtă noapte a anului, luminând plutele adunate într-un cerc mare sub cerul înțesat de stelele, astfel încât un inel de focuri strălucea pe mare. Oamenii de pe plute dansau, fără tobe sau flaute, urmând doar ritmul picioarelor goale pe plutele mari, legănarea plutelor și vocile subțiri ale cântăreților ridicându-se plângătoare în imensitatea mării ce le era lăcaș. Era o noapte fără lună, iar corpurile dansatorilor se conturau, întunecate, în lumina stelelor și a făcliilor. Din când în când cineva arunca câte un fulger de lumină țâșnind ca un pește, un tânăr săltând de pe o plută pe alta, cu salturi lungi și înalte, întrecându-se cu ceilalți tineri, încercând să încercuiască întregul inel de plute și să danseze pe fiecare dintre acestea, astfel încât să împlinească cercul înainte de crăpatul zorilor.

Arren dansă cu ei, căci Dansul cel Lung se ține pe flecare insulă din Arhipelag, deși pașii și cântecele pot varia. Dar, pe măsură ce noaptea înainta, mulți dintre dansatori se opriră și se așezară să-i urmărească pe ceilalți sau să moțăie puțin, iar vocile cântăreților deveniră tot mai răgușite. Arren ajunse cu un grup de săritori pe pluta pe care stătea căpetenia și rămase acolo, pe când ceilalți își continuară salturile.

Șoimanul stătea cu căpetenia și cu cele trei soții ale sale, în apropierea templului. Între balenele sculptate ce străjuiau intrarea, stătea un cântăreț a cărui voce puternică nu șovăise deloc pe parcursul nopții. Cânta neobosit, bătând din palme pe bușteni pentru a ține ritmul.

— Despre ce cântă? – îl întrebă Arren pe mag, căci nu reușea să urmărească cuvintele pe care le prelungea, cu triluri și înfloriturii ciudate pe note.

— Despre balenele cenușii și despre albatroși și furtuni... Ei nu cunosc cântecele despre eroi și regi. Nu cunosc numele lui Erreth-Akbe. Mai devreme cânta despre Segoy, cum a creat tărâmurile în mijlocul mării, cam atât își amintesc din tradițiile oamenilor. Însă toate celelalte sunt numai despre mare.

Arren ascultă: îl auzi pe cântăreț imitând țipătul șuierător al delfinului, țesându-și cântecul în jurul acestuia. Scrută profilul Șoimanului ce se contura în lumina torțelor, întunecat și neclintit precum stânca, văzu licărirea umedă din ochii soțiilor căpeteniei în timp ce sporovăiau încet, simți afundarea prelungă și înceată a plutei pe marea tăcută și, încet, încet, alunecă în somn.

Se ridică brusc: cântărețul tăcuse. Nu doar cel lângă care băteau ei, ci toți ceilalți, de pe plutele apropiate și de pe cele îndepărtate. Vocile subțiri se atinseseră precum țipetele îndepărtate ale păsărilor de mare și totul era cufundat în tăcere.

Arren aruncă o privire peste umăr, înspre est, așteptând răsăritul. Dar se vedea doar vechea lună, ce tocmai se înălța, aurie printre stelele de vară.

Apoi, îndreptându-și privirea către sud, o văzu, sus de tot, pe galbena Gobardon și, mai jos, pe cele opt tovarășe ale sale, până la ultima: Runa Sfârșitului, clară și învăpăiată deasupra mării. Iar când se întoarse către Șoiman, văzu că și chipul lui întunecat era întors către aceleași stele.

— De ce te oprești? – îl întrebă căpetenia pe cântăreț. – Nu s-a crăpat încă de ziuă, nu e nici măcar răsăritul.

Bărbatul se bâlbâi, spunând:

— Nu știu.

— Cântă mai departe! Dansul cel Lung nu s-a încheiat.

— Nu știu cuvintele – zise cântărețul, iar vocea îi devenise tot mai ascuțită, parcă cuprinsă de teroare. – Nu pot cânta. Am uitat cântecul.

— Atunci cântă altul.

— Nu mai sunt alte cântece. S-a terminat – urlă cântărețul și se aplecă înainte până ce ajunse să se ghemuiască pe punte. Iar căpetenia se uită la el cuprins de mirare...

Plutele se legănau sub torțele ce sfârâiau în tăcere. Tăcerea oceanului ferecase micul freamăt de viață și lumină, înghițindu-l. Nici un dansator nu se mișca.

Lui Arren i se păru atunci că splendoarea stelelor pălise și, totuși, dinspre răsărit nu răzbătea nici o geană de lumină. Îl cuprinse oroarea și gândi: *Nu va mai fi răsărit. Nu va mai fi.*

Magul se ridică în picioare. În acel moment, o lumină slabă, albă și rapidă, fulgeră de-a lungul toiagului său, arzând mai puternic în runa argintată încrustată în lemnul toiagului.

— Dansul nu s-a încheiat – zise el – și nici noaptea. Arren, cântă.

Arren ar fi vrut să spună: *Nu pot, domnul meu!,* dar, în schimb, își înălță privirea către cele nouă sttele dinspre sud, trase adânc aer în piept și cântă. La început vocea-i fu înceată și răgușită, dar pe măsură ce cânta devenea tot mai puternică. Iar cântecul era cel mai străvechi dintre toate, cel despre Nașterea lui Ea și despre echilibrul dintre întuneric și lumină și despre tărâmurile verzi pe care le făcuse cel ce rostise Primul Cuvânt, Cel Dintâi Lord, Segoy.

Înainte de sfârșitul cântecului, cerul deveni mai palid, de un verde-albăstrui, și doar luna și Gobardon continuată să strălucească stins. Torțele șuierau în vântul răsăritului. Apoi, sfârșind cântecul, Arren căzu în tăcere. Iar dansatorii, care se adunaseră să-l asculte, se întoarseră numaidecât, sărind de pe o plută pe alta, pe când lumina dinspre răsărit devenea tot mai puternică.

— Frumos cântec – zise căpetenia. Vocea-i era nesigură, deși se străduia să vorbească pe un ton nepăsător. – N-ar fi fost bine să încheiem Dansul cel Lung înainte să fi fost complet. O să am grijă ca leneșii aceia de cântăreți să fie loviți cu bice de *nilgu.*

— Mai degrabă alină-i – îl sfătui Șoimanul. Era tot în picioare, iar vocea-i era poruncitoare. – Nici un cântăreț nu ar alege tăcerea. Vino cu mine, Arren.

Se întoarse către adăpost, iar Arren îl urmă. Dar ciudățenia acelui răsărit nu se terminase, căci chiar atunci, când creasta estică a mării devenise albicioasă, o pasăre mare veni în zbor dinspre nord, atât de sus pe cer încât aripile-i captau razele de soare ce nu luminaseră lumea încă și loveau aerul cu bătăi aurite. Arren strigă, arătând înspre pasăre. Magul își ridică privirea, cuprins de uimire. Apoi chipu-i deveni aprig și triumfător și începu să strige: *Namhietha arw Ged arkvaissa!,* care în Limba Facerii înseamnă: *Dacă îl cauți pe Ged, aici îl găsești.*

Precum coboară un fir de plumb aurit, cu aripile desfășurate larg și în sus, imens și tunător, cu gheare ce puteau apuca un bou ca pe un șoarece, cu o spirală învăpăiată de fum ce țâșnea prin nările-i prelungi, dragonul se lansă în picaj ca un șoim asupra plutei ce se legăna.

Plutașii începură să urle, unii dintre ei se ghemuiră la pământ, alții se aruncară în apă, iar câțiva rămaseră nemișcați, privind cuprinși de o mirare mai puternică decât frica.

Dragonul plutea amenințător deasupra lor. Imensele aripi membranoase măsurau cam nouăzeci de picioare de la un capăt la altul și străluceau în lumina soarelui ce abia răsărise de parcă ar fi fost

stropite cu aur, iar lungimea corpului său nu era deloc mai prejos, doar că era mai zvelt, arcuit ca un ogar, cu gheare ca de șopârlă și cu solzi ca de șarpe. De-a lungul spinării înguste se întindea un șir de lănci neregulate, ce aveau forma spinilor de trandafir, dar înspre cocoașa de pe spate erau cam de trei picioare, devenind tot mai mici pe măsură ce coborau, astfel că înspre vârful cozii erau cam de mărimea unei lame mici de cuțit. Spinii aceia erau gri, iar solzii dragonului erau de un cenușiu metalic, cu o mulțime de scânteieri de aur prin ei. Ochii-i erau verzi și crestați.

Mânat de teama pentru oamenii săi într-atât încât uită să se teamă pentru sine, căpetenia plutașilor ieși din adăpost ținând un harpon dintre cele folosite pentru vânatul balenelor, mai lung decât el și cu un vârf mare de fildeș, ghimpat. Cu harponul fixat pe brațul său mic, dar musculos, căpetenia o luă la fugă, luându-și avânt, ca să lovească pântecul îngust, împlătoșat al dragonului, ce plutea deasupra plutei. Trezindu-se din stupoarea ce-l cuprinsese, Arren îl văzu și, aruncându-se înainte, îl prinse de braț și căzură împreună, grămadă.

— Vrei să îl înfurii cu acele tale caraghioase? – gâfâi. – Lasă-l pe Lordul Dragonilor să vorbească mai întâi.

Căpetenia, cu suflul tăiat, se holbă prostit la Arren și la mag și la dragon. Dar nu zise nimic. Și atunci dragonul vorbi.

Nimeni dintre cei de față, în afară de Ged, căruia îi vorbea, nu-l putu înțelege, căci dragonii vorbesc doar în Vechea Glăsuire, limba lor. Vocea-i era catifelată și șuierătoare, ca a unei pisici ce miaună înfuriată, dar era imensă, și avea o muzicalitate teribilă. Oricine auzea vocea aceea rămânea nemișcat, ascultând.

Magul îi răspunse scurt, iar dragonul vorbi din nou, continuând să plutească deasupra lui, într-un fâlfâit de aripi. Lui Arren îi trecu prin cap că părea o libelulă plutind în aer.

Apoi magul răspunse cu un singur cuvânt, *Memeas, voi veni.* Și-și ridică toiagul de tisă. Fălcile dragonului se deschiseră și un colac de fum se rostogoli printre ele, într-o spirală lungă. Aripile aurite bătură aerul bubuind, ridicând un mare vânt ce mirosea a ars. Apoi se roti și zbură, imens, către nord.

Peste plute domnea tăcerea, întreruptă doar de plânsetele și văicărelile copiilor și de vocile femeilor care îi alinau. Bărbații ieșiră din apă, urcând pe plute, cu chipurile oarecum rușinate, iar făcliile uitate ardeau în primele raze de soare.

Magul se întoarse către Arren. Pe fața sa strălucea o lumină ce putea fi bucurie sau mânie, dar vorbi încet:

— Acum trebuie să plecăm, băiete. Ia-ţi rămas bun şi haide.

Se întoarse, îi mulţumi şi îşi luă rămas bun de la căpetenia plutaşilor, apoi trecură de pe pluta cea mare peste alte trei, căci erau încă adunate la un loc pentru dans, până ce ajunseră la pluta de care era legată *Orizont*. Barca urmase astfel orăşelul de plute în lunga şi lenta sa alunecare înspre sud, plutind goală în urmă. Dar Copiii din Marea Largă o umpluseră cu preţioasa apă de ploaie şi cu provizii, în semn de onoare pentru musafiri, întrucât mulţi dintre ei credeau că Şoimanul era una dintre Cele Măreţe, ce luase formă omenească în locul celei de balenă. Când Arren i se alătură, pânzele fuseseră deja ridicate. Arren slăbi funia şi sări în barcă, iar în aceeaşi clipă, barca cârmi de lângă plută, cu pânza întinsă, de parcă un vânt puternic ar fi suflat în ea, deşi adia doar boarea de la răsărit. Viră şi începu să alerge către nord, pe urma dragonului, uşoară ca o frunză suflată de vânt.

Când se uită înapoi, Arren văzu că orăşelul de plute devenise doar o minusculă grămăjoară de beţe şi bucăţi de lemn plutitoare: acoperişurile şi stâlpii cu torţe. În curând se pierdură cu totul în lumina orbitoare a răsăritului ce scânteia pe apă. *Orizont* înainta cu repeziciune. Când prora mușca din valuri, o ploaie fină de cristale se înălţa, iar vântul îi zbura lui Arren părul pe spate şi-l făcea să-şi mijească ochii.

Nici un vânt de pe pământ n-ar fi putut să facă o barcă atât de mică să navigheze atât de repede, decât poate pe vreme de furtună, dar atunci s-ar fi scufundat între valurile furtunoase. Acesta nu era un vânt pământesc, ci cuvântul şi puterea magului, care-o făceau să zboare aşa.

Şoimanul rămase vreme îndelungată lângă catarg, cercetând cu ochi de vultur. În cele din urmă se aşeză la vechiul său loc, lângă cârmă, cu o mână sprijinită pe ea şi se uită către Arren.

— Acela era Orm Embar – zise el – Dragonul din Selidor, din neamul marelui Orm care l-a omorât pe Erreth-Akbe şi care a fost, la rândul său, ucis de el.

— Era la vânătoare, domnule? – întrebă Arren, căci nu era sigur dacă magul îi adresase dragonului cuvinte de bun venit sau de ameninţare.

— Mă vâna pe mine. Dacă dragonii caută ceva, atunci găsesc. A venit să-mi ceară ajutorul. – Râse scurt. – Dacă cineva mi-ar fi povestit, n-aş fi crezut niciodată aşa ceva: un dragon să ceară ajutorul unui om. Şi dintre toţi dragonii, tocmai acela! Nu e cel mai bătrân, deşi e foarte bătrân, dar este cel mai puternic din neamul său. Nu-şi

ascunde numele, așa cum trebuie să o facă dragonii și oamenii. Nu se teme deloc că cineva ar putea să obțină puterea asupra lui. Și nici nu amăgește, după obiceiul alor săi. Cu mult timp în urmă, pe Selidor, mi-a cruțat viața și mi-a spus un mare adevăr: mi-a spus cum poate fi regăsită Runa Regilor. Lui îi datorez Inelul lui Erreth-Akbe. Dar n-aș fi crezut că va trebui să plătesc o asemenea datorie, mai ales către un altfel de creditor.

— Ce cere?

— Să-mi arate calea pe care o caut – zise magul mai întunecat. Iar după o pauză, adăugă: – A zis: *Înspre apus este un alt Lord al Dragonilor, care aruncă distrugerea peste noi, iar puterea-i e mai mare ca a noastră.* Eu am întrebat: *Chiar și decât a ta, Orm Embar?,* iar el a răspuns: *Chiar și decât a mea. Am nevoie de tine: urmează-mă numaidecât.* Și așa am făcut, m-am supus.

— Altceva nu mai știi?

— O să știu mai mult.

Arren înfășură parâma de legare, o împachetă și mai văzu de alte mărunțișuri, dar în tot acest timp, tensiunea exaltării cânta în el precum o coardă întinsă de arc și-i cântă în voce când, în cele din urmă, vorbi:

— E o călăuză mai bună – zise – decât ceilalți.

Șoimanul îi aruncă o privire și râse.

— Da – zise. – De data asta nu ne vom mai abate, cred.

Astfel, cei doi își începură marea cursă peste ocean. O mie de mile și chiar mai mult despărțeau mările neexplorate ale plutașilor de insula Selidor, cea mai vestică dintre toate insulele din Terramare. Zilele treceau, una după alta, ridicându-se strălucind din orizontul senin și se cufundau în apusul sângeriu, iar barca fugea către nord sub arcul aurit al soarelui și sub rotirea argintată a stelelor, de una singură pe mare.

Uneori, norii întunecați de vară se adunau în depărtare, aruncând umbre purpurii în jos, către orizont. Atunci Arren îl urmărea pe mag cum se ridica și cum chema, cu vocea și cu mâinile, norii către ei, ca să-și descătușeze ploaia peste barcă. Fulgerul sălta printre nori, iar tunetul mugea. Cu toate acestea, magul rămânea așa, cu brațul ridicat, până ce ploaia se revărsa peste el și peste Arren în vasele pe care le pregătiseră, în barcă și peste mare, biciuind valurile cu violența sa. El și Arren rânjeau de plăcere căci mâncare aveau suficientă, dacă nu prea multă, dar de apă aveau nevoie. Iar splendoarea furioasă a furtunii ce se supunea cuvântului magului îi încânta.

Arren se mira de puterea pe care însoțitorul său o folosea acum fără reținere, iar o dată îi spuse:

— Când ne-am început călătoria nu făceai farmece.

— La Roke prima și ultima lecție este: *Fă ceea ce e necesar. Dar nimic mai mult!*

— Înseamnă că lecțiile dintre ele te învață ce este necesar.

— Într-adevăr. Trebuie luată în considerare Balanța. Dar când însăși Balanța e stricată... atunci iei altfel în considerare lucrurile. Și mai presus de toate, graba.

— Dar cum se face că toți vrăjitorii din Sud – și de prin alte părți – chiar și cântăreții de pe plute... toți și-au pierdut arta, pe când tu ai reușit să ți-o păstrezi?

— Pentru că eu nu îmi doresc nimic dincolo de arta mea – îi răspunse Șoimanul.

Iar după ceva vreme adăugă, mai vesel:

— Iar dacă îmi va fi dat să o pierd în curând, măcar să o folosesc cum trebuie până o mai am.

Într-adevăr, o oarecare ușurare părea să fi pus stăpânire pe el, o plăcere deosebită în măiestria sa, pe care Arren nu le ghicise, văzându-l mereu atât de atent. Mintea magicianului se bucură de trucuri: magul este și un amator de trucuri. Deghizarea Șoimanului în orașul Hort, care-l tulburase atât de tare pe Arren, fusese un joc pentru el, unul foarte ușor chiar pentru cineva care putea să-și transforme, după bunul plac, nu doar fața și vocea, ci chiar și corpul și felul de a fi, devenind la alegere pește, delfin, șoim. Iar odată spusese:

— Fii atent, Arren: îți arăt Gontul – și-l pusese să se uite la suprafața apei din butoiașul pe care tocmai îl deschisese și care era plin până la buză. Mulți vrăjitori simpli puteau face să apară o imagine în apă și așa făcuse și el: un promontoriu mare, înconjurat de nori, ridicându-se deasupra unei mări cenușii. Apoi imaginea se schimbase, iar Arren văzuse clar o stâncă conturându-se pe insula aceea muntoasă. Era de parcă devenise o pasăre, un pescăruș sau un șoim, agățându-se de vânt, în larg și uitându-se prin vânt la acea stâncă de două mii de picioare ce se înălța ca o fortăreață dintre talazuri. Pe culmea cea mai înaltă se vedea o căsuță.

— Acolo e Re Albi – spusese Șoimanul – și acolo locuiește maestrul meu, Ogion, care, cu multă vreme în urmă, a oprit un cutremur. Își îngrijește caprele, adună ierburi și își prețuiește tăcerea. Mă întreb dacă se mai plimbă pe munte, căci e tare bătrân acum. Dar aș ști, cu siguranță că aș ști, chiar și acum, dacă Ogion ar fi murit...

În vocea sa nu se simțea nici urmă de siguranță, iar pentru o clipă imaginea se tulburase, de parcă însăși stânca ar fi stat să cadă. Apoi se limpezise, la fel ca vocea lui:

— Vara târziu și toamna obișnuia să urce de unul singur prin păduri. Așa ne-am întâlnit prima dată, pe când eram un țânc dintr-un sat de munte, iar el mi-a dat numele. Și viața o dată cu el.

Imaginea din oglinda de apă arătase apoi de parcă privitorul era o pasăre printre ramurile din pădure, scrutând în sus pajiștile abrupte, aprinse de soare, ce se întindeau la palele piscului de piatră și zăpada, și în jos spre un drum abrupt ce cobora pierzându-se într-o obscuritate verde și poleită cu auriu.

— Nici o tăcere nu se compară cu tăcerea din pădurile acelea – zise Șoimanul cuprins de dor.

Imaginea dispăruse și nu mai rămăsese nimic decât discul orbitor al soarelui de amiază reflectându-se în apa din butoiaș.

— Acolo – zise Șoimanul, uitându-se la Arren cu o privire ciudată, batjocoritoare – de m-aș putea întoarce vreodată acolo, nici măcar tu nu m-ai putea urma.

ÎN FAȚA LOR SE ÎNTINDEA PĂMÂNTUL, jos și albastru în lumina după-amiezii, ca un banc de ceață.

— E Selidor? – întrebă Arren, iar inima începu să-i bată repede, dar magul răspunse:

— Obb, cred, sau Jessage. Nu suntem încă nici la jumătatea drumului, băiete.

În noaptea aceea navigară prin strâmtoarea dintre cele două insule. Nu văzură nici o lumină, dar în aer se simțea miros de fum atât de greu, că își simțiră plămânii arzând. Când veni ziua și se uitară înapoi, insula dinspre est, Jessage, părea arsă și înnegrită pe cât putură să vadă privind de la țărm, și pe deasupra insulei plutea o pâclă albăstruie și cețoasă.

— Au ars câmpurile – zise Arren.

— Da. Și satele. Am mai simțit miros de fum ca ăsta.

— Sunt cumva sălbatici pe aici prin Vest?

Șoimanul clătină din cap.

— Săteni, orășeni.

Arren se uită cu ochii pierduți la pământul negru devastat, la copacii sfrijiți din livezi profilându-se pe cer, iar chipu-i era aspru.

— Ce rău le-au putut face copacii? – întrebă. – Trebuie să pedepsească iarba pentru propriile lor greșeli? Oamenii care dau foc

pământului pentru că se ceartă între ei sunt niște sălbatici.

— Le lipsește un conducător – zise Șoimanul. – Nu au rege, iar vrăjitorii și cei care au putere s-au dat deoparte și s-au închis în minţile lor, căutând ușa către moarte. Așa era în Sud, bănuiesc că la fel e și aici.

— Și toate astea sunt opera unui singur om, a celui despre care vorbea dragonul? Nu pare posibil.

— De ce nu? Dacă ar exista un Rege al tuturor Insulelor, ar fi un singur om. Și el ar domni. Un singur om poate distruge, la fel de ușor cum pate domni: poate fi Rege sau Anti-Rege.

În vocea lui se simți dm nou o urmă de ironie sau de provocare, care-l făcură pe Arren să-și piardă calmul.

— Un rege are servitori, soldați, soli, locotenenți. Domnește prin servitorii săi. Unde sunt servitorii acestui Anti-Rege?

— În minţile noastre, băiete. În minţile noastre. Trădătorul este sinele din fiecare, sinele care plânge: *Vreau să trăiesc! Să ardă lumea întreagă, atâta timp cât eu pot trăi!* Micuțul suflet trădător din noi, din întuneric, ca viermele ascuns din măr. Vorbește cu fiecare dintre noi. Dar numai unii îl înțeleg. Vrăjitorii și magii. Cântăreții, creatorii. Și eroii, cei care încearcă să fie ei înșiși. Să fii tu însuți e un lucru rar și de preț. Să fii tu însuți pentru totdeauna: nu sună și mai bine?

Arren se uită drept în ochii Șoimanului.

— Tu mi-ai spune că nu e mai bine. Dar explică-mi de ce. Eram doar un copil când am început călătoria asta, un copil care nu credea în moarte. Încă mă vezi ca pe un copil, dar am învăţat câte ceva, poate nu mult, dar am învăţat că moartea există și că o să mor. Dar nu am învăţat să mă bucur de această certitudine, să întâmpin moartea, a mea sau a ta. Dacă iubesc viața, n-ar trebui să-i urăsc sfârșitul? De ce să nu-mi doresc nemurirea?

Maestrul de scrimă a lui Arren, din Berila, fusese un bărbat de vreo șaizeci de ani, scund, chel și rece din fire. Lui Arren îi displăcuse ani la rând, deși știa că era un spadasin extraordinar. Dar, într-o zi pe când exersau, își surprinsese maestrul cu garda lăsată și aproape că îl dezarmase și nu uitase niciodată fericirea aceea incredulă, deplasată, care luminase brusc chipul rece al maestrului, speranța, bucuria: *un egal, în sfârșit își găsise egalul!* Din acel moment, maestrul de scrimă îl antrenase fără milă și de fiecare dată când se duelau, același zâmbet implacabil se ivea pe chipul bătrânului maestru și devenea tot mai luminos când Arren îl presa mai puternic. Iar acum îl vedea pe fața Șoimanului, o strălucire de oțel în bătaia soarelui.

— De ce să nu-ți dorești nemurirea? Cum ai putea să nu o dorești? Fiecare suflet și-o dorește, iar sănătatea sa e în puterea acestei dorințe... Dar fii atent, căci tu ești unul dintre cei care și-ar putea îndeplini dorința.

— Și atunci?

— Și atunci, iată ce se întâmplă: domnia unui rege fals, artele omului uitate, cântăreții fără limbă, ochiul fără vedere. *Asta!* Năpasta și molima ce plutesc peste tot, această rană pe care căutăm să o vindecăm. Sunt două părți, Arren, două care împreună fac una: lumea și umbra, lumina și întunericul. Cei doi poli ai Balanței. Viața izvorăște din moarte, iar moartea izvorăște din viață: fiind contrare, tânjesc una după alta, își dau naștere una celeilalte și renasc mereu. Și, o dată cu ele, renaște totul, floarea din măr, lumina stelelor. În viață este moartea. În moarte este renașterea. Așadar, ce este viață fără de moarte? Viața neschimbată, interminabilă, eternă? Ce altceva dacă nu moarte... moartea fără renaștere?

— Dacă atâtea lucruri depind de asta, atunci, domnul meu, dacă viața unui om ar putea distruge Balanța Întregului, cu siguranță nu este posibil... n-ar trebui să fie permis... – Se opri, confuz.

— Cine permite? Cine interzice?

— Nu știu.

— Nici eu. Dar știu cât rău poate face un om, o viață. Știu chiar prea bine. Știu pentru că am făcut-o. Am săvârșit același rău, pradă aceleași mândrii nebunești. Am deschis ușa dintre lumi, am întredeschis-o doar, numai ca să arăt că sunt mai puternic decât moartea însăși... Eram tânăr și nu întâlnisem moartea... ca tine... A fost nevoie de puterea Arhimagului Nemmerle, de măiestria și viața lui, ca să închidă acea ușă. Poți vedea cu ochii tăi urma pe care noaptea aceea a lăsat-o asupra mea, pe fața mea. Dar pe el l-a ucis. Oh, ușa dintre lumină și întuneric poate fi deschisă, Arren. E nevoie de putere, dar se poate. Dar să o închizi la loc, asta e o altă poveste.

— Dar domnul meu, ceea ce spui e cu totul altceva față de asta...

— De ce? Pentru că sunt un om bun?

În privirea Șoimanului se aprinsese iar răceala de oțel, a ochiului de șoim.

— Ce este un om bun, Arren? Un om bun e acela care nu ar face rău, care nu ar deschide ușa către întuneric, care nu are întuneric în el? Mai gândește-te o dată, băiete. Privește mai departe, căci vei avea nevoie de ceea ce înveți, ca să mergi acolo unde trebuie să mergi. Privește înăuntrul tău! Nu auzi o voce care spune *Vino?* Nu i-ai dat

ascultare?

— Ba da. Am... nu am uitat. Dar am crezut... am crezut că vocea era... a lui.

— Da, era a lui. Și era a ta. Cum ar fi putut să-ți vorbească, peste mări, dar cu propria-ți voce? Cum se face că îi cheamă pe cei care știu să asculte, pe magi și pe creatori și pe căutători, care dau ascultare vocii interioare? Cum de nu mă cheamă pe mine? Din cauză că eu nu ascult, nu voi mai da niciodată ascultare acelei voci. Te-ai născut înzestrat cu putere, Arren, ca și mine. Putere peste oameni, peste sufletele oamenilor. Și ce e asta, dacă nu putere asupra vieții și a morții? Ești tânăr, ești la granițele tuturor posibilităților, pe ținutul umbrelor, în tărâmul viselor și auzi vocea spunându-ți *Vino.* Dar eu, care sunt bătrân, care am făcut ceea ce trebuia să fac, care stau în lumina zilei față în față cu moartea, sfârșitul tuturor posibilităților, eu știu că există o singură putere care e adevărată și merită dobândită. Și nu e puterea de a lua, ci aceea de a accepta.

De acum, Jessage rămăsese mult în urmă, o mânjitură albăstruie pe mare, o pată.

— Atunci eu sunt servitorul său – zise Arren.

— Ești. Iar eu sunt al tău.

— Dar cine e el, până la urmă? Ce este?

— Un om, cred... poate ca tine și ca mine.

— Bărbatul de care ai vorbit o dată... vrăjitorul din Havnor, care a invocat morții? El e?

— Ar putea fi. Avea o putere mare și era foarte hotărât să refuze moartea. Și știa Marile Vrăji ale învățăturilor din Paln. Eu eram tânăr și neghiob când am folosit învățătura aceea și mi-am atras singur năpasta. Dar dacă e folosită de un om bătrân și puternic, pe care nu-l interesează consecințele, ar putea să aducă nenorocirea asupra noastră, a tuturor.

— Nu ți s-a spus că bărbatul acela a murit?

— Da – confirmă Șoimanul – așa mi s-a spus.

Și nici unul nu mai spuse nimic.

În noaptea aceea marea fii cuprinsă de foc. Valurile ascuțite, spintecate de prora *Orizontului,* și mișcarea fiecărui pește pe sub suprafața apei erau toate însuflețite de lumină. Arren stătea cu brațul sprijinit de copastie și cu capul pe braț, urmărind acele curbe și spirale de splendoare argintie. Își cufundă mâna în apă, apoi o ridică, în vreme ce lumina i se scurgea ușor printre degete.

— Uite – zise – și eu sunt vrăjitor.

— Harul ăsta nu îl ai – replică însoțitorul său.

— De mare folos îți voi fi fără el – zise Arren, cu privirea fixată pe licărirea continuă a valurilor – când ne vom întâlni cu dușmanul.

Căci sperase, încă de la bun început sperase, că motivul pentru care Arhimagul îl alesese pe el, și numai pe el, pentru a-l însoți în această călătorie, era că ar fi fost înzestrat cu vreo putere înnăscută, moștenită direct de la străbunul său Morred, o putere care să se dezvăluie în ultimul moment de nevoie și în cea mai neagră clipă, salvându-se astfel pe sine și pe domnul său și lumea întreagă de amenințarea dușmanului. Dar în ultimul timp se mai gândise la acea speranță și parcă ar fi privit-o de la mare depărtare. Era ca și cum și-ar fi amintit cum, mic copil, fusese cuprins de dorința arzătoare de a încerca coroana tatălui său și cum plânsese când nu i se dăduse voie. Speranța aceasta era la fel de nepotrivită și de copilăroasă. Nu exista nici urmă de magie în el. Și nici nu va fi vreodată.

În realitate avea să vină și momentul când va putea și va trebui să-și pună coroana tatălui său și să devină Prinț al Enladului. Dar acum i se părea ceva neînsemnat, Enladul i se părea mic și îndepărtat. Nu era vorba de lipsă de loialitate. Doar că loialitatea sa crescuse între timp, se îndreptase către un model mai măreț și o speranță mai mare. De asemenea, învățase să își cunoască slăbiciunea și, prin ea, să-și măsoare propria forță. Și știa că devenise mai puternic. Dar la ce-i folosea forța, dacă nu avea nici un dar, dacă nu-i putea oferi domnului său decât serviciile sale și dragostea-i neclintită? Aveau să fie ele suficiente, acolo unde mergeau?

Șoimanul spusese doar: *Ca să vezi pâlpâirea lumânării, trebuie să o duci într-un loc întunecat.* Arren încercă să se consoleze cu vorbele astea, deși nu îi aduceau mare alinare.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, CÂND SE TREZIRĂ, aerul și apa erau cenușii. Deasupra catargului cerul strălucea bătând înspre albastrul opalului, căci se lăsase ceața. Pentru oamenii din nord, precum Arren din Enlad și Șoimanul din Gont, ceața era binevenită, ca o veche prietenă. Împresurase încet barca, astfel încât nu puteau vedea prea departe și li se părea că se află într-o odaie știută, după multe săptămâni de spațiu luminos și arid și de vânt mușcător. Se întorceau la clima lor și erau acum, poate, pe la latitudinea la care se afla Roke.

CAM LA ȘAPTE SUTE DE MILE ÎNSPRE est de apele acelea

înveşmântate în ceaţă, pe care naviga *Orizont,* lumina clară a soarelui străluceа peste frunzele copacilor din Dumbrava Statornică, peste creasta verde a Dealului din Roke şi peste acoperişurile înalte din ardezie a Marii Case.

Într-o sală din turnul sudic, o cameră de lucru a magilor ticsită cu retorte, alambicuri, sticle pântecoase cu gâturile răsucite, furnale cu pereţi groşi şi lămpi micuţe de încălzit, cleşti, foaie, console, cleşti ascuţiţi, ţevi, o mie de cutii şi flacoane şi vase de lut cu dopuri inscripţionate în hardică sau cu alte rune secrete şi tot felul de altfel de ustensile folosite în alchimie, sticlărie, metalurgie şi în artele vindecării, în sala aceea, printre mese şi bănci înghesuite, stăteau Maestrul Preschimbător şi Maestrul Chemărilor din Roke.

Maestrul Preschimbător, cu părul încărunţit, ţinea în mână o piatră mare ce aducea cu un diamant neşlefuit. Era un cristal de piatră, uşor colorat în interior în nuanţe de violet şi trandafiriu, dar limpede ca apa. Totuşi, când ochiul scruta acea claritate, găsea neclaritatea şi nici o reflectare sau imagine a ceea ce era real în jurul său, vedea doar şi mai multe planuri şi adâncimi tot mai îndepărtate şi mai profunde, care îl conduceau în lumea visului de unde nu mai era întoarcere. Aceasta era Piatra lui Shelieth. Se aflase vreme îndelungată în posesia prinţilor din Way, uneori ca un simplu fleac printre comorile pe care le posedau, alteori ca un talisman contra insomniilor, iar alteori fusese folosit în scopuri mult mai teribile: căci cei ce căutau prea mult şi fără înţelegere în acea profunzime fără de sfârşit a cristalului, puteau să înnebunească. Arhimagul Gensher din Way o adusese cu sine, când venise la Roke, căci Piatra lui Shelieth dezvăluia adevărul în mâinile unui mag.

Totuşi, adevărul se schimbă în funcţie de om.

Prin urmare Maestrul Preschimbător ţinea piatra, scrutând dincolo de faţetele inegale, profunzimile infinite, palide şi sclipitoare, spunând cu voce tare ceea ce vedea.

— Văd pământul, ca şi cum aş sta pe Muntele Orm în centrul lumii şi aş vedea-o întinsă la picioarele mele, până şi cea mai îndepărtată insulă din cel mai îndepărtate Capete şi chiar şi mai departe. Şi totul este foarte clar. Văd vasele pe drumurile navigabile din Ilien şi vetrele cu focuri din Torheven şi acoperişurile turnului în care ne aflăm acum. Dar, dincolo de Roke, nu văd nimic. Înspre sud, nu sunt pământuri. Înspre vest, nu sunt pământuri. Nu văd Wathort acolo unde ar trebui să fie, nu văd nici o insulă prin Capătul Vestic, nici măcar cele învecinate, ca Pendor. Iar Osskil şi Ebosskil unde or fi?

Peste Enlad plutește o ceață, ceva plumburiu, precum o pânză de păianjen. De fiecare dată când privesc, tot mai multe insule dispar, iar marea unde erau se vede pustiită și continuă, cum era înainte de Facere... – iar vocea i se împotmoli la ultimul cuvânt, de parcă ar fi răzbătut cu greu.

Așeză piatra pe suportul ei de fildeș și se îndepărtă de ea. Chipu-i binevoitor era acum tras. Zise:

— Spune-mi ce vezi tu.

Maestrul Chemărilor luă cristalul în mâini și îl răsuci încetișor, căutând parcă o cale de a pătrunde în viziune prin acea suprafață aspră, lucioasă. Îl suci și răsuci multă vreme, cu o expresie absorbită pe față. Într-un sfârșit, o puse jos și rosti:

— Preschimbătorule, văd prea puțin. Fragmente, scăpărări, dar nu formează un tot.

Maestrul cu părul cenușiu își încleștă mâinile.

— Și nu găsești că e ciudat?

— Cum adică?

— Ochii tăi sunt mereu așa de orbi? – strigă Maestrul Preschimbător, parcă cuprins de furie. – Oare nu vezi că ai... – se bâlbâi de câteva ori înainte de a putea rosti – nu vezi că o mână îți acoperă ochii, așa cum o mână îmi acoperă mie gura?

Maestrul Chemărilor aprecie:

— Ești prea agitat, lordul meu.

— Invocă Prezența Pietrei – îi ceru Maestrul Preschimbător, controlându-se, dar cu vocea oarecum șuierătoare.

— De ce?

— Pentru că îți cer să o faci.

— Haide, Maestre Preschimbător, încerci să mă provoci... de parcă am fi doi băiețandrii în fața bârlogului ursului? Doar nu suntem copii.

— Ba da! După ceea ce am văzut în Piatra lui Shelieth, sunt un copil... unul înspăimântat. Invocă Prezența Pietrei. Trebuie să te implor, domnul meu?

— Nu – zise Maestrul cel înalt, încruntându-se și întorcându-se cu spatele la bărbatul mai în vârstă. Apoi, întinzându-și brațele în gestul grandios cu care încep vrăjile artei sale, își înălță capul și rosti silabele de invocare. Pe când spunea cuvintele, o lumină începu să crească din Piatra lui Shelieth. Camera se întunecă în jurul său, se adunară umbrele. Când umbrele deveniră întunecate, iar piatra se făcu foarte strălucitoare, își împreună mâinile, ridică cristalul în fața

ochilor și se uită în splendoarea sa.

Rămase tăcut o vreme și apoi vorbi:

— Văd Fântânile din Shelieth – zise cu o voce joasă. – Văd iazurile și bălțile și cascadele, peșterile cu cortinele de ape ce se prăvălesc argintate, cu întinderile de mușchi din care cresc ferigile, cu dunele de nisip brăzdate de apele ce saltă și curg printre ele, izvoarele ce țâșnesc din adâncimea pământului, misterul și dulceața izvoarelor, a sursei...

Tăcu din nou și rămase așa o vreme, cu fața palidă ca argintul în lumina pietrei. Apoi scoase un urlet, dar fără cuvinte și, scăpând cristalul cu o bufnitură, căzu in genunchi, cu fața ascunsă în mâini.

Umbrele dispăruseră. Lumina soarelui de vară umplea camera ticsită. Piatra cea mare se afla sub masă, în praf și murdărie, nevătămată.

Maestrul Chemărilor întinse brațele, orbit, agățându-se de mâna celuilalt, ca un copil. Trase puternic aer în piept. În cele din urmă se ridică, înclinându-se puțin către Maestrul Preschimbător și zise, cu buzele tremurânde, într-o încercare de surâs:

— Nu o să îți mai accept provocările, domnul meu.

— Ce ai văzut, Thorion?

— Am văzut fântânile. Le-am văzut scufundându-se și am văzut puțurile secând și gura izvoarelor retrăgându-se. Iar dedesubt totul era negru și uscat. Tu ai văzut marea înaintea Creației, dar eu am văzut... ce vine după aceea... am văzut Distrugerea. – își umezi buzele.

— Aș vrea ca Arhimagul să fie aici.

— Aș vrea ca noi să fim acolo cu el.

— Unde? Nimeni nu-l mai poate găsi acum.

Maestrul Chemărilor se uită în sus, prin ferestrele care reflectau cerul albastru, netulburat.

— Nici un mesaj nu poate ajunge până la el, nici o chemare nu-l poate găsi. E acolo unde ai văzut marea pustie. Se îndreaptă către locul unde seacă izvoarele. Este acolo unde artele noastre nu pot face nimic... Totuși, poate că există încă anumite vrăji care l-ar putea ajunge, unele din Învățăturile din Paln.

— Dar acelea sunt vrăji prin care morții sunt aduși înapoi printre vii.

— Unele aduc viii printre morți.

— Doar nu crezi că e mort?

— Cred că se îndreaptă către moarte și că este atras într-acolo. Și la fel ni se întâmplă și nouă. Puterea ne părăsește, la fel ca forța și

speranța și norocul. Izvoarele încep să secе.

Maestrul Preschimbător îl privi un timp, tulburat.

— Nu încerca să-i trimiți mesaje, Thorion – spuse în cele din urmă. – Știa ce îl așteaptă cu mult înainte să știm noi. Pentru el lumea e ca Piatra lui Shelieth: se uită și vede ceea ce este și ceea ce trebuie să fie... Nu-l putem ajuta. Marile vrăji au devenit foarte periculoase, iar dintre toate cele mai periculoase sunt tocmai cele din învățături despre care vorbeai. Trebuie să rezistăm, așa cum ne-a cerut, și să veghem zidurile din Roke și amintirea Numelor.

— Da – replică Maestrul Chemărilor. – Dar trebuie să mă retrag și să cuget la toate astea. – Și părăsi camera din turn, mergând oarecum țeapăn și ținându-și ridicat capul nobil, întunecat.

A DOUA ZI DE DIMINEAȚĂ MAESTRUL PRESCHIMBĂTOR merse să îl caute. După ce ciocăni în zadar la ușă, intră în cameră și-l găsi întins pe podeaua de piatră, de parcă ar fi fost azvârlit pe spate de o lovitură puternică. Brațele îi erau larg întinse, ca într-un gest de invocare, dar mâinile-i erau reci, iar ochii-i deschiși nu vedeau nimic. Deși Maestrul Preschimbător îngenunche lângă el și-l chemă cu autoritatea sa de mag, chemându-l de trei ori pe nume, *Thorion,* el continuă să rămână nemișcat. Nu era mort, dar mai avea doar suficientă viață în el cât să îi țină inima bătând foarte încet și puțin suflu în piept. Maestrul Preschimbător îi luă mâinile și, ținându-le într-ale sale, șopti:

— Oh, Thorion, te-am obligat să te uiți în Piatră. Asta e din vina mea!

Ieși val-vârtej din cameră spunându-le răspicat tuturor celor pe care îi întâlni, Maeștrii și ucenici:

— Dușmanul a ajuns printre noi, pe Roke cea bine apărată, și a lovit chiar în inima puterii noastre!

Deși era un om blând, arăta atât de înnebunit și de rece, încât cei care îl văzură se speriată de el.

— Uitați-vă la Maestrul Chemărilor – le spuse. – Cine să-i mai cheme spiritul înapoi, când însuși maestrul acestei arte e dus?

Se îndreptă apoi către propria sa cameră și toți se traseră îndărăt, lăsându-l să treacă.

Trimiseră după Maestrul Vindecător. Îi puse să-l întindă pe Maestrul Chemărilor pe pat și să-l acopere. Dar nu fierse nici o buruiană vindecătoare, nu cântă nici unul dintre descântecele ce ajută corpul bolnav ori mintea tulburată. Era însoțit de unul dintre ucenicii

săi, un băiat ce nu devenise încă mag, dar care promitea multe în arta vindecării și care-l întrebă:

— Maestre, nu se mai poate face nimic pentru el?

— Nu de partea asta a zidului – îi răspunse Maestrul Vindecător.

Apoi, amintindu-și cu cine vorbea, adăugă:

— Nu e bolnav, băiete, dar chiar dacă ar fi vorba de febră sau de vreo boală a corpului, nu știu dacă arta noastră ar funcționa. Ierburile mele par să-și fi pierdut însușirile în ultimul timp și, deși spun cuvintele vrăjilor, nu au nici o forță.

— Seamănă cu ce spunea ieri Maestrul Incantațiilor. S-a oprit în mijlocul unui cântec pe care ni-l preda și a spus: *Nu știu ce înseamnă cântecul ăsta.* Și a ieșit din sală. Câțiva dintre băieți au început să râdă, dar eu am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare.

Maestrul Vindecător fixă chipul inteligent și aspru al băiatului, apoi își coborî privirea pe fața rece și rigidă a Maestrului Chemărilor.

— Se va întoarce printre noi – zise. – Cântecele nu vor fi uitate.

ÎN NOAPTEA ACEEA Maestrul Preschimbător părăsi insula Roke. Nimeni nu-l văzuse plecând. Dormea într-o cameră cu o fereastră ce dădea direct înspre grădină. De dimineață găsiră fereastra deschisă, iar el dispăruse. Crezură că-și folosise arta pentru a se transforma într-o pasăre, într-un animal sau chiar în ceață sau vânt, căci nici o formă sau substanță nu erau mai presus de arta sa și astfel lăsase în urmă Roke, poate ca să îl caute pe Arhimag. Unii se temură pentru el, știind cum cel care își schimbă forma poate fi prins în propria-i vrajă dacă măiestria sau voința nu sunt suficient de puternice, dar nu-și împărtășiră temerile cu ceilalți.

Și astfel, Sfatul Înțelepților pierduse trei membri. Pe măsură ce zilele treceau și nu primeau nici o veste de la Arhimag, Maestrul Chemărilor zăcea de parcă ar fi fost mort, iar Maestrul Preschimbător nu se întorcea, peste Casa cea Mare se așternură tristețea și răceala. Băieții șușoteau între ei, iar unii vorbeau chiar de plecarea de la Roke, căci nu primeau învățăturile pentru care veniseră acolo.

— Poate – zicea unul – au fost doar minciuni de la bun început, toate aceste arte secrete și puteri. Dintre Maeștrii, numai Maestrul Mânuitor își mai face trucurile, iar alea, după cum știm cu toții, sunt simple iluzii. Iar acum ceilalți se ascund sau refuză să mai facă ceva, căci trucurile le-au fost descoperite.

Un altul, care asculta, zise:

— Păi, ce e vrăjitoria? Ce e arta asta magică dacă nu un joc al

aparențelor? A salvat vreodată pe cineva de la moarte sau i-a prelungit măcar viața? Cu siguranță, dacă magii ar avea puterea pe care pretind că o au, atunci ar trăi veșnic!

Iar el și celălalt băiat începură să povestească despre moartea marilor magi, cum Morred fusese omorât în luptă și Nereger la rândul lui de către Magul Cenușiu și Erreth-Akbe de un dragon și Gensher, ultimul Arhimag, de o simplă boală, în patul său, ca orice alt om. Câțiva dintre băieți ascultau cu veselie, cu inimile pline de invidie, în vreme ce alții ascultau și se întristau.

În tot acest timp, Maestrul Modelator rămăsese de unul singur în Dumbravă, fără să lase pe cineva să intre.

Dar Gardianul, deși rareori se făcea văzut, nu se schimbase. Nici o umbră nu-i întuneca privirea. Zâmbea și păstra ușile Marii Case pregătite pentru întoarcerea domnului său.

CAPITOLUL 10
CALEA DRAGONILOR

PE VALURILE MĂRII CELUI MAI îndepărtat Capăt Vestic, în dimineaţa rece şi strălucitoare, Lordul Insulei Înţelepţilor se trezi înghesuit şi amorţit în mica barcă, se ridică şi căscă. După un moment, arătând spre nord, îi spuse tovarăşului său, care căsca şi el:

— Acolo! Două insule, le vezi? Cele mai sudice dintre insulele Căii Dragonilor.

— Ai ochi de şoim, domnul meu – răspunse Arren încă somnoros, încercând să răzbată cu privirea peste mare şi nereuşind să deslueşască ceva.

— De aceea mi se spune Şoimanul – zise magul. Era vesel şi părea să fi uitat de griji şi presimţiri negre. – Nu le vezi?

— Văd doar pescăruşi – spuse Arren, după ce-şi frecă ochii şi cercetă tot orizontul gri-albăstrui dinaintea bărcii.

Magul râse.

— Ar putea chiar şi un şoim că vadă pescăruşi la douăzeci de mile distanţă?

În vreme ce soarele strălucea tot mai puternic deasupra cețurilor dinspre est, micile pete ce se roteau prin aer, la care se uita Arren, păreau să sclipească, asemeni nisipului aurit tremurând în apă sau firelor de praf într-o rază de soare. Şi atunci Arren îşi dădu seama că erau dragoni.

Pe măsură ce *Orizont* se apropia de insule, Arren deslueşea tot mai bine dragonii avântându-se în zbor şi rotindu-se pe vântul dimineţii, iar inima îi tresări de bucurie, o bucurie a împlinirii, ce era ca o durere. Toată gloria de a fi muritor era în acel zbor. Frumuseţea lor consta într-o forţă teribilă, o sălbăticie de neînchipuit şi graţia înţelepciunii. Căci acestea erau creaturi înzestrate cu darul gândirii, cu cel al vorbirii şi cu înţelepciunea străveche, iar liniile zborului lor erau trasate cu o potrivire voită.

Arren nu vorbea, dar se gândea: *Nu-mi pasă ce va urma, mi-a fost dat să văd dragonii furând pe vântul dimineţii.*

Câteodată liniile zborului se ciocneau, iar cercurile se spărgeau şi adesea, în zbor, câte un dragon mai scotea ţâşnind pe nări câte o dâră

lungă de foc ce se curba și rămânea plutind în aer, prelungind pentru o clipă arcuirea și strălucirea corpului lung și arcuit al dragonului. Văzând asta, magul spuse:

— Sunt furioși. Își dansează furia pe vânt.

Adăugă apoi:

— Suntem în cuibul viespilor acum.

Căci văzând mica velă pe valuri, se desprinseră unul câte unul din vârtejul dansului lor și veniră întinzându-se cât erau de lungi pe aer, vâslind cu aripi mari, drept spre barcă.

Magul privi spre Arren, care luă cârma, căci valurile se întețiseră și băteau contra bărcii. Băiatul ținu cursul cu mână fermă, deși privirile-i erau ațintite la bătăile acelea de aripi. Părând mulțumit, Șoimanul se întoarse din nou și, stând lângă catarg, slăbi suflarea vântului magic în velă. Își ridică toiagul și începu să le vorbească.

La auzul vocii sale și la cuvintele robite în Vechea Glăsuire, câțiva dintre dragoni se rotiră în plin zbor, împrăștiindu-se și se întoarseră spre insule. Alții se opriră și planau amenințător, cu ghearele labelor din față, ca săbiile, desfăcute, dar retractate. Unul dintre ei coborî aproape de apă, apoi continuă să zboare încet înspre ei și, din două bătăi de aripi, fu deasupra bărcii. Aproape că atinse catargul cu pântecul împlătoșat. Arren zări carnea ridată, fără carapace, între articulația interioară și piept, care, alături de ochi, erau singurele părți vulnerabile ale dragonilor, doar dacă sulița cu care erau loviți nu era strașnic vrăjită. Arren se înecă de la fumul care-i ieșea pe gura lungă cu dinți mari din care se simțea duhoarea de stârv care-l făcu să se cutremure și să i se facă greață.

Umbra trecu. Se întoarse, la fel de jos ca mai înainte, iar de data asta, Arren simți răsuflarea dogoritoare ca un cuptor, chiar înainte de a pufni fumul. Auzi vocea Șoimanului, limpede și neînfricată. Dragonul trecu deasupra lor. Apoi plecară cu toții, repezindu-se înapoi spre insule, ca scânteile arzânde pe o pală de vânt.

Arren își trase sufletul și-și șterse fruntea acoperită de o sudoare rece. Când își privi tovarășul, văzu că-i albise părul. Răsuflarea dragonului îi arsese și-i încreți se vârfurile părului. Pânza grea a velei era pârlită și maronie într-o parte.

— Ai părul ars pe alocuri, băiete.

— Și tu, domnul meu.

Șoimanul își trecu surprins mâna prin păr.

— Așa este! Asta a fost o obrăznicie, dar nu caut să mă cert cu aceste creaturi. Par să-și fi pierdut mințile sau să fie derutate. Nu mi-

au vorbit. N-am mai întâlnit niciodată un dragon care să nu vorbească înainte de a lovi, măcar pentru a-și chinui prada... Acum trebuie să mergem înainte. Nu-i privi în ochi, Arren. Întoarce-ți fața dacă trebuie. Vom merge mânați de vântul lumii. Suflă îndeajuns de puternic dinspre sud și pate o să am nevoie de arta mea pentru alte lucruri. Ține cursul bărcii drept.

Orizont porni înainte și, în curând, în stânga apăru o insulă îndepărtată și în dreapta insulele gemene pe care le văzuseră la început. Acestea se ridicau din mare formând niște stânci nu prea înalte, roca golașă albită complet de murdăria dragonilor și de micile rândunici de mare cu capetele lor negre care-și făcuseră, fără frică, cuiburi printre ele.

Dragonii zburaseră la mare înălțime și se roteau sus în văzduh, așa cum se rotesc vulturii. Nici unul nu mai coborî lângă barcă. Uneori țipau unul la celălalt, tare și ascuțit dincolo de vârtejurile de aer, dar de rosteau cumva cuvinte în țipetele lor, Arren nu le putea desluși.

Barca înconjură un promontoriu scurt și Arren văzu pe țărm ceea ce la început i se păru a fi o fortăreață în ruine. Era un dragon. Avea o aripă neagră îndoită sub el, iar cealaltă, uriașă, îi era întinsă peste nisip și mare, astfel încât mișcarea de du-te-vino a valurilor o împingeau ușor înainte și înapoi, imitând zborul. Trupul lung, de șarpe, zăcea în întregime pe piatră și pe nisip. Îi lipsea un picior din față, carapacea și carnea îi erau rupte din marea arcadă a coastelor, iar pântecul îi era larg deschis. Nisipul era înnegrit pe iarzi întregi de sângele de dragon otrăvit. Și totuși, creatura încă trăia. Dragonii au atât de multă viață încât numai o putere de a vrăji egală cu a lor îi poate răpune dintr-o singură lovitură. Ochii verzui-aurii îi erau deschiși, iar pe când barca trecea pe lângă capul imens și alungit, acesta se mișcă puțin și, cu un șuierat zgomotos, împroșcă din nări un abur amestecat cu jeturi de sânge.

Plaja dintre dragonul muribund și țărm era plină de urmele și scurmătura picioarelor și trupurilor semenilor lui, iar măruntaiele-i erau împrăștiate pe nisip.

Nici Arren, nici Șoimanul nu vorbiră până nu se îndepărtară de acea insulă și înaintară spre insulele nordice din lanțul dublu, de-a lungul canalului schimbător și agitat al Căii Dragonilor, plin de recife, stânci ascuțite și pietre de toate formele. Apoi Șoimanul spuse:

— Asta a fost o priveliște înfiorătoare – iar vocea-i era neguroasă și rece.

— Se mănâncă... între ei?

— Nu. Nu mai mult decât am face-o noi. Au fost aduși în pragul nebuniei. Le-a fost furată glăsuirea, lor, cei care au vorbit înainte să vorbească oamenii, cei care sunt mai bătrâni decât orice altă ființă vie. Copiii lui Segoy – au fost dați pradă fricii fără de grai a fiarelor. Vai, Kalessin! Unde te-au purtat aripile? Ai ajuns să trăiești ziua în care specia ta învață ce e rușinea?

Vocea-i răsuna ca fierul bătut pe nicovală și privi în sus, cercetând cerul. Dar dragonii rămăseseră în urmă, rotindu-se acum mai jos deasupra insulelor stâncoase și a plajei pătate de sânge, iar deasupra capului nu vedeau nimic în afară de cerul albastru și soarele amiezii.

Nici un om în viață nu mai văzuse sau nu mai navigase pe Calea Dragonilor, în afară de Arhimag. Cu douăzeci de ani în urmă sau chiar mai mult, străbătuse întreaga Cale, de la est până la vest și înapoi. Pentru orice navigator, era o minunăție și un coșmar în același timp. Apa era un labirint de brațe albastre și ape cu bancuri de nisip înverzite, iar printre ele, prin măiestria mâinii și a cuvântului și cu cea mai mare grijă, el și Arren trasau acum drumul bărcii, ocolind stânci și recife. Unele erau joase, acoperite pe jumătate sau complet de valuri, acoperite cu anemone-de-mare, scoici sau panglici de ferigi de mare, ca niște monștrii ai apelor, pline de cochilii și întortocheate. Altele, stânci și vârfuri ascuțite, se înălțau abrupt din mare. Arcade și jumătăți de arcadă, turnuri sculptate, forme fantastice de animale, spinări de vieri și capete de șerpi, toate erau uriașe, deformate, difuze, de parcă viața s-ar fi zvârcolit, abia conștientă, înăuntrul pietrei. Valurile mării le băteau ca o răsuflare și erau umede de la jetul strălucitor și amar. Înspre sud, pe o astfel de piatră, se deslușeau clar umerii cocoșați și greoi, capul nobil al unui bărbat, încovoiat și privind gânditor deasupra mării. Dar când barca trecu pe lângă el, privind din spate de la nord, forma umană îl părăsise cu desăvârșire și pietrele masive dezvăluiau o peșteră în care marea se înălța și cădea cu un bubuit de tunet ce răsuna a gol. Părea să se audă un cuvânt, o silabă în acel sunet. Pe cât înaintau, ecourile deformate slăbiră și acea silabă deveni mai clară, astfel că Arren spuse:

— Se aude o voce din peșteră?

— Vocea mării.

— Dar rostește un cuvânt.

Șoimanul ascultă atent. Îi aruncă o privire lui Arren și apoi una înapoi, înspre peșteră.

— Cum o auzi?

— De parcă spune *ahm.*

— În Vechea Glăsuire asta înseamnă *început,* sau *demult.* Dar eu o aud ca *ohh,* care e un fel de a spune sfârșitul. Privește înainte acolo! – se întrerupse el abrupt și, în același timp, Arren îl preveni:

— Bancuri de nisip!

Și deși *Orizont* se ferea de ele ca o pisică printre obstacole, se căzniră vreme îndelungată să cârmească, auzind mereu peștera tunând cuvântul enigmatic în urma lor.

Acum apa se adâncea și ieșiră din fantasmagoria stâncilor. Înaintea lor se ivi o insulă ca un turn. Piscurile ei negre erau alcătuite dintr-o mulțime de cilindri ori piloni înalți presați împreună, cu margini drepte și suprafețe plane, înălțându-se abrupt la trei sute de picioare din apă.

— Aceasta este Fortăreața lui Kalessin – spuse magul. – Așa mi-au spus dragonii că se numește atunci când am fost aici, cu mult timp în urmă.

— Cine e Kalessin?

— Cel mai în vârstă dragon...

— El a construit acest loc?

— Nu știu. Nu știu dacă a fost construit de cineva și nici cât de bătrân e dragonul. Eu îi spun *el,* dar nici nu știu ce e... Pentru Kalessin, Orm Embar e ca un copil de un an. Iar tu și eu suntem ca mușteIe.

Cercetă cu privirea palisadele înfricoșătoare și Arren privi în sus la ele cu neliniște, gândindu-se că vreun dragon ar putea să se arunce la ei de pe acea margine îndepărtată și neagră și să-i ajungă aproape deodată cu umbra sa. Dar nici un dragon nu veni. Trecură încet prin apele nemișcate, feriți de stânci, auzind doar șoapta și bătaia valurilor umbrite ce se loveau de coloanele de bazalt. Aici apa era adâncă, fără recife sau pietre. Arren cârmea barca, iar Șoimanul stătea în picioare la proră, cu ochii ațintiți la stâncile și la cerul luminos dinaintea lor.

Barca trecu într-un sfârșit de la umbra Fortăreței lui Kalessin la lumina soarelui la asfințit. Traversaseră Calea Dragonilor. Magul își înălță capul asemeni celui care vede în sfârșit ceea ce căuta, iar peste marea întindere aurită dinaintea lor veni, cu bătăi de aripi aurite, dragonul Orm Embar.

Arren îl auzi pe Șoiman strigându-i: *Aro Kalessin?.* Intui înțelesul acelor cuvinte, dar nu putu să înțeleagă ce-i răspunse dragonul. Totuși, auzind Vechea Glăsuire, simți că era pe punctul de a înțelege, aproape că înțelegea, de parcă era o limbă pe care o uitase, nu una pe

care n-o știuse niciodată. Când o vorbea, vocea magului era mult mai clară decât atunci când vorbea hardica și părea să aducă un fel de tăcere în jurul ei, ca un clopot atins cu cea mai mare delicatețe. Dar vocea dragonului răsuna ca un gong, atât groasă cât și ascuțită, sau ca un zăngănit șuierător de cinele.

Arren își privi tovarășul stând la prora îngustă, vorbind cu creatura monstruoasă care i se agita deasupra capului, acoperind jumătate de cer, și un fel de mândrie amestecată cu bucurie îi umplură inima, văzând ce lucru mic este omul, cât e de fragil și, totuși, cât de nemaipomenit. Căci dragonul ar fi putut să-i rupă omului capul de pe umeri cu o singură lovitură a labei cu gheare uriașe, ar fi putut să nimicească și să scufunde barca așa cum o piatră scufundă o frunză plutitoare, dacă numai mărimea ar fi fost cea care ar fi contat. Dar Șoimanul era la fel de periculos ca și Orm Embar, iar dragonul știa asta.

Magul își întoarse capul spre el. *Lebannen,* spuse, iar băiatul se ridică și veni în față, deși nu vroia să facă nici un pas mai aproape de acele fălci de cincisprezece picioare și acei ochi alungiți cu pupilele crestate, galben-verzui, a căror privire îi ardea din văzduh.

Șoimanul nu-i spuse nimic, ci îi puse mâna pe umăr și-i vorbi din nou scurt dragonului.

— *Lebannen* – spuse vocea imensă fără nici o emoție. – *Agni Lebannen!*

Privi în sus, dar strânsoarea mâinii magului îi aminti să evite privirea ochilor verzi-aurii.

Nu știa să vorbească în Vechea Glăsuire, dar nu era un încuiat.

— Te salut, Orm Embar, Lordule Dragon – spuse el limpede, așa cum un prinț salută alt prinț.

Se așternu o clipă tăcerea și inima lui Arren bătu puternic și greoi. Dar, de lângă el, Șoimanul zâmbi.

Apoi dragonul vorbi din nou și lui Arren i se păru că trecuse mult timp. În sfârșit, dintr-o dată, tăcu. Dragonul sări în înalturi cu o bătaie de aripi care aproape răsturnă barca și dispăru. Arren se uită la soare și nu i se părea acum mai aproape de asfințit decât fusese mai înainte. Într-adevăr nu trecuse mult timp. Dar chipul magului avea culoarea cenușii umede, iar ochii-i sclipeau când se întoarse spre Arren. Se așeză pe banca vâslașului.

— Bravo, băiete – spuse el răgușit. – Nu-i ușor să vorbești cu dragonii.

Arren aduse de mâncare, căci nu mâncaseră toată ziua, iar magul

nu mai zise nimic până nu mâncară și nu băură. Până atunci soarele coborî la orizont, deși la acea latitudine nordică, și nu cu mult după solstițiu, noaptea sosea târziu și încet.

— Așadar – vorbi, în sfârșit, Șoimanul – Orm Embar mi-a spus multe, în modul său de a vorbi. A spus că cel pe care-l căutăm este și nu este pe Selidor... Dragonilor le e greu să vorbească deslușit. Nu au minţile simple. Și chiar de ar fi să-i spună vreunui om adevărul, ceea ce e foarte rar, nu știe cum arată adevărul pentru un om. Așa că l-am întrebat: *Așa cum se află și tatăl tău Orm pe Selidor?* Căci, după cum știi, acolo au murit Orm și Erreth-Akbe, luptându-se unul cu altul. Iar el mi-a răspuns: *Da și nu. O să-l găsești pe Selidor, dar nu se află pe Selidor.*

Șoimanul făcu o pauză și rămase pe gânduri, mestecând o coajă de pâine tare.

— Poate a vrut să spună că, deși omul nu se află pe Selidor, totuși trebuie să merg acolo ca să-l găsesc. Poate că... L-am întrebat apoi ce s-a întâmplat cu ceilalți dragoni. A spus că acest om a venit printre ei și, deși l-au ucis, s-a întors din moarte în corpul său, viu. De aceea se tem de el ca de o creatură în afara firii. Frica îi dă putere vrăjii sale asupra lor și le poate lua Vechea Glăsuire, lăsându-i pradă propriei lor naturi sălbatice. Astfel că se devorează unul pe celălalt sau își iau singuri viețile, aruncându-se în mare – o moarte îngrozitoare pentru un șarpe de foc, o fiară a vântului și a focului. Apoi l-am întrebat: *Unde este lordul tău Kalessin?* și tot ce a vrut să-mi spună a fost: *La asfințit,* ceea ce ar putea însemna că dragonul Kalessin și-a luat zborul pe celelalte insule, de care dragonii spun că se întind mai departe decât a ajuns vreo corabie vreodată. Sau poate nu asta vroia să spună. Apoi nu l-am mai întrebat nimic și l-am lăsat pe el să mă întrebe: *Am zburat peste Kaltuel înapoi spre nord și peste Toringates. Pe Kaltuel am văzut cum sătenii omorau un copil pe o piatră de altar, iar la Ingat am văzut un vrăjitor ucis cu pietre de orășeni. Crezi că o să mănânce copilul, Ged? O să se întoarcă vrăjitorul din moarte și-o să arunce și el cu pietre în orășenii lui?* Am crezut că-mi vorbește în batjocură și eram gata să-i răspund cu mânie, dar vorbea serios. A spus: *Lucrurile și-au pierdut rostul. Există o deschizătură în lume și marea se scurge prin ea. Lumina se scurge. O să rămânem pradă tărâmului pustiit. Nu se va mai vorbi și nu se va mai muri.* Atunci, în sfârșit, am înțeles ce vroia să-mi spună.

Arren nu înțelesese, ba mai mult, era grozav de tulburat, fiindcă Șoimanul își rostise, mai presus de orice îndoială, numele adevărat

atunci când repetase cuvintele dragonului. Asta readuse cu nelinişte în mintea lui Arren amintirea acelei femei chinuite din Lorbanery, strigându-şi numele: *Numele meu este Akaren!* Dacă puterile vrăjitoriei, muzicii şi încrederii slăbeau şi se ofileau printre oameni, dacă erau copleşiţi de o nebunie a fricii şi, asemenea dragonilor cărora le fusese furată judecata, se vor întoarce unul împotriva celuilalt ca să se distrugă? Dacă ar fi să fie aşa, ar putea domnul său să scape? Era oare atât de puternic?

Nu arăta prea puternic, stând aplecat deasupra cinei lor din pâine şi peşte afumat, cu părul cărunt şi pârlit de foc, cu mâinile slabe şi chipul obosit.

Şi totuşi, dragonul se temea de el.

— Ce te supără, băiete?

Lui nu putea să-i spună decât adevărul.

— Domnul meu, ţi-ai rostit numele.

— Vai, da. Am uitat că nu l-am spus şi mai înainte. Vei avea nevoie de numele meu adevărat, dacă mergem unde trebuie să ajungem.

Privi în sus la Arren, mestecând.

— Crezi că m-am ramolit şi am început să-mi bolborosesc numele, ca bătrânii cu mintea înceţoşată, care nu mai judecă şi nu mai cunosc ruşinea? Încă nu, băiete!

— Nu – spuse Arren, atât de încurcat că nu mai putu să răspundă nimic.

Era foarte obosit, ziua fusese lungă şi plină de dragoni. Iar drumul dinaintea lor se întuneca.

— Arren – spuse magul – Nu, Lebannen. Acolo unde mergem noi, nu ne putem ascunde. Acolo toate lucrurile îşi poartă numele adevărate.

— Morţii nu pot fi răniţi – spuse Arren posomorât.

— Dar nu doar acolo, nu doar pe tărâmul morţii, oamenii îşi iau cu ei numele. Cei care pot fi răniţi cel mai mult, cei mai vulnerabili: cei care au dat iubire şi nu o primesc înapoi, aceştia îşi rostesc numele unul celuilalt. Cei credincioşi, cei care dau viaţă... Dar văd că eşti obosit, băiete. Întinde-te şi dormi. Nu avem altceva de făcut decât să ţinem cursul bărcii toată noaptea, iar până dimineaţa o să ajungem la ultima insulă a lumii.

Avea în voce o blândeţe nemărginită. Arren se încolăci la prora şi, dintr-o dată, îl luă somnul. Îl auzi pe mag începând să cânte uşor, aproape şoptit, nu în limba hardică, ci cu cuvintele Facerii şi chiar pe

când începea în sfârșit să înțeleagă și să-și amintească ce însemnau cuvintele, chiar înainte de a le înțelege, îl fură somnul.

Magul puse deoparte în liniște pâinea și carnea, verifică parâmele, aranjă lucrurile în barcă și-apoi, luând în mână frânghia velei și stând jos pe banca din spate, porni vântul magic. *Orizont* alergă spre nord neobosită, ca o săgeată peste mare.

Se uită în jos la Arren. Chipul adormit al băiatului era luminat în tonuri roșii-aurii de asfințitul prelung, vântul îi răsfira părul aspru. Înfățișarea blândă, liniștită, princiară a băiatului, pe care-l întâlnise acum câteva luni lângă fântâna Casei celei Mari, dispăruse. Chipul ce-l înlocuia acum era mai slab, mai aspru și mult mai puternic, dar nu-și pierduse din frumusețe.

— N-am mai găsit până acum pe cineva pe care să-l urmez pe calea mea – îi spuse cu voce tare Ged Arhimagul băiatului adormit sau vântului pustiu. – Numai pe tine te-am urmat. Iar tu trebuie să pășești pe calea ta, nu pe a mea. Deși împărăția ta va fi, în parte, și a mea. Căci eu te-am recunoscut primul. Eu am fost cel dintâi care te-a recunoscut! Voi fi lăudat mai mult pentru asta în zilele ce vor urma decât pentru orice alt lucru pe care l-am făcut prin vrăjitorie... dacă vor mai fi zile de trăit. Căci înainte de toate, noi doi va trebui să stăm în punctul de echilibru, chiar în centrul lumii. Iar dacă eu cad, vei cădea și tu și tot restul... Pentru o vreme, pentru o vreme. Nici un întuneric nu durează veșnic. Iar până și acolo, acolo există stele. O, dar ce-o să-mi placă să te văd încoronat la Havnor, iar lumina soarelui să strălucească pe Turnul Sabiei și pe Inelul pe care Tenar și cu mine ți l-am adus de la Atuan, din mormintele întunecate, chiar dinainte să te fii născut.

Atunci râse și, întorcându-și fața către nord, își spuse în limba comună: – *Un căprar să-l pună pe tronul său pe urmașul lui Morred! Oare n-o să mă învăț minte niciodată?*

Ținea acum frânghia în mână și privea vela complet întinsă și încordată, înroșită de la ultima lucire a asfințitului și vorbi din nou, încet:

— Nu vreau să mă întorc nici la Havnor și nici la Roke. A venit timpul să încetez cu folosirea puterii, să mă lepăd de vechile jucării și să merg mai departe. E vremea să mă întorc acasă, să-i văd pe Tenar și pe Ogion, să apuc să-i vorbesc înainte să moară, în casa de pe culmile din Re Albi. Tânjesc să merg pe munte, pe muntele Gont, în păduri, toamna când strălucesc frunzele. Nu există împărăție mai frumoasă ca pădurile. A venit momentul să merg acolo, în liniște, să merg de unul

singur. Şi poate acolo voi învăţa în sfârşit ce nici o faptă, artă sau putere nu mă pot învăţa, ceea ce n-am învăţat niciodată.

Tot asfinţitul se înflăcără într-o furie şi-o glorie roşie, făcând marea purpurie şi vela care plutea pe ea roşie ca sângele. Apoi noaptea se lăsă în tăcere. Toată noaptea băiatul dormi, iar bărbatul rămase treaz, privind neabătut în întuneric. Pe cer nu era nici o stea.

CAPITOLUL 11
SELIDOR

DIMINEAȚA CÂND SE TREZI, ARREN văzu dinaintea bărcii, ţărmurile insulei Selidor, întunecate şi joase de-a lungul vestului albastru.

În Castelul din Berila erau hărţi vechi care fuseseră făcute în vremea Regilor, pe când negustorii şi exploratorii navigau din Ţinuturile Interioare, iar Capetele fuseseră cunoscute mai bine. Pe cei doi pereţi din sala tronului Prinţului era bătută o hartă mare din mozaic cu Nordul şi Vestul, iar insula Enlad, în auriu şi cenuşiu, era deasupra tronului. Arren o vedea cu ochii minţii, aşa cu o văzuse de mii de ori în copilărie. La nord de Enlad era Osskil, la vest Ebosskil, iar la sud Semel şi Paln. Acolo se terminau Ţinuturile Interioare şi mai departe nu mai era altceva decât mozaicul pal, verde-albăstrui unde se întindea marea pustie, din care ieşeau câte un delfin mic sau o balenă. Apoi, într-un sfârşit, după colţul unde zidul din nord îl întâlnea pe cel din vest, era Narveduen, iar mai departe de ea, trei insule mai mici. Apoi se-ntindea iar marea pustie, mai departe şi mai departe, până la marginea peretelui şi capătul hărţii. Acolo era Selidor, iar mai încolo de ea, nimic.

Şi-o amintea cu claritate, îi vedea forma curbată, cu un golf mare în centru, deschizându-se printr-o strâmtoare înspre est. Nu ajunseră atât de mult către nord, dar cârmeau acum spre un golf adânc de la cel mai sudic cap al insulei, iar acolo, în timp ce soarele era încă acoperit de ceaţa dimineţii, dădură de uscat.

Astfel se încheia marea lor fugă de la Drumurile din Balatran către Insulele Vestice. Ancorară barca şi, când păşiră după atâta timp pe uscat, nemişcarea pământului li se păru stranie.

Ged urcă o dună nu prea înaltă, încoronată de iarbă, a cărei creastă se înclina peste panta abruptă, parcă prinsă în cornişe de rădăcinile puternice ale ierbii. Când ajunse în vârf, rămase neclintit, privind înspre vest şi la nord. Arren se opri lângă barcă să-şi ia încălţările pe care nu le purtase de multe zile, îşi scoase sabia din cutia cu unelte, şi-o prinse la brâu, de data asta fără să se mai întrebe dacă s-o ia sau nu. Apoi urcă alături de Ged să cerceteze întinderea

insulei.

Dunele erau îndreptate către interior, joase și înverzite, cam o milă jumătate, apoi începeau lagunele, pline de rogoz și stufăriș și dincolo de acestea, dealuri joase, gălbui-maronii, apoi era pustiu cât vedeau cu ochii. Selidor era frumoasă și pustie. Niciunde nu era nici un semn al prezenței omului, nici o urmă a muncii sau vreun adăpost construit. Nu se vedeau nici jivine, iar pe lacurile pline de stuf nu poposeau cârduri de pescărușI, gâște sălbatice sau orice altă pasăre.

Coborâră spre partea din interior a dunei, iar panta de nisip înăbuși zgomotul valurilor și al vântului și totul fia cuprins de liniște.

Între duna cea mai dinafară și următoarea era o vâlcea cu nisip curat, adăpostită, soarele dimineții încălzindu-i panta vestică.

— Lebannen – îi spuse magul, căci acum îi folosea numele adevărat – nu am putut să dorm azi-noapte, iar acum am nevoie de odihnă. Rămâi cu mine și stai de pază.

Se întinse sub lumina soarelui, căci la umbră era răcoare, își acoperi ochii cu brațul, oftă și adormi. Arren se așeză lângă el. Nu vedea decât pantele albe ale vâlcelei, iarba culcată de pe vârful dunei profilându-se pe albastrul cețos al cerului și soarele galben. Nu se auzea nici un sunet în afară de murmurul înfundat al valurilor și uneori adierea vântului care mișca ușor particulele de nisip, șoptind tainic.

Arren zări ceva ce părea să fie un vultur zburând foarte sus, dar se dovedi a nu fi vultur. Se roti și se năpusti cu un tunet și un șuierat ascuțit al aripilor aurii larg deschise. Coborî din zbor, așezându-se pe gheare-i uriașe în vârful dunei. Capul imens, negru în soare, scânteia aprins.

Dragonul se târî puțin în jos pe pantă și rosti:

— *Agni Lebannen.*

Stând între el și Ged, Arren răspunse:

— Orm Embar. – Ținea în mână sabia trasă din teacă.

Nu i se mai părea grea. Mânerul neted și uzat i se părea ușor de ținut în mână. I se potrivea. Lama ieșise ușor, nerăbdătoare, din teacă. Puterea sa, vechimea sa erau de partea lui, căci știa acum cum s-o folosească. Era sabia lui.

Dragonul vorbi din nou, dar Arren nu putu să-l înțeleagă. Aruncă o privire în spate la tovarășul său care dormea fără ca tot iureșul și tunetul iscate de dragon să-l trezească și-i spuse acestuia:

— Domnul meu este obosit. Doarme.

Atunci Orm Embar se târî și se încolăci în jos către palele

vâlcelei. Era greoi pe pământ, nu mlădios și liber cum era când zbura, dar păşea încet, cu o grație sinistră, cu picioare cu gheare mari și coada arcuită și plină de țepi. Ajuns la poalele vâlcelei, își trase picioarele sub el, își înălță capul colosal și rămase neclintit, ca un dragon gravat pe coiful unui războinic. Arren simțea privirea ochiului galben, la nici zece picioare de el, și izul slab, de ars, ce stăruia în jurul lui. Nu era, însă, o duhoare de stârv, ci una uscată și metalică, îmbinată cu miresme fade ale mării și cu nisipul sărat, un miros curat și sălbatic.

Soarele care se ridica tot mai sus îl bătea puternic, din lături, pe Orm Embar, făcându-l să ardă de parcă ar fi fost un dragon din fier și aur.

Ged continuă să doarmă liniștit, fără a ține seama de dragon mai mult decât s-ar îngriji un sătean ce doarme de câinele său.

O oră trecu astfel, iar Arren, tresărind, văzu că magul stătea în picioare.

— Te-ai obișnuit atât de mult cu dragonii încât adormi între labele lor? – spuse Ged, și râse, căscând. Apoi, ridicându-se, îi vorbi lui Orm Embar pe limba dragonilor.

Înainte să-i răspundă, Orm Embar căscă și el, poate de somn sau din rivalitate, iar aceasta fu o privelişte ce puținor oameni le fu dat s-o vadă: șirurile de dinți albi-gălbui, lungi și ascuțiți ca săbiile, limba înspăimântătoare, roșie și bifurcată, de două ori cât un om, caverna fumegândă a gâtlejului.

Orm Embar vorbi, iar Ged era pe cale să-i răspundă, când deodată de întoarseră către Arren. Auziseră, limpede în tăcere, şoapta goală a sabiei trasă din teacă. Arren privea în sus, la buza dunei, dincolo de capul lui Ged, cu sabia pregătită în mână.

Un om stătea acolo, luminat puternic de soare, cu vântul răsfirându-i uşor veşmintele. Stătea neclintit ca un chip cioplit și numai mâneca și gluga mantiei uşoare îi fluturau. Avea părul lung și negru, căzând într-o grămadă de cârlionți lucioși. Avea umerii lați și era înalt, puternic și atrăgător. Părea că privește deasupra lor, către mare. Zâmbea.

— Pe Orm Embar îl știu – zise el. – Și pe tine te știu, deși ai îmbătrânit de când te-am văzut ultima oară, Şoimane. Am auzit că eşti Arhimag acum. Ai devenit măreț acum, dar ai și îmbătrânit. Văd că ai cu tine un tânăr servitor, fără îndoială un mag ucenic, unul dintre aceia care învață înțelepciunea magiei pe Insula Înțelepților. Ce căutați voi doi aici, atât de departe de Roke și de zidurile

invulnerabile ce protejează Maeștrii de orice primejdie?

— Există o spărtură în pereți mai trainici decât aceia – spuse Ged, prinzând toiagul cu amândouă mâinile și uitându-se în sus, la bărbat. – Dar nu vrei să ni te arăți în carne și oase, ca să-l întâmpinăm cum se cuvine pe cel pe care l-am căutat îndelung?

— În carne și oase – spuse omul și zâmbi din nou. – Să fie oare carnea vie, trupul, carnea bună pentru măcelari de așa mare însemnătate pentru doi magi ca noi? Nu, ne vom întâlni prin puterea minților, Arhimagule.

— Nu cred că putem să facem asta. Băiete, lasă sabia la o parte. Nu este decât o plăsmuire, o apariție, nu un om adevărat. În Havnor, când aveai părul alb, ți se spunea Cob. Dar acela nu era decât numele-știut. Cum să te numim când te vom întâlni?

— Să-mi spuneți Lord – spuse figura înaltă de pe marginea dunei.

— Da, și cum altcumva?

— Rege și Maestru.

La auzul acestora, Orm Embar scoase un șuierat, un zgomot puternic și înfiorător și ochii-i scânteiară. Își întoarse totuși capul de la bărbat și se scufundă, ghemuindu-se pe urme pe care le lăsase, de parcă nu s-ar fi putut mișca.

— Și-atunci unde să venim să te găsim și când?

— Pe tărâmul și după bunul meu plac.

— Așa să fie – zise Ged și, ridicându-și toiagul, îl îndreptă ușor spre bărbatul înalt și acesta dispăru, cum se stinge flacăra unei lumânări.

Arren rămase încremenit, iar dragonul se ridică măreț pe cele patru picioare strâmbe, cu carapacea zăngănind, arătându-și amenințător dinții. Dar magul se sprijini din nou în toiag.

— A fost doar o plăsmuire. O formă sau imaginea unui om. Poate să vorbească și să audă, dar nu are nici o putere în afară de cea pe care i-o poate da frica noastră. Nici nu-i oglindește adevărata înfățișare, doar dacă cel care o trimite dorește asta. Nu cred că arată așa acum.

— Crezi că e pe-aproape?

— Plăsmuirile nu pot trece apa. Se află pe Selidor. Dar Selidor este o insulă mare, mai întinsă decât Roke ori Gont și aproape la fel de mare ca Enladul. S-ar putea să-l căutăm mult timp.

Atunci dragonul vorbi. Ged ascultă și se întoarse spre Arren.

— Astfel grăiește Lordul din Selidor: *M-am întors în ținutul meu și nu vreau să-l părăsesc. Îl voi găsi pe Distrugător și ți-l voi aduce, să-l biruim împreună.* Și nu ți-am spus oare că dragonul găsește

întotdeauna ceea ce vânează?

După care Ged se lăsă pe un genunchi înaintea măreței creaturi, așa cum un supus îngenunchează în fața unui rege, și-i mulțumi în limba lui. Răsuflarea dragonului, atât de aproape, era fierbinte pe capul plecat.

Orm Embar își târî corpul cu solzi în vârful dunei, bătu din aripi și despică văzduhul.

Ged își scutură nisipul de pe haine și-i spuse lui Arren:

— Acum m-ai văzut îngenunchind și poate mă vei mai vedea făcând-o o dată, înainte de sfârșit.

Arren nu întrebă ce vroia să spună. În lunga lor tovărășie învățase că reținerea magului era îndreptățită. Și totuși, i se păru că în cuvintele sale era un semn rău.

Traversară încă o dată duna spre plajă să se asigure că barca era ferită de maree sau de furtună și să-și ia din ea mantiile de noapte și merindele ce le mai rămâneau. Ged se opri o clipă lângă prora zveltă care-l purtase peste mări ciudate atât de mult timp, atât de departe. Își puse mâna pe ea, dar nu făcu nici o vrajă și nu rosti nici un cuvânt magic. Apoi o luară din nou înspre interiorul insulei, la nord, către dealuri.

Merseră toată ziua, iar seara poposiră lângă un râu care șerpuia către lacurile înecate de stufăriș și mlaștini. Deși era toiul verii, vântul bătea răcoros, de la vest, dinspre largul mării nemărginite, nețărmurite. O ceață învăluia cerul și deasupra dealurilor, pe care nu lucise niciodată vreun foc de vatră sau vreo fereastră luminată, nu strălucea nici o stea.

ARREN SE TREZI ÎN ÎNTUNERIC. Micul lor foc se stinsese, dar o lună ce se îndrepta spre apus lumina pământul cu o lumină cenușie, încețoșată. De-a lungul văii râului și pe dealurile din jur, era o mare mulțime de oameni, toți nemișcați, toți tăcuți, cu fețele întoarse spre Ged și Arren. Ochii lor nu captau lumina lunii.

Arren nu îndrăznea să vorbească, dar își puse mâna pe brațul lui Ged. Magul se mișcă și se ridică, întrebând: *Ce se întâmplă?* Urmări privirea lui Arren și-i văzu pe cei tăcuți.

Cu toții erau îmbrăcați în haine închise, atât bărbații, cât și femeile. Fețele nu li se puteau distinge clar în lumina palidă, dar lui Arren i se păru că printre cei care stăteau cel mai aproape de ei în vale, peste pârâu, erau câțiva pe care îi cunoștea, deși nu le putea spune numele.

Ged se ridică, iar mantia îi căzu. Fața, părul și cămașa îi străluciră argintiu deschis, de parcă lumina lunii s-ar fi adunat în jurul său. Își întinse brațul într-un gest larg și spuse cu voce tare:

— O, voi cei care ați trăit, mergeți liberi! Rup legătura care vă înrobește: *Anvassa mane harw pennodathe!*

Pentru un moment, mulțimea de oameni tăcuți rămase neclintită. Se-ntoarseră încet, părând să pășească în întunericul cenușiu, apoi dispărură.

Ged se așeză. Trase adânc aer în piept. Se uită la Arren și-i puse mâna pe umăr, iar atingerea sa era caldă și fermă.

— Nu are de ce să-ți fie teamă, Lebannen – spuse el blând, în glumă. – Nu erau decât morții.

Arren încuviință, deși îi clănțăneau dinții și simțea că frigul îi intrase până în oase.

— Cum au... – începu el, dar falca și buzele nu-i dădeau încă ascultare.

Ged îl înțelese:

— Au venit la vraja lui de chemare. Ceea ce le promite este viață eternă. Se pot întoarce doar la cuvântul lui. La porunca lui trebuie să treacă peste dealurile vieții, deși nu pot să miște nici măcar un fir de iarbă.

— Atunci este... este și el mort?

Ged dădu din cap, cugetând.

— Morții nu pot chema morții înapoi în lume. Nu, el are puterea unui om viu, chiar mai mult de atât... Dar pe cei ce s-au gândit să-l urmeze, i-a păcălit. Își ține puterea doar pentru el. Pretinde că este Regele Morților și nu doar al morților... dar ei nu erau decât umbre.

— Nu știu de ce mă tem de ei – spuse Arren rușinat.

— Ți-e teamă de ei pentru că ți-e teamă de moarte și asta pe bună dreptate, căci moartea este îngrozitoare și trebuie să fie de temut – spuse magul.

Puse din nou lemn pe foc și suflă peste micii cărbuni acoperiți de cenușă. O mică licărire înflori pe vreascuri, o lumină pentru care Arren fu recunoscător.

— Viața este, de asemenea, un lucru îngrozitor – spuse Ged – și trebuie să fie temută și lăudată.

Amândoi se întinseră, învelindu-se strâns cu mantiile. Tăcură o vreme. Apoi Ged vorbi foarte grav:

— Lebannen, nu știu cât o să se joace cu plăsmuiri și umbre. Dar tu știi unde o să mergem în cele din urmă.

— În ținutul întunericului.

— Da, printre ei.

— Acum că i-am văzut, o sa merg cu tine.

— Încrederea ta în mine te îndeamnă să mă însoțești? Poți avea încredere în dragostea mea, dar nu și în puterea mea. Cred că mi-am întâlnit egalul.

— Voi merge cu tine.

— Dar dacă eu voi fi învins, dacă puterea sau viața mea vor fi irosite, nu te voi putea călăuzi înapoi. Singur nu te vei putea întoarce.

— Ne vom întoarce împreună.

La aceasta, Ged spuse:

— O să devii bărbat la porțile morții. – Apoi rosti acel cuvânt sau nume pe care dragonul i-l spusese de două ori lui Arren, vorbind foarte încet: – *Agni... Agni Lebannen.*

După care nu mai vorbiră și adormiră iar, întinși lângă micul lor foc ce arse puțin timp.

Dimineața următoare o porniră din nou spre nord și vest. Aceasta fu alegerea lui Arren, nu a lui Ged, care spuse:

— Alege pe unde s-o luăm, băiete, mie toate drumurile îmi par la fel.

Nu se grăbeau, căci nu aveau un scop anume, așteptând un semn de la Orm Embar. Urmară șirul cel mai jos și mai îndepărtat de dealuri, ce dădea mai mereu înspre ocean. Iarba era uscată și măruntă, bătută mereu, mereu de vânt. Dealurile se înălțau aurii și dezolante în dreapta lor, iar la stânga se-ntindeau mlaștinile sărate și marea vestică. O dată, văzură lebede zburând, departe, la sud. Nu mai văzură nici o altă ființă vie cât fu ziua de lungă. Arren simțea cum pe parcursul zilei îl cuprindea treptat un fel de oboseală de a fi mereu îngrozit, de a aștepta mereu ce e mai rău. Creșteau în el nerăbdarea și o mânie mocnită. După multe ore de tăcere, spuse:

— Tărâmul acesta e la fel de mort ca însuși tărâmul morții!

— Nu spune asta – zise magul tăios.

Făcu câțiva pași mari, apoi continuă cu vocea schimbată:

— Privește acest pământ, privește în jurul tău. Aceasta este împărăția ta, împărăția vieții. Aceasta este nemurirea ta. Privește dealurile, dealurile muritoare. Ele nu dăinuie pentru totdeauna. Dealurile cu iarba vie care le acoperă, râurile cu apa lor curgătoare... În toată lumea, în toate lumile, în toată imensitatea timpului, nu mai este nici un râu ca oricare dintre râurile acestea, izvorând rece din pământ acolo unde nimeni nu le poate vedea, revărsându-se prin

lumina soarelui și prin întuneric în mare. Adânci sunt izvoarele ființei, mai adânci decât viața, decât moartea...

Se opri, dar când se uită înspre Arren și înspre dealurile scăldate în lumina soarelui, în ochii săi era o mare dragoste, tristă, fără cuvinte. Iar Arren o văzu, și văzând-o, îl văzu pe el, pe de-a întregul, pentru prima oară, așa cum era de fapt.

— Nu pot să spun ce simt – spuse Ged nefericit.

Dar Arren se gândi la acea primă oră din Curtea Fântânii, la omul care îngenunchease lângă șuvoiul de apă al fântânii, și din el, la fel de limpede precum își amintea apa, izvorâse bucuria. Își privi tovarășul și spuse:

— Mi-am dat dragostea celui ce e demn să fie iubit. Nu este aceasta împărăția și izvorul nepieritor?

— Ba da, băiete – răspunse Ged, cu blândețe și durere.

Merseră mai departe în tăcere. Dar Arren vedea acum lumea cu ochii tovarășului său și văzu splendoarea vieții ce li se dezvăluia în jur, în ținutul tăcut și pustiu, parcă printr-o putere de fermecare mai mare decât oricare alta, în fiecare fir de iarbă bătut de vânt, în fiecare umbră, în fiecare piatră. Ca atunci când stai într-un loc neprețuit pentru ultima oară înainte de o călătorie fără întoarcere, o vezi în întregime, reală și dragă, așa cum n-ai mai văzut-o și n-o să o mai vezi nicicând.

Cum se lăsa seara, rânduri strânse de nori apăreau de la vest, aduse de vânturi puternice de pe mare și ardeau învăpăiat în fața soarelui, înroșindu-l în vreme ce se scufunda. În timp ce aduna vreascuri pentru a face un foc în albia unui pârâu, în acea lumină roșie, Arren privi în sus și văzu un om stând la nici zece picioare depărtare de el. Chipul bărbatului era nedeslușit și straniu, dar Arren îl recunoscu pe Vopsitorul din Lorbanery, Sopli, ce murise.

În spatele său stăteau alții, toți cu chipuri triste și priviri pierdute. Păreau să vorbească, dar Arren nu le putea auzi vorbele, ci doar un fel de șoaptă răsfirată de vântul de la vest. Unii dintre ei se apropiau încet.

Se opri și-i privi, apoi se uită din nou la Sopli. Le întoarse spatele, se aplecă și ridică de jos încă un vreasc, deși mâinile-i tremurau. Îl puse și pe acesta în legătură, mai ridică unul și apoi încă unul. Apoi se îndreptă și privi în urmă. Nu era nimeni în vale, doar lumina roșie arzând pe iarbă. Se-ntoarse la Ged și-și puse jos legătura de vreascuri, dar nu spuse nimic din ce văzuse.

Toată noaptea aceea, în acea întunecime începătoșată a acelui ținut

lipsit de suflete vii, când se trezea din somnul agitat, auzea în jur șoapta sufletelor celor morți. Își întări voința și nu ascultă, apoi adormi din nou.

Amândoi se treziră târziu, când soarele era deja la o lățime de palmă deasupra dealurilor și se elibera în sfârșit de ceață, luminând ținutul rece. În timp ce-și mâncau micul dejun sărăcăcios, veni dragonul, rotindu-se deasupra lor în văzduh. Împroșca foc din fălci, fum și scântei din nările roșii. Dinții îi luciră ca niște lame de fildeș în acea strălucire lugubră. Dar nu spuse nimic, deși Ged îl salută și îi strigă în limba lui:

— L-ai găsit, Orm Embar?

Dragonul își dădu capul pe spate și-și arcui ciudat corpul, zgâriind vântul cu ghearele ascuțite. Apoi își luă zborul iute spre vest, încă privindu-i.

Ged își apucă toiagul și-l lovi de pământ.

— Nu poate să vorbească – zise el. – Nu poate să vorbească! I-au fost luate cuvintele Facerii și a rămas ca o viperă, un vierme fără grai, cu înțelepciunea amuțită. Dar totuși poate să ne conducă, iar noi putem să-l urmăm!

Își aruncară în spate ranițele ușoare și porniră cu pași repezi către vest, peste dealuri, în direcția în care zburase Orm Embar.

Merseră opt mile sau mai mult, fără să slăbească pasul iute și susținut de mai înainte. Acum aveau marea pe ambele laturi, iar ei merseră pe coama unui deal ce cobora la urmă prin stufărișul uscat și albiile șerpuitoare până la o limbă de nisip curbată, de culoarea fildeșului. Acesta era cel mai vestic cap al tuturor insulelor, capătul lumii.

Orm Embar stătea ghemuit pe acel nisip ivoriu, cu capul plecat ca o pisică înfuriată, răsuflând văpăi de foc. Undeva în fața lui, între el și valurile joase ale mării, se înălța ceva ca o colibă sau un adăpost, albă, făcută parcă din lemn demult eșuat. Dar nu erau lemne care să plutească spre acest țărm în jurul căruia nu mai era nici o altă fâșie de uscat. Pe când se apropiau, Arren văzu că pereții dărăpănați erau construiți din oase mari. La început i se păru că erau oase de balenă, dar când văzu triunghiurile albe cu margini ascuțite ca și cuțitele, știu că erau oase de dragon.

Ajunseră la ea. Soarele luci pe mare printre crăpăturile dintre oase. Pragul intrării era un femur mai lung decât un om. Pe el stătea un craniu de om, holbându-se cu ochi goi la dealurile din Selidor.

Se opriră în fața lui, iar când se uitară în sus la craniu, un om ieși

din intrarea de sub el. Purta o platoșă de bronz aurit cum se purta în vremuri demult apuse. Era crăpată de parcă ar fi fost lovită cu securea, iar teaca bătută în nestemate a sabiei era goală. Chipul îi era neînduplecat, cu sprâncenele negre și arcuite, cu nasul îngust. Ochii-i erau întunecați, pătrunzători și îndureraţi. Pe braţe, la gât și într-o parte a corpului avea răni. Nu mai sângerau, dar erau răni de moarte. Stătea drept și neclintit, privindu-i.

Ged făcu un pas spre el. Acum că stăteau față în față, semănau oarecum.

— Tu ești Erreth-Akbe – spuse Ged.

Celălalt îl privi ațintit și dădu o dată din cap, dar nu grăi.

— Chiar și tu, chiar și tu trebuie să-i asculți porunca. – Era mânie în glasul lui Ged. – O, domnul meu, cel mai bun și mai neînfricat dintre noi toți, odihnește-te în a ta onoare și moarte!

Apoi, ridicându-și mâinile, Ged le lăsă în jos într-un mare gest, rostind din nou acele cuvinte pe care le spusese mulțimii morților. Mâinile-i lăsară în aer, pentru o clipă, o urmă groasă și strălucitoare. Omul în armură dispăru odată cu ea, iar soarele luci orbitor pe nisip acolo unde stătuse.

Ged lovi casa din oase cu toiagul, iar aceasta căzu și se risipi. Nu mai rămase din ea decât o coastă mare care ieșea din nisip.

Se întoarse către Orm Embar:

— Aici este, Orm Embar? Acesta este locul?

Dragonul își deschise gura și scoase un șuierat gâfâit.

— Aici, pe ultimul ţărm al lumii! Prea bine!

Apoi, ținându-și toiagul negru de tisă în mâna stângă, Ged își desfăcu brațele cu un gest de invocare și vorbi. Deși vorbea în limba Facerii, Arren înțelegea în sfârșit, iar toți cei care auzeau invocația aceea trebuiau să înțeleagă, căci era atotputernică:

— Te chem aici și acum, dușmanul meu, înaintea ochilor mei, în carne și oase, și te leg să vii prin cuvântul ce nu va fi rostit până la sfârșitul timpului!

Însă acolo unde ar fi trebuit să rostească numele celui chemat, Ged spuse doar: *dușmanul meu.*

Urmă o tăcere, de parcă sunetul mării s-ar fi stins. Lui Arren i se păru că soarele își pierduse strălucirea și se întuneca, deși răsărise demult, iar cerul era senin. O întunecime acoperi plaja, de parcă ai fi privit-o prin sticlă fumurie. Chiar înaintea lui Ged, se întunecă și-i era greu să distingă ce era acolo. De parcă n-ar fi fost nimic pe care să cadă lumina, ca o lipsă de formă.

Din întunecime ieşi dintr-o dată, un om. Era acelaşi pe care-l văzuseră pe dună, cu părul negru şi braţele lungi, zvelt şi înalt. Ţinea acum în mână o vergea lungă sau o lamă de oţel gravată pe toată lungimea cu rune şi o înclină spre Ged, privindu-l drept în faţă. Dar avea ceva ciudat în priviri, de parcă ar fi fost orbit de soare şi nu putea să vadă.

— Am venit – spuse el – pentru că aşa am ales, în felul meu. Tu nu mă poţi chema, Arhimagule. Eu nu sunt o umbră. Sunt viu! Doar eu sunt viu! Tu crezi că eşti, dar eşti pe moarte, pe moarte. Ştii ce ţin eu în mână? Acesta este toiagul Magului Cenuşiu, cel care l-a răpus pe Nereger, Maestrul artei mele. Dar eu sunt Maestrul acum. Şi m-am săturat să mă tot joc cu tine. – Spunând acestea, întinse brusc lama de oţel să-l atingă pe Ged, care stătea împietrit de parcă n-ar fi putut să se mişte sau să vorbească. Arren stătea la un pas în spatele său, vru cu disperare să se mişte, dar nu se putu clinti, nu putea nici măcar să-şi ducă mâna la teaca sabiei, iar vocea-i era încremenită în gâtlej.

Dar deasupra lui Ged şi Arren, deasupra capetelor lor, întins şi înfricoşător, apăru trupul imens al dragonului ce veni dintr-un salt zvârcolit şi se năpusti în jos cu toată forţa peste celălalt, iar lama de oţel vrăjită intră cu totul în pieptul împlătoşat al dragonului, dar omul fu aruncat la pământ sub greutatea sa, strivit şi ars.

Ridicându-se iar din nisip, arcuindu-şi spatele şi bătând din aripi ca o morişcă, Orm Embar vomita cheaguri de foc şi urla.

Încercă să zboare, dar nu reuşi. Rece şi cumplit, metalul îi era înfipt în inimă. Se ghemui, sângele-i ţâşni negru şi otrăvitor, aburind, din gură, iar focul din nări i se stinse până i se făcură ca gropile de cenuşă. Îşi lăsă pe nisip capul uriaş.

Astfel muri Orm Embar, acolo unde strămoşul său Orm murise, pe oasele lui Orm îngropate în nisip.

Dar acolo unde Orm îşi pusese la pământ duşmanul, zăcea ceva urât şi zbârcit, ca şi corpul unui păianjen mare uscat în pânza sa. Fusese ars de răsuflarea dragonului şi strivit de ghearele sale. Dar pe când Arren îl privea, se mişcă. Se târî puţin mai departe de dragon.

Chipul acela se ridică spre ei. Nu mai avea nici un farmec, numai năruire, bătrâneţea ce trăise dincolo de bătrâneţe. Gura-i era ofilită. Orbitele îi erau goale şi fuseseră goale demult. Astfel văzură Ged şi Arren în sfârşit înfăţişarea adevărată a duşmanului lor.

Se-ntoarse cu spatele. Îşi întinse braţele arse şi înnegrite şi o negură se adună între ele, aceeaşi negură fără formă ce se umflase şi întunecase lumina soarelui. Între braţele Distrugătorului se deschise

un fel de arcadă sau poartă, deşi fadă şi fără contur. Iar prin ea nu se vedeau nici nisipul pal, nici oceanul, doar o pantă lungă de negură coborând în întuneric.

Acolo coborî, târându-se, figura strivită, iar când ajunse în întuneric păru că se ridică deodată şi se mişcă iute, apoi dispăru.

— Vino, Lebannen – spuse Ged punându-şi mâna dreaptă pe braţul băiatului şi porniră înainte în tărâmul pustiit.

CAPITOLUL 12
TĂRÂMUL PUSTIIT

TOIAGUL DE TISĂ DIN MÂNA magului strălucea în întunecimea amenințătoare cu o licărire argintată. O altă licărire și o mișcare ușoară îi atraseră atenția lui Arren: o scânteiere de lumină de-a lungul lamei sabiei pe care o ținea dezgolită în mână. Când faptele și moartea dragonului rupseseră vraja de legare, își trăsese sabia din teacă, acolo, pe plaja din Selidor. Iar aici, deși nu era mai mult decât o umbră, era o umbră vie și purta cu sine umbra sabiei.

Nu se mai vedea nici o rază de lumină nicăieri. Era ca un amurg târziu sub norii unui sfârșit de noiembrie, o atmosferă mohorâtă, întunecată și rece prin care se putea întrezări ceva, dar nu prea clar și nu prea departe.

Arren cunoștea acel loc, mlaștinile și terenurile sterpe din visele sale lipsite de speranță. Dar i se părea că se afla mult mai departe, imens de departe față de unde ajunsese vreodată în visele sale. Nu putea deslușì nimic, în afară de faptul că el și tovarășul său se aflau pe o coastă de deal și că în fața lor se înălța un zid jos de pietre, înalt cam până pe la genunchi. Ged își ținea în continuare mâna dreaptă pe brațul lui Arren. Începu să înainteze, iar Arren îl urmă. Păși peste zidul de pietre.

Panta lungă și lipsită de formă părea să se micșoreze înaintea lor, coborând în întuneric.

Dar deasupra capetelor lor, unde Arren se aștepta să vadă o îngrămădire de nori grei, cerul era negru și încleiat. Se uită la ele și i se păru că-și simte inima chircindu-se, făcându-se mică și rece. Nu semănau deloc cu stelele pe care le mai văzuse vreodată. Străluceau fără să miște, fără să pâlpâie. Erau acele stele care nu se înalță și nici nu apun, pe care norii nu le ascund și pe care nici un răsărit nu le umbrește vreodată. Străluceau neclintite și mici peste tărâmul pustiit.

Ged începu să coboare cealaltă pantă a dealului firii, iar Arren îl urmă pas cu pas. Deși era cuprins de groază, totuși inima îi era atât de hotărâtă și voința atât de neabătută, încât teama nu pusese stăpânire pe el, nici măcar nu era prea conștient de existența ei. Era doar ca și cum ceva în străfundurile sale suferea, asemeni unui animal ferecat

într-o încăpere și înlănțuit.

Păreau să coboare o costișă tare lungă, dar poate că drumul era scurt, căci în acel loc, unde vântul nu sufla și stelele nu se mișcau, nu exista trecerea timpului. Apoi ajunseră pe străzile unuia dintre orașele de acolo și Arren văzu casele cu ferestre ce nu se luminau niciodată, și în pragul unora, văzu stând morții, cu chipurile liniștite și mâinile goale.

Piețele erau toate pustii. Acolo nimeni nu stătea să cumpere sau să vândă, nimeni nu câștiga și nu cheltuia. Nimic nu se folosea, nimic nu se făcea. Ged și Arren străbăteau străzile înguste de unii singuri, deși de câteva ori mai văzură niște siluete apărând pe la câte o cotitură, depărtate și greu de deslușit în întuneric. Prima oară când văzu o astfel de siluetă Arren tresări și-și înălță sabia, dar Ged clătină din cap și merse mai departe. Arren văzu apoi că silueta era a unei femei care se mișca încet, fără a fugi de ei.

Toți cei pe care-i vedeau – nu mulți, căci deși morții sunt mulți și tărâmul era întins – stăteau nemișcați sau se mișcau încet și fără scop. Nici unul nu părea să fie rănit, precum întruchiparea lui Erreth-Akbe invocată in miezul zilei la locul morții sale. Nu purtau semnele vreunei boli. Erau întregi și vindecați. Erau vindecați de durere și de viață. Nu erau dezgustători pe cum se temuse Arren, nici așa înspăimântători cum crezuse. Fețele le erau liniștite, eliberate de orice urmă de mânie și dorință, iar în ochii lor umbriți nu era speranță.

Atunci, în locul fricii, Arren simți cum îl cuprinde o mare milă, iar dacă dincolo de ea mai exista frică, nu era pentru el, ci pentru ei toți. Căci vedea mama și fiul care muriseră împreună și erau împreună în tărâmul întunecat, dar copilul nu alerga, nici nu plângea, iar mama nu-l îmbrățișa, nici măcar nu se uita la el. Iar cei care muriseră din dragoste treceau unii pe lângă alții pe străzi.

Roata olarului era neclintită, războiul de țesut gol, cuptorul era rece. Nu cânta nimeni niciodată.

Străzile întunecate de printre casele întunecate duceau mai departe și mai departe, iar ei pășeau pe ele. Sunetul pașilor lor era singurul sunet. Era frig. La început Arren nu-l simțise, dar i se strecurase în suflet, care acolo îi era totodată și trup. Se simțea frânt de oboseală. Trebuie că străbătuseră cale lungă. *De ce să mergem mai departe?,* se întrebă, încetinindu-și puțin pașii.

Ged se opri brusc, întorcându-se către un bărbat ce stătea la o răscruce de drumuri. Era zvelt și înalt, cu o față pe care lui Arren i se păru că o mai văzuse, deși nu-și putea aminti unde. Ged îi vorbi și, de

când păşiseră peste zidul de pietre, nici o altă voce nu mai rupsese tăcerea:

— Oh, Thorion, prietene, cum ai ajuns aici?

Şi întinse braţele către Maestrul Chemărilor din Roke.

Thorion nu schiţă nici un gest de răspuns. Rămase nemişcat şi chipu-i era nemişcat. Dar lumina argintată de pe toiagul lui Ged îl izbi profund în ochii învăluiţi în umbră, stârnind o uşoară strălfulgerare sau găsindu-le lumina. Ged îl apucă de mâna pe care nu i-o întinsese şi spuse din nou:

— Cum ai ajuns aici, Thorion? Încă nu aparţii acestui tărâm. Du-te înapoi!

— L-am urmat pe cel ce nu moare. Am rătăcit calea.

Vocea Maestrului Chemărilor era blândă şi monotonă, de parcă ar fi vorbit în somn.

— În sus, către zid – zise Ged arătându-i drumul pe care îl străbătuseră el şi Arren, strada lungă, întunecată, care cobora.

La auzul acestora un tremur trecu peste faţa lui Thorion, de parcă speranţa l-ar fi străpuns ca o sabie, neîndurătoare.

— Nu reuşesc să găsesc drumul – zise. – Domnul meu, nu reuşesc să găsesc drumul.

— Poate vei reuşi – spuse Ged şi-l îmbrăţişă şi apoi merse mai departe. Thorion rămase nemişcat la răscruce, în urma sa.

În timp ce mergeau mai departe, lui Arren i se păru că într-un astfel de amurg, fără timp, nu exista de fapt nici înainte nici înapoi, nici est nici vest, nici o direcţie de mers. Exista oare vreo ieşire? Se gândi la cum coborâseră dealul, coborând mereu, indiferent de cotiturile pe care o apucau, la faptul că şi în oraşul întunecat străzile continuau să coboare, astfel încât pentru a se întoarce la zidul de pietre trebuiau doar să urce, iar în vârful dealului ar fi dat de el. Dar nu se întorceau. Umăr lângă umăr, mergeau mai departe. Oare îl urma pe Ged? Sau el era de fapt cel care-l călăuzea?

Ieşiră din oraş. Ţinutul morţilor fără de număr era pustiu. Nici un copac sau spin sau fir de iarbă nu creştea în pământul pietros ce se întindea sub stelele ce nu apuneau niciodată. Nu era nici un orizont, căci privirea nu putea vedea prea departe în întunecime. Dar, cale lungă în faţa lor, micile stele nemişcate lipseau cu desăvârşire, iar acel spaţiu fără stele era crestat şi înclinat precum un lanţ muntos. Pe măsură ce înaintau, contururile deveneau tot mai clare: piscuri înalte, ce nu fuseseră niciodată bătute de vânt sau ploaie. Pe vârfurile acelea nu era zăpadă ca să strălucească în lumina stelelor. Erau negre.

Priveliștea lor aduse un sentiment de dezolare în sufletul lui Arren. Își întoarse privirea dinspre ele. Dar le cunoștea. Le recunoștea. Ochii-i fură atrași din nou către ele. De fiecare dată când se uita la acele piscuri simțea o greutate rece apăsându-i pieptul și simțea că era pe punctul de a-și pierde cumpătul. Totuși, merse mai departe, mereu în jos, căci terenul se înclina, coborând către palele munților. În cele din urmă, spuse:

— Domnul meu, ce sunt...

Arătă înspre munți, căci nu mai putea vorbi. Avea gâtul uscat.

— Munții sunt hotarul cu lumea luminii – răspunse Ged – așa cum e și zidul de pietre. Nu au alt nume decât *Durere*. Este un drum ce trece printre ei. E interzis morților. Nu e lung. Dar e un drum amarnic.

— Mi-e sete – zise Arren, iar tovarășul său îi răspunse:

— Aici se bea praf.

Merseră mai departe.

Lui Arren i se păru că tovarășul său mergea parcă mai încet și că uneori ezita. El nu mai simțea nici o ezitare, cu toate că oboseala nu încetase să crească înlăuntrul său. Trebuiau să coboare, trebuiau să meargă mai departe. Merseră mai departe.

Din când în când treceau prin alte orașe ale morților, unde acoperișurile întunecate se profilau ascuțite pe fundalul cerului înșelat, care rămânea mereu în același loc, deasupra lor. După orașe urma iar ținutul pustiu, unde nu creștea nimic. De îndată ce ieșeau dintr-un oraș, acesta se pierdea în întuneric. Nu se putea vedea nimic, nici înainte nici înapoi, în afara munților ce păreau tot mai mari și mai aproape, înălțându-se semeț înaintea lor. În dreapta lor coasta fără formă cobora la fel cum făcuse și înainte, cine știe cu cât timp în urmă, când trecuseră zidul de pietre.

— Ce să fie în direcția aceea? – murmură Arren către Ged, căci tânjea după sunetul vorbirii, dar magul clătină doar din cap:

— Nu știu. Ar putea fi o cale fără capăt.

În direcția spre care mergeau ei, coasta dealului părea să se micșoreze tot mai mult. Pământul de sub picioarele lor scrâșnea aspru, asemeni prafului de lavă. Își continuată drumul, iar Arren nu se mai gândea deloc la întoarcere sau la cum s-ar putea întoarce. Nici nu se gândea să se oprească, deși era foarte obosit. O dată încercă să lumineze amorțeala întunecată, oboseala și oroarea pe care le simțea cu gândul la casă, dar nu putu să-și amintească cum arăta lumina soarelui sau chipul mamei sale. Nu-i mai rămânea nimic altceva decât

să continue să meargă. Și continuă.

Simți pământul devenind drept sub picioare și pe Ged ezitând. Atunci se opri și el. Lunga coborâre luase sfârșit. Acesta era capătul. Nu mai era nici o cale mai departe, nici o nevoie de a continua.

Se aflau în valea ce se întindea chiar la palele Munților Durerii. Sub picioare aveau pietre și de jur împrejur bolovani, aspri ca zgura la atingere. Valea aceea îngustă părea să fie albia secată a vreunui râu ce trecuse cândva pe acolo sau a unui curs de foc, ce se răcise demult, de la vulcanii ce-și înălțau piscurile negre și nemiloase deasupra lor.

Rămase nemișcat în întunericul din valea aceea îngustă, iar Ged stătea nemișcat lângă el. Stătură așa, precum morții, fără scop, privind în gol, tăcuți. Arren se gândi, cuprins puțin de teamă: *Am ajuns prea departe.*

Nu părea să mai aibă nici o importanță.

Dând glas gândului său, Ged spuse:

— Am ajuns prea departe ca să ne mai întoarcem.

Vocea îi era înceată, dar sunetul nu fusese redus cu totul la tăcere de imensitatea cavernoasă și întunecată ce-i împresura, iar, la auzul acelui sunet, Arren păru să își mai revină. Nu veniseră oare acolo să-l întâlnească pe cel pe care-l căutau?

Din întuneric se auzi o voce:

— Ați venit prea departe.

Arren îi răspunse:

— Numai prea departe e suficient de departe.

— Ați ajuns la Râul Secat – zise vocea. – Nu vă mai puteți întoarce la zidul de pietre. Nu vă mai puteți întoarce la viață.

— Nu pe calea aceea – replică Ged, vorbind în întuneric. Arren de-abia dacă îl vedea, deși stăteau umăr lângă umăr, căci munții sub care se aflau tăiau jumătate din lumina stelelor, iar cursul Râului Secat părea să fie întunericul însuși. – Dar am vrea să știm calea ta.

Nu se auzi nici un răspuns.

— Aici suntem egali. Dacă tu ești orb, Cob, noi suntem în întuneric.

Nu se auzi nici un răspuns.

— Aici nu-ți putem face rău, nu te putem ucide. De ce anume ți-e teamă?

— Nu mi-e teamă – zise vocea din întuneric.

Apoi, strălucind slab cu aceeași lumină care scăpăra uneori pe toiagul lui Ged, omul apăru încetișor, oarecum mai în amonte față de ei, printre grămezile întunecate de bolovani. Era înalt, cu umeri largi

și brațe lungi, asemănându-se cu silueta aceea care li se arătase printre dune și pe plaja din Selidor, dar mai bătrân. Părul era mai alb și tare încâlcit pe fruntea înaltă. Așa apărea în spirit, în regatul morții, fără a fi ars de focul dragonului, fără a fi schilodit, dar fără a fi întreg. Orbitele ochilor îi erau goale.

— Nu mi-e teamă – zise. – De ce s-ar teme un mort?

Râse. Râsul său răsună atât de fals și de nefiresc în valea aceea îngustă și stâncoasă de la palele munților, că, pentru o clipă, Arren simți că nu mai poate respira. Dar își încleștă mâna pe sabie și ascultă.

— Nu știu de ce ar trebui să se teamă un mort – răspunse Ged. – Cu siguranță nu de moarte? Totuși, tu pari să te temi. Chiar dacă ai găsit un mod de a scăpa de ea.

— Am găsit. Trăiesc: corpul meu trăiește.

— Nu prea bine – replică magul pe un ton uscat. – Iluziile pot ascunde vârsta, dar Orm Embar nu a fost deloc blând cu corpul acela.

— Îl pot repara. Știu secretele vindecării și ale tinereții, nu doar simple iluzii. Drept cine mă iei? Doar pentru că ți se spune Arhimag, crezi că eu sunt un vrăjitor de prin ceva sat? Eu, singurul dintre toți magii care a găsit Calea spre Nemurire, pe care nimeni altcineva n-a mai găsit-o!

— Poate că n-am căutat-o – spuse Ged.

— Ați căutat-o. Cu toții ați căutat-o. Ați căutat-o și nu ați putut să o găsiți, așa că ați inventat cuvinte înțelepte despre acceptare, despre balanță și echilibrul dintre viață și moarte. Dar erau doar cuvinte – minciuni care să ascundă eșecul – să vă ascundă frica de moarte! Care om nu ar vrea să trăiască pentru totdeauna, dacă ar putea? Iar eu pot. Eu sunt nemuritor. Am făcut ceea ce tu nu ai putut și prin urmare eu îți sunt maestru acum, iar tu știi asta. Ai vrea să știi cum am reușit, Arhimagule?

— Aș vrea.

Cob se apropie cu un pas. Arren observă că, deși bărbatul nu avea ochi, mișcările sale nu erau tocmai ale unui nevăzător. Părea să știe exact unde stăteau Ged și Arren și să fie perfect conștient de prezența amândurora, deși nu-și întorsese capul către Arren. Trebuie să fi avut un fel de a doua vedere magică, precum auzul sau vederea pe care le aveau plăsmuirile și formele de dinainte, ceva ce îl făcea conștient de ceea ce era în jurul lui, deși poate nu era vederea adevărată.

— Eram în Paln – îi spuse lui Ged – după ce tu, în orgoliul tău, credeai că m-ai umilit și m-ai învățat minte. Oh, mi-ai dat o lecție, într-adevăr, dar nu cea pe care vroiai tu să mi-o dai! Acolo mi-am

spus: *Acum am văzut moartea și nu am de gând să o accept! Natura asta proastă nu are decât să-și continue cursul ei idiot, dar eu sunt un om, mai bun decât natura, mai presus de natură! Nu o să merg pe drumul acela, nu o să încetez să fiu eu însumi!* Și, fiind așa hotărât, am reluat *Învățătura din Paln,* dar am găsit doar indicii și fragmente din ceea ce mă interesa. Așa că am reţesut-o și am recreat-o și am făcut o vrajă – cea mai puternică vrajă din câte au fost făcute vreodată. Cea mai puternică și cea de pe urmă!

— Și ai murit făcând acea vrajă.

— Da! Am murit. Am avut curajul să mor, să găsesc ceea ce voi, laşilor, nu aţi putut găsi vreodată – drumul înapoi din moarte. Am deschis ușa ce fusese închisă de la începuturile timpurilor. Iar acum pot veni liber aici și tot liber mă pot întoarce în lumea celor vii. Singurul dintre toți oamenii, din toate timpurile, numai eu sunt Lordul Celor Două Tărâmuri. Iar ușa pe care am deschis-o nu e deschisă doar aici, ci și în mințile celor vii, în profunzimile și sălașurile necunoscute ale ființei lor, acolo unde toți suntem unul în întuneric. O știu și ei și vin la mine. Și morții trebuie să vină la mine, cu toții, căci nu mi-am pierdut măiestria celor vii: trebuie să păşească peste zidul de pietre când le-o cer, toate acele suflete, lorzi, magi, femei mândre. Înainte și înapoi, dinspre viață înspre moarte, la porunca mea. Cu toții trebuie să vină la mine, cei vii și cei morți, la mine, la cel care a murit și trăiește!

— Unde anume vin la tine, Cob? Unde te afli, mai precis?

— Între lumi.

— Dar asta nu e nici în viață, nici în moarte. Ce e viaţa, Cob?

— Putere.

— Ce e dragostea?

— Putere – repetă greoi bărbatul cel orb, vârându-și capul între umeri.

— Ce e lumina?

— Întuneric.

— Care e numele tău?

— Nu am nume.

— Toți cei de pe acest tărâm își poartă numele adevărat.

— Atunci spune-mi-l pe al tău!

— Numele meu e Ged. Și al tău?

Orbul ezită și spuse:

— Cob.

— Asta îți era numele știut, nu e numele tău. Unde îți e numele?

Unde e adevărul din tine? L-ai lăsat în Paln, unde ai murit? Ai uitat multe, o tu, Lord al Celor Două Tărâmuri. Ai uitat lumina și dragostea și propriul tău nume.

— Am numele tău acum și putere asupra ta, Ged Arhimagul... Ged care era Arhimag pe când era în viață!

— Numele meu nu îți e de nici un folos – zise Ged. – Nu ai nici un fel de putere peste mine. Eu sunt unul dintre cei vii. Corpul meu zace pe plaja din Selidor, în bătaia soarelui, pe pământul care se învârtește. Și când acel corp va muri, eu voi fi aici, dar numai cu numele, doar cu numele, în umbră. Nu înțelegi? Nu ai înțeles niciodată, tu care ai chemat atâtea umbre din morți, care ai invocat toate oștile celor ce au pierit, chiar și pe domnul meu Erreth-Akbe, cel mai înțelept dintre toți? Nu ai înțeles că până și el, chiar și el, nu este decât o umbră și un nume? Moartea lui nu a micșorat viața. Și nici pe el. El e acolo... acolo, nu aici! Aici nu e nimic, doar praf și umbre. Acolo el e pământul și lumina soarelui, frunzele copacilor, zborul șoimului. E viu. Și toți cei care au murit, trăiesc: renasc și nu au sfârșit, nici nu va fi vreodată vreun sfârșit. Pentru toți, în afară de tine. Căci tu nu ai vrut moartea. Ți-ai pierdut moartea, ți-ai pierdut viața, numai ca să te salvezi. Pe tine! Pe șinele tău nemuritor! Ce este acesta? Cine ești tu?

— Sunt eu însumi. Corpul meu nu va putrezi și nu va muri...

— Un corp în viață suferă, Cob, un corp în viață îmbătrânește, moare. Moartea este prețul pe care îl plătim pentru viața noastră și pentru tot ce-i viu.

— Eu nu îl plătesc! Eu pot muri și în același moment trăi din nou! Nu pot fi ucis. Sunt nemuritor. Numai eu sunt eu însumi pentru eternitate!

— Atunci cine ești?

— Cel Nemuritor.

— Spune-ți numele.

— Regele.

— Spune numele meu. Ți l-am spus acum un minut. Spune-mi numele!

— Tu nu ești real. Nu ai nume. Numai eu exist.

— Tu exiști: fără nume, fără formă. Nu poți vedea lumina zilei, nu poți vedea întunericul. Ai vândut pământul cel verde și soarele și stelele ca să te salvezi pe tine însuți. Dar nu ai un sine. Tot ceea ce ai vândut, acela erai tu. Ai dat totul pentru nimic. Așa că acum încerci să atragi lumea înspre tine, toată acea lumină și viață pe care le-ai

pierdut, ca să-ți astâmperi deșertăciunea. Dar nu poate fi astâmpărată. Toate cântecele de pe pământ, toate stelele din cer n-ar putea să-ți-o astâmpere.

Vocea lui Ged răsuna oarecum metalic în valea aceea friguroasă de la palele munților, iar orbul se trase de lângă el, speriat. Își ridică fața, luminată slab de stele. Arăta de parcă ar fi plâns, dar nu avea lacrimi, căci nu avea ochi. Gura i se deschidea și i se închidea, plină de întuneric, dar nici un cuvânt nu-i răzbătea printre buze, doar un geamăt. Într-un sfârșit, rosti un cuvânt, de-abia reușind să-l formeze cu buzele-i strâmbate, iar cuvântul era: *Viață.*

— Ți-aș da viață dacă aș putea, Cob. Dar nu pot. Ești mort. Dar pot să-ți dau moarte.

— Nu! – țipă orbul, apoi repetă – *Nu, nu* – și se ghemui suspinând, deși obrajii îi erau la fel de uscați ca și cursul de apă stâncos prin care nu curgea apa, ci doar noaptea. – Nu poți. Nimeni nu mă mai poate elibera vreodată. Am deschis ușa dintre lumi și nu o mai pot închide. Nimeni nu o poate închide. Nu va mai fi niciodată închisă. Mă atrage, mă atrage. Trebuie să mă întorc la ea. Trebuie să trec prin ea și să mă întorc aici, în praf și frig și tăcere. Mă absoarbe și mă absoarbe. Nu o pot lăsa. Nu o pot închide. Până la urmă va absorbi toată lumina din lume. Toate râurile vor ajunge ca Râul Secat. Nu există nici o putere, nicăieri, care să poată închide ușa pe care eu am deschis-o!

Era foarte ciudat acel amestec de disperare și sete de răzbunare, teroare și vanitate, care-i răzbăteau prin cuvinte și voce.

Ged întrebă doar atât:

— Unde e?

— Pe acolo. Nu e departe. Poți merge. Dar n-o să poți face nimic acolo. Nu o poți închide. Chiar dacă ți-ai irosi întreaga putere pentru acel singur act, tot n-ar fi destul. Nimic nu e destul.

— Poate – răspunse Ged. – Chiar dacă tu ai ales disperarea, amintește-ți că noi nu am făcut încă asta. Condu-ne acolo.

Orbul își înălță chipul pe care frica și ura luptau în mod vizibil. Triumfă ura.

— Nu – zise.

Când îi auzi răspunsul, Arren făcu un pas către el și zise:

— Ba da.

Orbul rămase nemișcat. Tăcerea înghețată și întunericul din regatul celor morți îi împresura, le împresura cuvintele.

— Cine ești?

— Numele meu e Lebannen.

Ged vorbi:

— Tu, care te proclami Rege, nu știi cine e el?

Cob rămase din nou tăcut. Apoi spuse, bolborosind puțin:

— Dar e mort... Sunteți morți. Nu vă mai puteți întoarce. Nu există cale de întoarcere. Sunteți prinși aici!

Pe măsură ce vorbea, licărul de lumină se stingea, și-l auziră răsucindu-se în întuneric și îndepărtându-se de ei, în grabă.

— Fă-mi lumină, domnul meu! – strigă Arren, iar Ged își ridică toiagul deasupra capului, lăsând lumina albă să sfârtece acel întuneric străvechi, plin de pietre și umbre, printre care se grăbea silueta înaltă și gârbovită a orbului, ferindu-se de obstacole, urcând de-a lungul cursului, cu un mers ciudat, nevăzător, fără ezitări. Arren îl urmărea, cu sabia în urmă, iar după el venea Ged.

Curând Arren se îndepărtă de însoțitorul lui, iar lumina era foarte slabă, deseori întreruptă de bolovani și de cotiturile albiei râului. Dar sunetul pașilor lui Cob, faptul că îi simțea prezența în fața sa, erau suficiente ca să îl călăuzească. Arren se apropie încet, căci drumul se făcuse mai abrupt. Urcau printr-un defileu abrupt, plin de pietre. Râul Secat, îngustându-se către capăt, se arcuia printre malurile stâncoase. Pietrele le scrâșneau sub picioare și sub mâini, căci trebuiau să se cațere. Arren simți bancurile de aluviuni îngustându-se și, năpustindu-se înainte, îl ajunse din urmă pe Cob și-l prinse de braț, ținându-l pe loc. Era un fel de bazin de pietre, larg cam de cinci sau șase picioare, care ar fi putut fi un iaz dacă acolo ar fi plouat vreodată. Iar deasupra se ridica un perete de stâncă și zgură. În stânca aceea era o gaură neagră, izvorul Râului Secat.

Cob nu încercă să se elibereze din strânsoarea lui. Rămase nemișcat, în timp ce lumina ce venea dinspre Ged se apropia și-i lumină fața lipsită de ochi. Își întoarse chipul către Arren.

— Acesta e locul – zise în cele din urmă, cu un fel de zâmbet pe buze. – Acesta e locul. Îl vezi? Acolo poți să renaști. Nu trebuie decât să mă urmezi. O să trăiești nemurirea. Vom fi regi împreună.

Arren se uită la acel izvor uscat și întunecat, gura prafului, locul unde un suflet mort, târându-se prin pământ și prin întuneric, renăscuse mort: i se părea abominabil și spuse aspru, luptându-se cu o greață teribilă:

— Să se închidă!

— Se va închide – zise Ged, apropiindu-se de ei.

Iar lumina izvora acum din mâinile și chipul său de parcă ar fi

fost o stea căzută pe pământ în acea noapte fără de sfârșit. Înaintea lui erau izvorul secat și ușa căscată. Înăuntru se vedea un gol întins, dar era greu de spus dacă era adânc sau nu. Nu era nimic acolo pe care să poată cădea lumina, pentru ca ochiul să poată vedea. Era un vid. Pe acolo nu răzbătea nici lumină, nici întuneric, nici viață, nici moarte. Nu era nimic. Era o cale către nicăieri.

Ged își înălță mâinile și vorbi.

Arren continua să țină brațul lui Cob, care se sprijinea cu mâna liberă pe pietrele zidului de stâncă. Stăteau amândoi nemișcați, prinși în puterea vrăjii.

Cu toată priceperea unei vieți închinate practicării magiei și cu toată forța inimii sale neînfricate, Ged se străduia să închidă acea ușă, să întregească din nou lumea. Iar sub comanda vocii și a mâinilor sale modelatoare, pietrele începură să se strângă, dureros, laolaltă, încercând să devină un întreg, să se întâlnească. Dar, în același timp, lumina devenea tot mai slabă și mai slabă, stingându-i-se de pe mâini și de pe chip, stingându-se de pe toiagul său de tisă, până ce mai rămase doar o fărâmă de pâlpâire. Prin lumina aceea palidă, Arren văzu că ușa era aproape închisă.

Orbul simți pietrele mișcându-i-se sub mână, le simți apropiindu-se unele de altele și simți de asemenea cum arta și puterea cedează, irosindu-se, irosite... Și dintr-odată strigă: *Nu!* și se desprinse din încleștarea lui Arren, se întinse și-l prinse pe Ged în prinsoare-i oarbă, puternică. Doborându-l la pământ sub greutatea sa, își încleștă mâinile în jurul gâtului ca să-l sugrume.

Arren înălță sabia lui Serriadh și izbi, scurt și puternic, cu tăișul sabiei, gâtul plecat de sub claia de păr încâlcită.

Spiritul viu are greutate în lumea morților, iar umbra sabiei sale era ascuțită. Lama lăsă o rană mare, despicând spinarea lui Cob. Din rană țâșni sânge negru, luminat de lumina izvorâtă din sabie.

Dar e fără de folos să ucizi un om mort, iar Cob era mort, mort de o grămadă de ani. Rana se închise, înghițind sângele. Orbul se înălță, foarte înalt, bâjbâind cu brațele-i lungi după Arren, cu fața deformată de mânie și ură: de parcă abia atunci ar fi înțeles cine îi era adevăratul dușman și rival.

Era atât de oribil să vezi acea vindecare după o lovitură mortală, acea incapacitate de a muri, chiar mai oribil decât orice moarte, încât o furie plină de silă crescu în Arren, o furie ce-i luă mințile și înălțându-și sabia lovi din nou, o lovitură plină, teribilă, de sus în jos. Cob căzu cu țeasta despicată și fața ca o mască însângerată, dar Arren

se avântă din nou asupra lui, gata să lovească din nou, înainte ca rana să se închidă, să lovească până ce îl va fi ucis.

Lângă el, ridicându-se cu greu în genunchi, Ged rosti un cuvânt.

La auzul vocii sale, Arren se opri, de parcă o mână îi apucase brațul în care ținea sabia. Orbul, care dădea să se ridice, rămase de asemenea nemișcat. Ged se ridică în picioare, clătinându-se puțin. Când reuși să stea drept, se întoarse cu fața către stâncă.

— Fie ca această stâncă să redevină întreagă! – zise răspicat și trasă cu toiagul, din linii de foc peste poarta din stânci, o figură: runa lui Agnen, Runa Sfârșitului, cea care închide drumurile și este desenată pe capacul sicrielor. Și apoi nu mai fu nici o spărtură, nici un vid printre bolovani. Ușa fusese închisă.

Pământul Tărâmului Pustiit începu să le freamete sub picioare, iar pe cerul mereu neschimbător și sterp se rostogoli un tunet lung, pierzându-se în depărtare.

— Prin cuvântul care nu va mai fi rostit până la sfârșitul timpului, te-am chemat. Prin cuvântul care a fost rostit la facere, acum te eliberez! Du-te, ești liber!

Și, aplecându-se deasupra bărbatului orb, care era ghemuit în genunchi, Ged îi șopti ceva la ureche prin părul albit și încâlcit.

Cob se ridică. Se uită prelung în jurul său cu ochi ce vedeau acum. Se uită la Arren, apoi la Ged. Nu rosti nici un cuvânt, ci îi privi doar fix, cu ochii întunecați. Pe față nu i se citea nici mânie, nici ură, nici suferință. Se întoarse încet, coborî de-a lungul cursului Râului Secat și, curând, se făcu nevăzut.

Nu se mai vedea nici o lumină pe toiag sau pe chipul lui Ged. Stătea în întuneric. Când Arren se apropie de el, îl apucă de braț ca să poată sta în picioare. Pentru o clipă corpul i se cutremură din cauza unui suspin uscat.

— S-a terminat – zise. – S-a terminat totul.

— S-a terminat, domnul meu drag. Trebuie să plecăm.

— Da. Trebuie să plecăm acasă.

Ged părea tulburat sau frânt. Îl urmă pe Arren în jos, de-a lungul cursului râului, încet, împiedicându-se printre stânci și bolovani. Arren îi rămase alături. Când aluviunile deveniră mai joase și terenul mai puțin abrupt, aruncă o privire către drumul pe care veniseră, coapta aceea lungă a dealului, fără formă, ce ducea către întuneric. Apoi se întoarse din nou.

Ged nu spuse nimic. De îndată ce se opriră, se lăsă să cadă pe un bolovan de lavă, epuizat, cu capul plecat.

Arren știa că drumul pe care veniseră se afla prin apropiere. Trebuiau doar să meargă înainte. Trebuiau să meargă până la capăt. *Nici măcar prea departe nu e dealul de departe,* se gândi. Își înălță privirea înspre piscurile negre, ce stăteau reci și tăcute sub stelele nemișcate, terifiante. Și din nou auzi vocea aceea ironică, batjocoritoare a voinței sale adresându-i-se, nemiloasă: *Ai de gând să te oprești la jumătatea drumului, Lebannen?*

Se apropie de Ged și-i spuse bând:

— Trebuie să mergem mai departe, domnul meu.

Ged nu zise nimic, dar se ridică în picioare.

— Trebuie să trecem printre munți, cred.

— Tu știi drumul, băiete – șopti răgușit Ged. – Ajută-mă.

Porniră, așadar, să urce printre dâmburile de praf și zgură, prin munți. Arren își ajuta tovarășul pe cât putea. Printre crestele și trecătorile înguste domnea un întuneric de smoală, altfel încât trebuia să caute drumul bâjbâind și-i era greu să-l sprijine și pe Ged în același timp. Le era greu să meargă, mai mult se împiedicau decât mergeau, iar când trebuiră să urce și să se cațere, când povârnișul deveni și mai abrupt, le fu și mai greu să înainteze. Pietrele erau colțuroase și le ardeau mâinile ca fierul topit. Și totuși era frig și devenea tot mai frig, pe măsură ce urcau. Atingerea acelui pământ devenise o tortură. Ardea ca un cărbune încins: un foc ardea în acei munți. Dar aerul continua să fie rece și întunecat. Nu se auzea nici un sunet. Nu sufla nici o adiere de vânt. Pietrele ascuțite li se sfărâmau sub mâini și le cedau sub picioare. Negri și ascuțiți, pintenii stâncilor și prăpăstiile li se înălțau înainte și cădeau pe lângă ei în întuneric. În urmă, mai jos, se pierdea regatul morților. În față, mai sus, piscurile și stâncile se conturau în lumina stelelor. Și nimic nu se mișca, cât era de lung și de lat acel lanț muntos, în afara celor două suflete muritoare.

Sfârșit de oboseală, deseori Ged se împiedica sau călca greșit. Respira din ce în ce mai greu, iar când își sprijinea mâinile pe pietre, icnea de durere. Lui Arren i se rupea sufletul când îl auzea strigând. Încerca să-l protejeze, să nu cadă. Dar drumul era adesea mult prea îngust ca să-i poată merge alături, iar Arren trebuia să o ia înainte ca să găsească calea potrivită. Iar în cele din urmă, pe panta înaltă ce urca până la stele, Ged alunecă și căzu și nu se mai ridică.

— Domnul meu – zise Arren îngenunchind lângă el, iar apoi îi rosti numele:

— Ged.

Nu se mișcă și nici nu răspunse.

Arren îl ridică în brațe și-l purtă în sus, pe panta abruptă. La capătul acesteia terenul se întindea mai drept cale de câțiva pași. Arren își lăsă jos povara și se lăsă să cadă alături, extenuat și suferind, fără speranță. Acolo era vârful defileului ce trecea printre cele două piscuri negre, către care se luptase să ajungă. Acolo era defileul și sfârșitul drumului. Nu se putea merge mai departe. Acolo unde se termina terenul drept era o margine de stâncă: dincolo de ea întunericul se întindea la nesfârșit și micile stelele atârnau nemișcate pe abisul negru al cerului.

Însă rezistența poate depăși speranța. Când fu în stare, Arren se târî înainte, cu încăpățânare. Privi dincolo de creasta întunericului. Și dedesubt, doar puțin mai jos, văzu plaja de culoarea fildeșului. Valuri albe sau de chihlimbar se răsuceau și se spărgeau înspumate pe plajă, iar soarele apunea peste mare într-o pâclă aurie.

Arren se întoarse în întuneric. Merse înapoi. Îl ridică pe Ged cum putu și se chinui să înainteze până ce nu mai putu să meargă mai departe. Acolo toate lucrurile încetară să mai existe: setea și durerea, întunericul și lumina soarelui, sunetul valurilor ce se spărgeau pe țărm.

CAPITOLUL 13
PIATRA DURERII

CÂND ARREN SE TREZI, o ceață cenușie ascundea marea, dunele și dealurile din Selidor. Talazurile apărură din ceață cu un răsunet jos și se retraseră din nou în ea murmurând. Venise mareea, iar plaja era mult mai îngustă decât atunci când veniseră aici întâia oară. Ultimele dâre mici de spumă ale valurilor udau mâna stângă a lui Ged, azvârlită într-o parte, iar el zăcea pe nisip cu fața în jos. Hainele și părul îi erau ude, iar hainele se lipeau reci ca gheața de corpul lui Arren de parcă marea ar fi trecut peste ei cel puțin o dată. Nu era nici urmă de corpul lipsit de viață al lui Cob. Poate că valurile îl trăseseră în largul mării. Dar când Arren își întoarse capul, în spatele lui, imens și întunecat în ceață, se întindea corpul cenușiu al lui Orm Embar, ca un turn în ruină.

Arren se ridică, tremurând de frig. Abia putea să stea pe picioare, căci era cuprins de frigul, amorțeala și un fel de slăbiciune amețitoare ce vin după o vreme lungă de stat nemișcat. Se clătină ca un om beat. Când putu să-și controleze picioarele, merse la Ged și reuși să-l tragă puțin mai sus pe nisip, departe de atingerea valurilor, dar numai pentru asta avu putere. Ged i se păru foarte rece, foarte greu. Îl purtase peste hotarul dintre moarte și viață, dar poate în van. Își puse urechea la pieptul lui Ged, dar nu-și putea potoli tremurul picioarelor și clănțănitul dinților, să-i poată asculta bătaia inimii. Se ridică din nou și încercă să bată din picioare să și le încălzească și, în sfârșit, tremurând și târându-și picioarele ca un bătrân, porni să găsească legăturile. Le lăsaseră, cu mult timp în urmă, când coborâseră la casa din oase, lângă un mic izvor ce curgea de pe coama dealurilor. Căuta acum acel izvor, căci nu se putea gândi la nimic altceva decât la apă, la apă proaspătă.

Ajunse la izvor mai repede decât s-ar fi așteptat, căci acesta cobora spre plajă șerpuind întortocheat, ca un copac cu ramuri de argint, până la malul mării. Acolo se aruncă la pământ și bău, cu fața și mâinile în apă, absorbind-o în gură și în suflet.

În sfârșit se ridică, și ridicându-se, văzu pe malul celălalt al izvorului un dragon uriaș.

Capul, de culoarea fierului, parcă pătat cu rugină roşie la nări, la orbite şi la fălci, se-ntindea cu faţa spre el, aproape deasupra lui. Îşi scufundase ghearele adânc în nisipul umed şi moale, la marginea izvorului. I se vedeau o parte din aripile pe lângă corp, ca velele, dar lungimea trupului întunecat i se pierdea în ceaţă.

Nu se clintea. Ar fi putut să stea ghemuit acolo de ore întregi, ani întregi sau secole. Era făurit din fier, cioplit din piatră, dar ochii, ochii în care nu îndrăznea să privească, ochii ca şi uleiul încolăcindu-se pe apă, ca fumul galben în spatele sticlei, ochii galbeni, opaci şi profunzi, îl urmăreau pe Arren.

Nu putea să facă nimic, aşa că se ridică. Dacă dragonul ar fi vrut să-l omoare, ar fi putut s-o facă, iar dacă nu, măcar ar încerca să-l ajute pe Ged, dacă putea fi ajutat în vreun fel. Se ridică şi începu să meargă în sus, de-a lungul izvorului, să găsească legăturile.

Dragonul nu făcu nimic. Se ghemuise şi privea fără să se clintească. Arren găsi ranițele, umplu ploştile la izvor şi se întoarse la Ged, străbătând nisipul. După ce făcu doar câţiva paşi mai departe de izvor, dragonul dispăru în ceaţa groasă.

Îi dădu apă lui Ged, dar nu reuşi să-l trezească. Zăcea moleşit şi rece, cu capul greu pe braţul lui Arren. Chipul întunecat îi era pământiu, cu nasul, pometii şi vechea cicatrice ieşind aspru în evidenţă. Chiar şi trupul îi arăta slab şi ars, parcă pe jumătate consumat.

Arren şedea acolo, pe nisipul umed, cu capul tovarăşului său pe genunchi. Ceaţa se adună într-o sferă moale în jurul lor, mai luminată deasupra capetelor. Undeva în ceaţă erau dragonul mort, Orm Embar, şi cel viu, care aştepta lângă izvor. Iar undeva, peste Selidor, pe-o altă plajă era barca, fără provizii, iar la est, marea. Erau poate trei sute de mile până la orice ţinut din Capul Vestic, o mie până la Marea Tăinuită. Era o cale lungă. *Departe ca Selidorul,* se spunea prin Enlad. Vechile poveşti spuse copiilor, miturile, începeau cu *A fost odată ca niciodată şi departe ca Selidorul, un prinţ...*

El era un prinţ. Dar acela era începutul vechilor povestiri, iar acesta părea să fie sfârşitul.

Nu era abătut. Deşi era obosit şi mâhnit pentru tovarăşul său, nu simţea nici o urmă de amărăciune sau regret. Doar că nu mai avea ce să facă. Făcuse tot ceea ce-i stătuse în putinţă.

Când îi va reveni forţa, se gândi, o să încerce să pescuiască cu undiţa din legătura sa, căci odată ce-şi potolise setea, începu să-l roadă foamea, iar mâncarea li se terminase, mai rămăsese doar un

pachet de pâine tare. Își zise s-o păstreze, căci dacă o înmuia în apă ar fi putut să i-o dea lui Ged să mănânce ceva din ea.

Numai asta îi mai rămânea de făcut. Mai mult nu putea să vadă, căci ceața îl înconjura din toate părțile.

Căută prin buzunare cât stătu acolo, cuibărindu-se lângă Ged în ceață, să vadă dacă avea ceva folositor. În buzunarul tunicii avea ceva aspru, cu margini ascuțite. Îl scoase și-l privi, nelămurit. Era o piatră mică, neagră, poroasă, tare. Aproape că o aruncă. Când îi simți marginile în mână, dure și fierbinți, și-i simți greutatea, își dădu seama că era o bucată de piatră din Munții Durerii. I se prinsese în buzunar pe când urca sau se târa cu Ged la marginea trecătorii. O ținu în mână, piatra neschimbată, piatra durerii. Își strânse pumnul și-o ținu în el. Zâmbi apoi, un zâmbet atât sumbru cât și voios, aflând ce este, pentru prima oară în viață, singur, fără să-l laude cineva și la capătul lumii, victoria.

Aburii ceții se subțiau și se mișcau. Departe, prin ei, văzu lumina soarelui pe marea largă. Dunele și dealurile veneau și plecau, fără culoare, mărite de văluri de ceață. Lumina soarelui căzu, strălucitoare, pe trupul lui Orm Embar, magnific în moarte.

Dragonul negru ca fierul stătea ghemuit, tot nemișcat, pe malul celălalt al izvorului.

După prânz soarele se limpezi și începu să încălzească, arzând și ultimul fir de ceață din aer. Arren își aruncă de pe el hainele ude și le puse la uscat și rămase gol, în afară de centura de care-i era legată sabia. Puse și hainele lui Ged la uscat, dar, deși căldura îl inunda plăcut și lumina curgea pe fața lui Ged, el nu se mișca.

Se auzi un zgomot ca de metal frecându-se de alt metal, șoapta supărătoare a unor săbii ce se încrucișează. Dragonul de culoarea fierului se ridicase pe picioarele strâmbe. Se mișcă și trecu de cealaltă parte a râului, cu un șuierat încet în timp ce-și trăgea corpul lung prin nisip. Arren văzu cutele de la articulația umerilor, carapacea de pe șolduri arsă și plină de cicatrici ca și armura lui Erreth-Akbe, dinții galbeni, lungi și tăioși. În toate acestea și în mișcările sale sigure și imense și în calmul de temut pe care-l avea, văzu semnul vârstei, o vârstă străveche, de ani dincolo de amintire. Așadar, când dragonul se opri la câteva picioare de unde era Ged, iar Arren stătea între cei doi, îi spuse în hardică, pentru că nu cunoștea Vechea Glăsuire:

— Tu ești Kalessin?

Dragonul nu spuse nici un cuvânt, dar păru să zâmbească. Apoi, coborându-și capul uriaș și întinzându-și gâtul, se uită la Ged și-i rosti

numele.

Vocea-i era de necuprins, blândă și mirosea ca și forja unui fierar.

Îl rosti din nou, apoi încă o dată, iar a treia oară Ged își deschise ochii. După o vreme încercă să se ridice, dar nu reuși. Arren îngenunche lângă el și-l sprijini. Apoi Ged vorbi:

— *Kalessin* – spuse el – *senvanissai'n ar Roke!*

După ce vorbi îl lăsară puterile. Își lăsă capul pe umărul lui Arren și-și închise ochii.

Dragonul nu răspunse. Se lăsă pe vine, ca mai înainte, fără să se clintească. Venea iar ceața, întunecând soarele ce asfințea în mare.

Arren îl îmbrăcă pe Ged și-l înveli în mantie. Mareea ce se retrăsese în depărtare se apropia iară și se gândi să-și ducă tovarășul mai sus, pe pământul mai uscat al dunelor, căci simțea că-i revin puterile.

Dar când se aplecă să-l ridice pe Ged, dragonul își întinse piciorul mare, împlătoșat, aproape atingându-l. Avea patru gheare, un pinten în spate ca un picior de cocoș, dar aceștia erau pinteni de oțel, lungi ca lamele de coasă.

— *Sobriost* – spuse dragonul, ca un vânt de ianuarie prin trestia înghețată.

— Lasă-l în pace pe domnul meu. El ne-a salvat pe toți și pentru asta și-a irosit puterea și poate și viața odată cu ea. Lasă-l în pace!

Astfel vorbi Arren, fără teamă și pruncitor. Fusese amuțit și îngrozit prea mult, fusese plin de frică, se săturase de ea și n-o mai suporta. Se înfuriase pe dragon pentru puterea și mărimea sa bestială, pentru avantajul incorect pe care-l avea împotriva lor. Văzuse moartea și-i simțise gustul și nimic nu-l mai putea amenința.

Bătrânul dragon Kalessin îl privea cu un ochi alungit, înspăimântător și auriu. În adâncurile sale erau veacuri peste veacuri, în ei erau încătușate zorile lumii. Deși Arren nu se uita în el, știa că-l privea adânc, ușor amuzat.

— *Arw sobriost* – spuse dragonul și nările sale ruginite se deschiseră, iar focul înăbușit și ferecat înăuntrul lor licări.

Arren își ținea brațul sub umerii lui Ged, pe cale să-l ridice, când mișcarea lui Kalessin îl opri, iar acum simți capul lui Ged întorcându-se puțin și-i auzi vocea:

— Înseamnă: *urcă aici.*

Pentru o vreme Arren nu se mișcă. *Asta era o nebunie.* Dar înainte-i apăru piciorul și ghearele sale uriașe, așezat ca o treaptă, în fața lui. Deasupra, văzu articulația strâmbă a cotului, iar deasupra ei,

umărul proeminent și musculatura aripii, iar acolo unde sărea din omoplat, se făceau patru trepte, o scară. Acolo, în fața aripilor și a primului ghimpe de fier din armura de spini, în scobitura gâtului, era un loc unde încăpeau, stând călare, unul sau doi oameni. Asta dacă erau necugetați, fără urmă de speranță și căzuți pradă nebuniei.

— *Urcă!* – spuse Kalessin în Limba Facerii.

Așa că Arren se ridică și-și ajută tovarășul să stea în picioare. Ged își ținea capul drept și, cu ajutorul brațelor lui Arren, urcă acele trepte ciudate. Amândoi stăteau călare în adâncitura scorțoasă din gâtul dragonului. Arren stătea în spate, gata să-l sprijine pe Ged, dacă ar fi avut nevoie. Pe amândoi îi cuprinse căldura, o căldură binevenită ca cea a soarelui, acolo unde atingeau pielea dragonului. Viața ardea înfocată sub armura aceea de fier.

Arren văzu că lăsaseră în urmă toiagul de tisă, îngropat pe jumătate în nisip. Marea se apropia încet să-l ia. Încercă să se aplece să-l ia, dar Ged îl opri:

— Lasă-l. Mi-am irosit toată vrăjitoria la acel izvor secat, Lebannen. Acum nu mai sunt mag.

Kalessin se întoarse și se uită la ei pieziș, cu râsul străvechi în ochi. N-ar fi putut spune dacă Kalessin era mascul sau femelă, tot așa cum n-ar fi putut să-și dea seama ce gândește. Aripile se ridicară încet și se deschiseră. Nu erau aurii ca ale lui Orm Embar, ci roșii, de un roșu închis, închis ca rugina, sângele ori mătasea purpurie din Lorbanery. Dragonul își ridică grijuliu aripile, să nu-și răstoarne firavii călăreți. Se strânse cu grijă arcuindu-și pulpele imense și sări ca o pisică în aer, iar bătaia aripilor îi purtă deasupra ceții ce plutea peste Selidor.

Vâslind cu acele aripi purpurii în văzduhul amurgului, Kalessin se învârti peste marea largă, se înclină spre est și zbură.

ÎN ZILELE ÎNSORITE DE VARĂ UN DRAGON fu văzut zburând jos deasupra insulei Ully și apoi peste Usidero și la nord de Ontuego.

Deși dragonii sunt temuți în Capătul Vestic, unde oamenii îi cunosc prea bine, după ce acesta le trecuse deasupra și sătenii ieșiră din ascunzători, cei ce-l văzură spuseră:

— *Nu au murit toți dragonii, așa cum am crezut. Poate nu au murit nici toți vrăjitorii. Cu siguranță în zborul acela era o mare splendoare. Poate să fi fost Cel Dintâi Dragon.*

Nimeni nu văzu unde coborî Kalessin pe pământ. În acele insule îndepărtate sunt păduri și dealuri sălbatice unde vin puțini oameni și

unde chiar și coborârea pe pământ a unui dragon poate trece nevăzută.

Dar în Cele Nouăzeci de Insule fură doar țipete și zăpăceală. Oamenii vâsleau către vest printre micile insule, strigând:

— *Ascundeți-vă! Ascundeți-vă! Dragonul din Pendor și-a încălcat cuvântul! Arhimagul a pierit, iar Dragonul a venit să ne devoreze!*

Fără să aterizeze, fără să privească în jos, viermele uriaș de culoarea fierului zbură peste orășele și ferme și nu catadicsi să arunce nici măcar o râgâială de foc pentru așa o prăjeală nesemnificativă. Trecu altfel peste Geath și peste Serd, trecu strâmtorile Mării Tăinuite și se îndreptă spre insula Roke ce apărea în zare.

Nici un dragon nu avusese vreodată curajul să sfideze zidurile văzute și nevăzute ale insulei temeinic păzite, niciodată nu se mai pomenise una ca asta în amintirea vreunui om și doar rareori în legende. Totuși acesta nu ezită, ci zbură cu bătăi de aripi greoaie peste țărmul vestic al insulei Roke, deasupra satelor și câmpurilor, până la dealul înverzit care se înalță peste Orașul Thwil. În sfârșit acolo se lăsă ușor la pământ, își ridică aripile roșii, le strânse și se așeză pe vine pe Dealul Roke.

Băieții ieșiră fugind din Marea Casă. Nimic nu i-ar fi putut opri. Dar, cu toată tinerețea lor, fură mai înceți decât Maeștrii și ajunseră după ei la Deal. Când ajunseră, Modelatorul era acolo, venise din Dumbravă cu părul bălai strălucind în soare. Cu el era Preschimbătorul, care se întorsese cu două nopți în urmă în întruchiparea unui mare vultur pescar, obosit și cu aripile schilodite. Fusese ținut captiv mult timp de propriile-i vrăji în acea formă și nu putu să-și reia întruchiparea până nu ajunse în Dumbravă, în noaptea în care se refăcuse Echilibrul și ceea ce fusese rupt se reîntregise. Venise și Maestrul Chemărilor, slab și fragil, după numai o zi de când se ridicase de la pat. Iar alături de el ședea Gardianul. Toți ceilalți Maeștrii din Insula Înțelepților erau acolo.

Îi văzură pe călăreți descălecând, unul ajutându-l pe celălalt. Văzură cum priveau împrejur cu o mulțumire stranie în priviri, cu asprime și uimire. Dragonul se așeză împietrit până ce coborâră de pe spatele său și i se așezară alături. Își întoarse puțin capul când Arhimagul îi vorbi și-i răspunse scurt. Cei ce-l priveau văzură privirea piezișă a ochiului galben, rece și plină de amuzament. Cei ce înțelegeau îl auziră spunând:

— *L-am adus pe tânărul rege la regatul său și pe bătrân acasă.*

— Încă puțin mai departe, Kalessin – răspunse Ged – încă nu am

ajuns unde trebuie.

Se uită în jos, la acoperișurile și turnurile Casei celei Mari scăldate în lumina soarelui și păru să zâmbească puțin. Apoi se întoarse spre Arren, care stătea înalt și zvelt, cu veșmintele rupte, încă nesigur pe picioare de la oboseala lungii călătorii și tulburat de tot ceea ce i se întâmplase. În văzul tuturor, Ged îngenunche în fața lui pe amândoi genunchii și-și înclină creștetul cărunt.

Apoi se ridică și-l sărută pe băiat pe obraz, spunând:

— Când o să ajungi pe tronul tău din Havnor, domnul și dragul meu tovarăș, să domnești mult și bine.

Se mai uită o dată la Maeștrii și la tinerii vrăjitori, la băieți și la orășenii adunați pe coaptele și la poalele Dealului. Avea chipul liniștit, iar în ochi i se citea ceva din râsul lui Kalessin. Se întoarse cu spatele la toți, urcă din nou pe piciorul și apoi pe umărul dragonului și se așeză din nou în voie între marile create ale aripilor, pe gâtul dragonului. Aripile roșii se ridicară cu un zgomot huruit, iar Kalessin, Dragonul cel Dintâi, făcu un salt în văzduh. Din fălcile dragonului țâșniră flăcări și fum, iar sunetul tunetului și al fulgerului răsunară din bătaia aripilor sale. Dădu un ocol dealului și-și luă zborul, către nord și est, spre pătrimea din Terramare unde se află insula muntoasă Gont.

Zâmbind, Gardianul spuse:

— A încheiat cu magia. Se întoarce acasă.

Și-l priviră pe dragon cum zboară între lumina soarelui și linia mării până se pierdu în zare.

ÎN VITEJIILE LUI GED SE POVESTEȘTE că cel care fusese Arhimag veni la încoronarea Regelui Tuturor Insulelor în Turnul Sabiei din Havnor, în inima lumii. Cântecul spune că atunci când ceremonia încoronării se sfârși și începu sărbătoarea, părăsi alaiul și coborî singur în portul Havnor. Acolo plutea pe apă o barcă, ponosită și bătută de furtună, mâncată de trecerea anilor. Era goală și nu mai avea vele. Ged o chemă pe nume. *Orizont,* iar barca veni la el. Păși în barcă de pe chei, Ged își întoarse spatele la pământ și, fără adierea vântului, fără velă sau vâslă, barca începu să se miște. Îl purtă departe de port și de liman, spre vest printre insule, spre vest peste mare și nu se mai știu nimic de el.

Dar în insula Gont povestea se spune altfel: Regele, Lebannen, fu cel care veni să-l caute pe Ged și să-l aducă la încoronare. Dar nu-l găsi la Portul Gont sau la Re Albi. Nimeni nu putu să-i spună unde se

afla, doar că pornise pe jos prin pădurile muntelui. Le cutreiera adesea, spuneau cei din Gont și nu se întorcea vreme de multe luni și nimeni nu cunoștea cărările singurătății lui. Unii se oferiră să-l caute, dar Regele le interzise s-o facă, spunând:

— El domnește peste un regat mult mai mare decât al meu. – Și astfel părăsi muntele, se urcă pe corabie și se-ntoarse la Havnor pentru a fi încoronat.

[1] Pariu
[2] Iepure
[3] *North by west* în original în limba engleză: jumătatea distanței, pe compas, între nord și nord-nord-vest.
[4] Crab-albastru
[5] Albatros